

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

பராங்குஸ திருஅவதார ஸ்ரீ
5111
விக்குதி ஸ்ரீ காத்திகை
24, 10-12-2010
க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்
வெளியீடு

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீபுக்த்தயாதி குணர்ணவம்।

யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम्।श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावद् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி
ஆசிரியர்:

ஸ்ரீவைஷ்ணவமஹாநிதி R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427

24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.

துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 3 இதழ் 8

பக்கம்

திருமங்கையாழ்வார் பெருமை	1-03
கார்த்திகையில் கார்த்திகை நாள் இன்று	04-10
திருமங்கையாழ்வார் பேசிய கதைகள்	11-13
பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி விமர்சம்	14-16
ஸ்ரீமார்க்கண்டேயர் பெருமை	17-21
காசும் பொன்னும் மணியும்	22-24
புருஷகாரம் - சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்	25-28
பரம்பொருள்-(விஸிஷ்டாத்வைத)	
வைணவ அத்வைத ஒப்புநோக்கு	29-34
மஹநீயர்களைப் போற்றுவோம்	35-38
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவவுரை	39-40
ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்	41-44
பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	45-52

அன்பர்களே,

ஸமீபத்தில் பெருமாள் கோவிலுக்கு (காஞ்சீபுரத்திற்கு) விடைகொண்டிருந்தபோது ஸ்ரீ. உ. வே. ப்ர. ப. ராஜஹம் ஸம் ஸ்வாமி இவ்வருடம் மீனவிஸாகத்தில் காஞ்சீ ஸ்வாமிக்கு நூற்றிருபது திருநக்ஷத்ரங்கள் பூர்த்தியாகின்றன என்று தெரிவித்தார். ஆதலால், மேற்படி ஸ்வாமியின் அநுமதியோடு அண்ணா ஸ்வாமியின் நூற்றிருபதாவது திருநக்ஷத்திற்கு ஸ்மாரகமாக இம்மாதம் முதல் ப்ர.ப.அண்ணாஸ்வாமியின் கட்டுரைகள் நமது இதழை அலங்கரிக்கின்றன. இவ்வருடம் தை ஸ்வாதியன்று ஸ்ரீ.உ.வே. சதாபிஷேகம் கோவிந்தநரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமிக்கும், தை விஸாகத்தன்று வேளுக்குடி வாகம்ருதவர்ஷீ ஸ்ரீ.உ.வே.வரதாசார்ய ஸ்வாமிக்கும் தொண்ணூறு திருநக்ஷத்ரங்கள் நிறைவடை கின்றன. அவ்விருவருடைய கட்டுரைகளும் தொடர்ந்து நமது இதழ்களை அலங்கரித்து வருகின்றன.

கார்த்திகை மாதம் திருவாதிரை நக்ஷத்ரத்தில் திருவவதரித்தவர் ஸ்ரீ.உ.வே.

கரியமாணிக்கம் வி.வி.அய்யங்கார்ஸ்வாமி. இவர் ஸ்ரீரங்கத்திற்கு அருகே அமைந்துள்ள ஸப்த க்ராமங்களில் வஸித்துவந்த எண்ணற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை உணர்த்தியவர். இவரைப் பற்றி அண்ணாஸ்வாமி எழுதிய கட்டுரை இவ்விதழில் இடம் பெறுகிறது. கார்த்திகை ஸ்வாதியில் திருவவதரித்த வர் ஸுதர்ஸநர் ஸ்வாமி. இவர் சுமார் அறுபது ஆண்டுகளாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்ஸநம் பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராகவிருந்து வருகிறார். உலகில் எத்தனையோ ஆண்டுகளாக பல மாதவிதழ்கள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தாலும் தொடர்ந்து ஒரு மாதவிதழுக்கு ஒருவரே ஆசிரியராக அறுபது ஆண்டுகள் இருந்து வருகிறார் என்றால் அது நம் புத்தூர்ஸ்வாமி ஒருவராகத்தான் இருக்க முடியும். இப்படிப்பட்ட ஸ்வாமிக்கு ராஷ்ட்ரபதி ஸம்மாநம் கிடைக்கவேண்டுமென்பது பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களுடைய பாரிப்பு. உரிய அன்பர்கள் முயற்சி செய்யவேண்டும் என ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

-ஆசிரியர்.

திருமங்கையாழ்வார் பெருமை

(மஹாமஹிமோபாத்யாய, காஞ்சீ ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி)

கலியன், கலிகன்றி, குறையல்பிரான், வாள்வீசம்பரகாலன், ஆடல்மாவலவன், ஆலிநாடன், மங்கை வேந்தன், மங்கையர்கோன், திருமங்கையாழ்வார் என்றிவை முதலான பல திருநாமங்கள் இவர்க்குள்ளன. திருவாலி திருநகரியைச் சார்ந்த திருக்குறையலூரில் கார்த்திகை மாதத்துக் கார்த்திகை நன்னாளில் இவரது திருவவதாரம். 'மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கங்கூற வவதரித்த' என்ற உபதேசரத்தினமாலையின் படியும், 'வேது சதுஷ்டய அங்கோபாங்குகள் பதினாலும் போலே இந்நூலுக்கும் இருந்தமிழ்நூற்புலவன் பலனுவலாரும் மற்றையெண்மர் நன்மாலேகளும்' என்ற ஆசார்யஹ்ருதய (43) சூர்ணையின்படியும் அறிய வேண்டிய விசேஷமொன்றுண்டு. வடமொழி வேதத்திற்கு அங்கங்களும் உபாங்கங்களும் இருப்பதுபோல தமிழ் வேதத்திற்கும் அவையுள்ளன; ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வணம் என்கிற நான்கு வேதங்களுக்கும் ஸீக்ஷா, வ்யாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம் என்கிற ஆறு அங்கங்களும் மீமாம்ஸா ந்யாய புராண தர்மஸாஸ்த்ரங்கள் முதலிய உபாங்கங்கள் எட்டும் ஆகப் பதினான்கு உறுப்புக்கள் அமைந்திருப்பது போலவே, நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தம், ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2010

திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய்மொழி ஆகிய தமிழ்மறை நான்கிற்கும் இத்திருமங்கையாழ்வாருடைய திவ்யப்ரபந்தங்களாரும் மற்றையாழ்வார்கள் எண்மருடைய திவ்யப்ரபந்தங்களும் அங்கோபாங்கங்களா மென்று ஸ்ரீமந் நாதமுநிகள் முதலான பூருவாசாரியர்கள் அறுதியிட்டனர். இவ்வாழ்வாருடைய பெரியதிருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெழுக்கூற்றிருக்கை, சிறியதிருமடல், பெரியதிருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் ஆகிய ஆறு பிரபந்தங்களும் ஆறு அங்கமாகக் கொள்ளப்பட்டன. வடமொழி வேதங்களுக்கு ஸீக்ஷா, வ்யாகரணம், நிருக்தம் முதலியவை அங்கமாகுந் தன்மையை பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் "ஸீக்ஷாயாம் வர்ணஸிக்ஷா பதுஸமதி₄க₃மோ வ்யாக்ரியா நிர்வசோப்₄யாம்' இத்யாதி ஸ்லோகத்தினால் நிருபித்துக் காட்டியிருப்பது போலே நம்மாழ்வாருடைய தமிழ் மறைகளுக்கு இவ்வாழ்வாருடைய ஆறு பிரபந்தங்களும் அங்கமாகுந்தன்மையை நிருபித்துக் காட்டவேண்டாவோ வென்னில்; கேண்மின்; அங்காங்கிபாவ ஸமந்வயம் பலபடிகளால் பொருந்தும். ஸம்ஸ்க்ருத வேதங்களுக்கும் சீக்ஷை முதலியவற்றிற்கும் அங்காங்கிபாவம் எவ்விதமாகப் பொருந்தியிருக்கின்றதோ அவ்விதமாகவே இங்கும்

பொருந்தவேணு மென்கிற நிர்பந்தமில்லை. நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தைப் பெரும்பாலும் பின்பற்றியே இவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்துள்ளா ரென்பதுவே இங்கு முக்கியமாகக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது; இதையிட்டே 'மாறன்பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கங்கூற' என்றது. ஸ்தாலீபுலாக நீதியாய்ச் சில விஷயங்களை நிரூபித்துக்காட்டி ஸமந்வய முணர்த்துவோமிங்கு:-

திவ்யதேசங்களுள் நம்மாழ்வார்க்கு எந்த திவ்யதேசத்தில் அதிகமான அபிநிவேசமென்று ஆராயுங்கால், அது திருக்குடந்தையிலே யென்பது அறிய வெளிதாகும்;. நம்மாழ்வார் இந்நிலத்திலிருந்து கொண்டே 'சூழ்ந்து நின்ற மால் விசும்பில் தொல்லை வழிகாட்ட, ஆழ்ந்ததனை முற்று மனுபவித்து - வாழ்ந்தங்கடியருடனே யிருந்தவாற்றை யுரைசெய்தான், முடிமகிழ்சேர் ஞானமுனி' (திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி -99) என்னும்படி பரமபதாநு பவத்தைச் செய்து அமைத்த 'சூழ்விசும்பணி முகிற்' பதிகத்தில் ஒரு திவ்யதேசத்தைப் பற்றியும் ப்ரஸ்தாவஞ்செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லாதிருக்கவும் (அப்பதிகத்தில் ஏழாவது பாசுரமாகிய) 'மடந்தையர் வாழ்த்தலும்' என்கிற பாட்டில் 'குடந்தையெங்கோவலன் குடியடியார்க்கே . . . தொடர்ந் தெங்கும் தோத்திரஞ் சொல்லினர்'' (அதாவது, இந்த முக்தாத்மா திருக்குடந்தையெம்பெருமானிடத்திலே குடிசுடியாக அடிமைப் பட்டவரென்று சொல்லிக் கொண்டு அங்குள்ளார் கொண்டாடினர்) என்று அருளிச்செய்திருக்கையாலே திருநாட்டிலுங்கூட மறக்க முடியாதபடி

நம்மாழ்வார்க்குத் திருக்குடந்தைப் பதியின் அனுபவம் செல்லுகின்றதென்று தெரிவதால் இத்திருப்பதியே நம்மாழ்வாருடைய நிகரில்லாத அபிநிவேசத்திற்கு ஆஸ்பதமானதென்று அறுதியிடப்படும், அன்றியும் திவ்யப்ரபந்தங்களெல்லாம் லோபமடைந்திருந்த பொரு காலவிசேஷத்தில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அவற்றைப் புநருத்தாரஞ்செய்வதற்கு, திருக்குடந்தைப் பதி விஷயமான 'ஆராவமுதே' யென்கிற திருவாய்மொழியே மூல காரணமாயிற் றென்று ஐதிஹ்யமிருப்பதனாலும் மேலே குறித்த விஷயம் ஊர்ஜிதமாகும். இதற்குச் சேரவே திருமங்கையாழ்வார் தாம் திருமொழி பாடத் தொடங்கும்போதே "தூவிசேரன்னம் துணையொடும் புணருஞ் சூழ்புனர் குடந்தையே தொழுது' என்றும் 'சொற்பொருளாளீர் சொல்லுகேன் வம்மின் சூழ்புனர் குடந்தையே தொழுமின்' என்றும் அருளிச்செய்து, சரமப்பிரபந்தமாகிய திருநெடுந்தாண்டகத்தின் முடிவிலும் "தண் குடந்தைக் கிடந்த மாலை நெடியானையடி நாயேன் நினைந்திட்டேனே" என்று திருக்குடந்தையையே பேசித் தலைக்கட்டினார். அன்றியும் திருக்குடந்தைக் கென்றே தனிப் பிரபந்தமுமொன்று (திருவெழுக்கூற்றிருக்கை) திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

அர்ச்சாவதாரம் நிற்க; விபவாவதாரங்களுள் எவ்வவதாரத்தில் நம்மாழ்வார்க்கு மிகுந்த அபிநிவேசமென்று ஆராயுங்கால், முதற் பிரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் "பெருங்கேழலார் தம் பெருங்கண் மலர்ப் புண்டரீகம் நம்மேலொருங்கே பிறழ வைத்தார்" என்றும், "ஏனத்துருவாயிடந்த - ஞானப்பிரானை யல்லாலில்லை நான் கண்ட

நல்லதுவே’’ என்றும் அருளிச்செய்து, அவாவற்று வீடு பெறுவதற்கு முன்னே ‘‘கோலவராகமொன்றாய் நிலங்கோட்டி டைக் கொண்ட எந்தாய்!- உன்னைப் பெற்றினிப் போக்குவனோ?’’ என்று சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே ஸ்ரீவராஹ நாயனார் பக்கலிலே நம்மாழ்வாருக்கு நல்லன்பு என்று தெரியலாகும். இதற்குச் சேரவே திருமங்கையாழ்வார் தாம் திருமொழி தொடங்குகையில் விபவாவதாரத்தைப்பற்றி வாய்திறக்கும்போதே ‘பன்றி யாயன்று பாரகங்கீண்ட பாழியானுழியா னருளே நன்று நானுய்ய நான் கண்டு கொண்டேன்’’ என்று ஸ்ரீவராஹநாயனாரு டைய அருள் கொண்டே தாம் உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றதாகவருளிச்செய்தார்.

நம்மாழ்வார் தமது திருவுள்ளத்தில் ஆராத்ய தேவதையாகக் கொண்டது தேவப் பெருமானையே என்பது முதற் பிரபந்தத்தின் முதற்பாசுரத்தில் ‘‘இமையோர் தலைவா! மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே’’ என்றதனாலும், சரமப்பிரபந்தத்தின் முதற்பாசுரத்தில் ‘‘அயர்வறு மமரர்களதிபதியவனவன் துயரறு துடரடி தொழுதெழன் மனனே!’’ என்றதனாலும் தேறிநிற்கும். இதற்குச் சேரவே இவ்வாழ்வார் தமது திருமொழியில் ‘‘துணிவினியுனக்குச் சொல்லுவன் மனமே! தொழுதெழு - அமரர் பெருவிசும்பருளும் பேரருளாளனெம்பெருமான்’’ என்று பணித்தார். நம்மாழ்வாருடைய ‘‘தொழு தெழன்மனனே’’ போலவே இவருடைய தொழுதெழுமனமேயும் பேரருளாளன் விஷயத்திலேயே அமைந்த அமைதி நோக்கத்தக்கது. ‘‘தொழுதெழு மனமே’’

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2010

என்றார் நம்மாழ்வார்; ‘‘மனமே தொழுதெழு’’ என்றூரிவ்வாழ்வார்.

இவ்வாழ்வார் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே மிகப்பெரிய திருப்பணிகள் பல செய்தருளினார். அதைப்பற்றி பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் அருளிச் செய்யு மிடத்து ‘ஜிதபூஹ்யஜிநாதி மணிப்ரதிமா அபி வைதிக்யந்நிவ ரங்க்யுரே, மணிமண்டூப வப்ரக்யூந் வித்யுதே பரகால கவி: ப்ரணமேமஹி தாந்’ என்றருளிச் செய்தார். இந்த ஸ்லோகமமைந்த அழகு வெகு அற்புதமானது. இதன் கருத்தைச் சிறிது விளக்குவோம். ஆழ்வார்களுடைய திருவவதாரம் அவைதிகர்களையும் வைதிகர் களாக்குவதற்காக. திருமங்கையாழ்வாரு டைய திருவவதாரத்தினால் இவ்வர்த்தம் நன்கு விளங்கிவிட்டது. மற்றையாழ்வார் கள் அவைதிகர்களாயிருந்த சேதநர்களை மாத்திரமே வைதிகர்களாக்கிப் போந்தார் கள். இவ்வாழ்வார் அவைதிகங்களாயிருந்த அசேதநங்களுங்கூட வைதிகங்களாம்படி திருத்திப்பணி கொண்டாரென்பது தன்னேற்றம். அவைதிகங்களாயிருந்த ஜைநபௌத்த விக்ரஹங்களையும் இவ்வாழ்வார் வைதிகங்களாக ஆக்கிவிட் டாரன்றோ. பகவத் பாகவத விஷயங்களில் கிஞ்சித்தகரிக்கப் பெறுவதே வைதிகத்வமாகும்.

இவ்வாழ்வாருடைய கவித்திரம் ‘சதுஷ்கவி ப்ரத்யாநாய பரகாலாய மங்க்யூலம்’’ என்றதனால் மிகவிளங்கும். ஆஸூகவி, மதுர கவி, சித்ரகவி, விஸ்தார கவி என்று நால் வகைப்பட்ட கவிகளிலும் இவர் தலைவ ரென்பது இவரது ஆறு பிரபந்தங்களினாலும் அறியவெளிதாகும்.

**கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாள் இன்று
(ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ.உ.வே.அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி, காஞ்சீபுரம்)**

ஆழ்வார்களில் திருமங்கையாழ்வாரும், ஆசார்யர்களில் நம்பிள்ளையும் திருவவதரித்த புனிதமான நன்னாள் இந்நாள். இருவருடையவும் பெருமைக்கடலில் சில திவலைகளைப் பருகுவோம். ‘ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தர் பராங்குசபரகால யதிவராதி,ுகள்’ என்ற ஆசார்யஹ்ருதய சூர்ணையில் பராங்குசராகிற நம்மாழ்வாரோடு பரகாலராகிற திருமங்கையாழ்வாரைப் பிணைத்திருக்கையாலும், உபதேசரத்தினமாலையில் ‘மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கங்கூற வவதரித்த’ என்று மணவாள மாமுனிகள் விசேஷித்தருளிச் செய்திருக்கையாலும் இவ்வாழ்வார்களிருவர்க்குமுள்ள பொருத்தங்களை (அதாவது, இருவருடையவும் அருளிச்செயல்களிற்காணும் ஒற்றுமைநயங்களை) எடுத்துக்காட்டி ரஸிகர்களை மகிழ்விப்போம்.

1. நம்மாழ்வார் விஸ்தரித்தருளிச் செய்த விஷயங்களைத் திருமங்கையாழ்வார் சுருக்கியருளிச்செய்வார்.

2. அவர் சுருக்கியருளிச்செய்ததை இவர் விஸ்தரித்தருளிச்செய்வார்.

3. சில விஷயங்களை இருவரும் ஸமமாக அருளிச்செய்வார்.

4. சில விஷயங்களில் கலியன் பரிஷ்காரம் காட்டுவார்.

ஆக, இந்த நான்கு ப்ரதிஜ்ஞைகளின் கீழ் இருவருடைய பாசுரங்களையு மெடுத்துக் காட்டி ரஸாநுபவம் செய்வோம்.

**1. நம்மாழ்வார் விஸ்தரித்ததைத்
திருமங்கையாழ்வார் சுருக்குவது:-**

தூதுவிடுதல்: நம்மாழ்வார் தலைமகள் பாவனையில் தூதுவிட்டது நான்கு திருவாய்மொழிகள். ‘அஞ்சிறைய மடநாராய், வைகல் பூங்கழிவாய், பொன்னுலகாளீரோ, எங்கானலகங்கழிவாய். ஆக இந்த நான்கு பதிகங்களில் நம்மாழ்வாரது தூது மிகவிரிவாக நிகழ்ந்திருக்கின்றது. திருமங்கையாழ்வாரால் இது மிகவும் ஸமக்ஷேபிக்கப்பட்டது. பெரியதிருமொழியில் (3-6) **தூவிரிய மலருழக்கிப்** பதிகத்தில் வயலாலி மணவாளனுக்குத் தூதுவிடத் தொடங்கி நான்கு பாசுரங்களோடு அதனை நிறுத்தி விட்டார். மேலே ஒன்பதாம் பத்தில் (9-4) காவார் மடற்பெண்ணை யென்கிற திருப்புல்லாணிப் பதிகத்தில் (2)**புள்ளினங்கள்! புல்லாணி அன்னமாய் நூல்பயந்தாற்கு ஆங்கிதனைச் செப்புமினே** என்றொரு பாசுரத்தில் மட்டுமே தூதுவிடுதல். திருவிருத்தத்திலுள்ள தூதுவிடுதலுக்குச் சேரத் திருநெடுந்தாண்டகத்திலுள்ளது. இருவருமிரண்டு பாசுரங்கள்.

நரஸ்துதி விலக்குதல்:- நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (2-9) **சொன்னால் விரோதமிது** என்னுந்திருவாய்மொழியில் ‘**சொன்னாவில் வாழ்புலவீர்! சோறு கூறைக்காக மன்னாத மானிடரை வாழ்த்துதலாலென்னாகும்?**’ என்ற திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிப்படியே நரஸ்துதியை விலக்கினது விஸ்தாரமாகவுள்ளது. இதனைத் **ஸ்ரீஸைலேஸத்யபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2010**

திருமங்கையாழ்வார் ஒரே பாட்டில் சுருக்கினார். பெரிய திருமொழி முதற்பதிகத்தில் 'இப்பிறப்பறியீர்.. கற்பகம் புலவர்களைகணென்றுலகில் கண்டவா தொண்டரைப்பாடும் சொற்பொருளாளீர்! சொல்லுகேன்வம்மின் சூழ்புனர் குடந்தையே தொழுவின்' என்ற பாசுரங் காண்க.

அநுகரித்துத் தரித்தல்: திருவாய்மொழியில் (5-6) கடல்ஞாலம் செய்தேனும் யானே யென்னும் என்கிற பதிகத்தில் "கடல் ஞாலத் தீசனைமுன் காணாமல் நொந்தே, உடனாவனுகரிக்கலுற்றுத் -திடமாக வாய்ந்த வனாய்த் தான்பேசும் மாறன்" என்ற நூற்றந்த தாதியின்படி யானே யானே யென்று சொல்லி எம்பெருமானாகவனுகரித்துப் பேசுதல் விஸ்தாரமாகவுள்ளது. திருமங்கையாழ்வார்க்கு இவ்வநுபவம் ஒரே பாசுரத்தில் சுருக்கமாக நிகழ்ந்தது. பெரியதிருமொழியில் (8-2-6) 'வடவரை நின்றும் வந்து , இன்று கணபுரமிடவகை கொள்வது யாமென்று பேசினுள்', திருவேங்கடமலையில் நின்றும் திருக்கண்ணபுரத்தேறவந்து செளரிப்பெருமாளாகக் காட்சி தருவது யானே யென்றது இதில். நம்மாழ்வாருடைய அநுகாரம் தாய்ப்பேச்சால் வெளிவந்தது போலவே இவருடைய அநுகாரமும் தாய்ப்பேச்சாலேயே வெளிவந்த தென்பதும் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. கடல் ஞாலப்பதிகமும் தெள்ளியீர் பதிகமும் தாய்ப்பேச்சேயன்றே.

2. நம்மாழ்வார் சுருக்கியதைக் கலியன் விரித்துரைப்பது.

பிரளயத்தில் ஸகல தெய்வங்களும் ஸ்ரீஸைலேசுத்யபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2010

எம்பெருமானுடைய திருவயிற்றில் புகுந்து ரகசுபெறும் விஷயத்தை நம்மாழ்வார் திருவாசிரியத்தில் (7) நளிர்மதிச்சடையனும் நான்முகக் கடவுளும், தளிரொளியிமைய வர் தலைவனுமுதலா... ஒருபொருள் புறப்பாடின்றி முழுவதுமகப்படக் கரந்து, ஓராலிலைச் சேர்ந்த எம்பெருமா மாயனை யல்லது, ஒருமாதெய்வம் மற்றுடையமோ யாமே! என்று சுருக்கி யநுஸந்தித்ததைத் திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் (11-6) 'மைந்நின்ற கருங்கடல் வாயுலகின்றி என்ற பதிகத்தில் (10) தேவரையுமசுரரையும் திசைகளையுங் கடல்களையும் மற்றும் முற்றும், யாவரையு மொழியாமே யெம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த தறிந்து சொன்ன என்ற நிகமனப் பாசுரத்தின்படியே விஸ்தரித்தருளிச்செய்த வாறு காண்க.

திருவாய்மொழியில் (5-3) மாசறு சோதிப் பதிகத்தில் (9) குதிரியாய் மடலூர்துமே என்றும் (10) யாமடலூர்ந்தும் என்றும் மடலூர்வதான ப்ரஸ்தாவத்தை அதிஸம்க்ஷேபமாகச் செய்தார் நம்மாழ்வார். திருமங்கையாழ்வார் இதனை சிறியதிருமடல், பெரியதிருமடல் என்னும் இரண்டு திவ்வியப் பிரபந்தங்களினால் மிகமிக விஸ்தரித்தருளினார்.

3. இருவரும் ஸமமாக அருளிச்செய்தது.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (3-7) பயிலுஞ்சுடரொளியிலும் (8-10) நெடுமாற்கடிமையிலும் அநுஸந்தித்த பாகவத ஸேஷத்வத்தை திருமங்கையாழ்வார் தமது பெரியதிருமொழியில் (2-6) நண்ணுதவாளவுணர் (7-4) கண்சோர

வெங்குருதி ஆகிய இரண்டு திருமொழிகளில் அநுஸந்தித்தார்.

திருவாய் மொழியில் (6-6)மாலுக்கு வையமளந்த பதிகத்தில் “**இழந்தது சங்கே, இழந்தது மாமை நிறமே, இழந்தது பீடே, ... இழந்தது கட்டே**” என்று எல்லாமிழந்ததாகத் தாய்ப்பேச்சாலே தெரிவிக்கப்பட்டது. திருமங்கை யாழ்வார் தமது திருமொழியில் (8-3) **கரையெடுத்த சரிசங்கு** மென்னும் பதிகத்தில் **இழந்தேனென் வரிவளையே, இழந்தேனென் கனவளையே, இழந்தேனென் சரிவளையே.. இழந்தேனென் பெய்வளையே** என்று தாமிழந்தவற்றைத் தம் திருவாக்கினாலேயே வெளியிட்டார்.

திருவாய்மொழியில் ‘கங்குலும் பகலும்’ பதிகத்தில் தாய்ப்பேச்சாலே ‘**இவள் திறத்து என்செய்கின்றாயே, இவள் திறத்தென் சிந்தித்தாயே,** என்று எம்பெருமான் திருவுள்ள மென்னவென்று கேட்கப்பட்டது. பெரியதிருமொழியில் (2-7) **திவளும் வெண்மதிபோல்** என்கிற திருவிடவெந்தைப் பதிகத்தில் ‘**உன் மனத்தால் என்நினைந்திருந்தாய்?**’ என்று பாசுரந்தோறும் தாய்ப்பேச்சாலே அந்தக் கேள்வியே நிகழ்ந்தது.

4. கலியன் பரிஷ்காரம் காட்டியது.

நம்மாழ்வார் செய்தருளின அநுபவங்களில் சிலவற்றில் திருமங்கை யாழ்வார் பரிஷ்காரம் செய்திருப்பது முண்டு. திருவாய்மொழியில் (4-6) தீர்ப்பாரை யாமினியில் தேவதாந்தரக் கட்டுவிச்சி வந்து புகுந்தமை சொல்லிற்று. சிறியதிருமடலிலும் திருநெடுந்தாண்டகத்

திலும் (11) பகவத்ப்ரவணையான கட்டுவிச்சியின் பேச்சு வெளியிடப்பட்டது. திருவாய்மொழியில் (6-1) உண்ணுஞ்சோறு பதிகத்தில் ஆழ்வார் தாமே தனியே திருக்கோளுர்க்கு நடந்தமை சொல்லிற்று. பெரியதிருமொழியில் (3-7) கள்வன் கொல் பதிகத்தில் வயலாலி மணவாளன் வந்து ஆழ்வாரைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு போனதாகச் சொல்லிற்று.

இங்ஙனே பலவகை யநுபவ ரஸங்கள் சுவைக்கத்தக்கன.

நம்பிள்ளை வைபவம்

காஞ்சீ ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.அண்ணாஸ்வாமி

ஸ்ரீவைஷ்ணவ பூர்வாசார்ய பரம்பரையில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தலைமை பெற்றவர், அவருடைய திருவடிகள் உய்யக் கொண்டார். அவருடைய திருவடிகள் மணக்கால் நம்பி, அவராலே திருத்திப் பணிகொள்ளப்பட்டவர் ஆளவந்தார், அவருடைய திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்த பல ஆசார்களில் தலைவர் பெரியநம்பி. அவரை ஆஸ்ரயித்தவர் எம்பெருமானாரென்கிற ஸ்ரீராமாநுஜர். அவருடைய சிஷ்யர்களில் ராமாநுஜ பதச்சாயா என்று ப்ரஸித்தரான எம்பார் தலைமைபெற்றவர். அவருடைய திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்தவர் கூரத்தாழ்வானுடைய திருக்குமாரரான ஸ்ரீபராஸரப்பட்டார். அவர் எம்பெருமானாரைப்போலவும், அவர்க்கு மேம்படவும் பிரபாவம் மிக்கு விளங்கினார். அவராலே திருத்திப் பணி

கொள்ளப்பட்டவர் நஞ்சீயரென்று ப்ரஸித்த ரான மேல்நாட்டு வேதாந்திகள். பட்டர் காலத்திலிருந்தே திவ்யப்ரபந்தார்த்த ப்ரவசநங்களுக்கு மிக்க சிறப்பு விளைந்தது. நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஆகிய ஆசிரியர் களுள் மூவரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸர்வஸ்வமான திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குப் புத்துயிரளித்தவர்கள். பிள்ளைலோகாசார் யரும் அப்படியே. இவர்களுள் நம்பிள்ளையின் ப்ரபாவம் இங்கே சுருங்க வரையப்படுகின்றது.

நஞ்சீயருடைய திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்தவர்களில் தலைவர் நம்பிள்ளை. இவர்க்கு இயற்கையான திருநாமம் நம்பூர் வரதராஜார்யர் என்பது. ஸ்வாசார்யரான நஞ்சீயர் உகந்து சாத்தின திருநாமம் நம்பிள்ளை யென்பது. அந்தத் திருநாமம் சாத்துகைக்கு அடியென்னென்னில்; நஞ்சீயர் பட்டருடைய நியமனப்படி திருவாய்மொழி யின் திவ்யார்த்தங்களை ப்ரவசனஞ் செய்வதையே போது போக்காகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில். அவருடைய காலகூடிப கோஷ்டியில் அந்வயித்தவர்களில் நம்பூர் வரதராஜாசார்யரும் ஒருவராயிருந்து வந்தார். இவர் நீறுபூத்த நெருப்புப் போலே இருந்துவந்தபடியாலே இவருடைய ஞான வைபவம் முதலிய பெருமைகளை விஸேஷித்து யாரும் அறியாதிருந்தனர்.

இப்படியிருக்கையில், நஞ்சீயர் திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானுடைய ஆரூயிரப்படியிற்

காட்டிலும் சிறிது விரிவாகவொரு வியாக்கியானமிடும்படி பட்டருடைய நியமனம்பெற்றிருந்ததனால் ஒன்பதினாயிரப்படி யென்றொரு வியாக்கியானம் இட்டருளியிருந்தார். அதைச் செவ்வையாகப் பட்டோலை கொள்ள வல்லாரிடம் கொடுத்து எழுதுவிக்க வேணுமென்று கருதி இதற்குத் தக்கவர்கள் யாரேனுமுளரோ வென்று அந்தரங்கர்களை விசாரிக்கையில் 'நம்பூர் வரதராஜாசார்யரென்றொருவர் ஸ்வாமியின் காலகூடிப கோஷ்டிக்கு தவருது வருகின்றாரே; அவர் நல்ல விரகர்; எழுத்திலும் வல்லவர்; அவரைக்கொண்டு இப்பணியை நிறைவேற்றிக்கொள்ளலாம்' என்று கூறினார்கள். பிறகு அவரை அருகே வரவழைத்து ஆராய்ந்து பார்க்கையில் அவருடைய யோக்யதை ஒப்புயர்வற்ற தென்று தெரியவந்தது; அதனால் உள்ளம் பூரித்து அவர்பால் கடாகூடிச் செய்தருளித் தம்முடைய ஒன்பதினாயிரப்படியை வரியடைவே அவர்க்கு ப்ரவசநமும் செய்து அதை யெழுதித் தரும்படி ஸ்ரீகோசத்தை அவரிடம் கொடுத்தார். அதைப் பெற்றுக்கொண்டவர் தம்முருக்குச் சென்று எழுதிக்கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிப் போகையில் திருக்காவேரியில் நீந்திச் செல்ல நேர்ந்தது; அப்போது திருமுடியில் கட்டிக்கொண்ட அந்த ஸ்ரீகோசம் நெகிழ்ந்து விழுந்து வெள்ளத்திற் போய்விடவே இப்படி அபசாரமாய்த் தலைக்கட்டிற்றே யென்று வருந்த நேர்ந்தது. ஆனாலும் இவர் தாம் அந்த வ்யாக்யானத்தை ஸ்வாசார்யர் திருவடிகளிலே வரியடைவே கற்றிருந்த

படியாலும், அவருடைய கருணை கடைக்கதைப் பெற்றிருந்தபடியாலும் அவருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துக் கொண்டே பட்டோலை கொள்ளத்தொடங்கி விரைவில் எழுதி முடித்து ஸ்ரீகோசத்தை நஞ்சீயர் திருவடிகளிலே கொண்டு வைத்தார். 'நாம் கொடுத்த ஏடு எங்கே?' என்று அவர் கேட்கையில், நடந்தது நடந்தபடியே விண்ணப்பஞ்செய்யவேண்டியதாயிற்று. பிறகு நஞ்சீயர் ஸ்ரீகோசத்தை அவிழ்த்துக் கடைக்கையில் தாமருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகள் விடாமலும் தம்மிடம் அவர் கேட்டிருந்த சில அர்த்தவிசேஷங்களும் பொருத்தமாக அமைந்தும் விரிவுமில்லாமல் இருந்த அழகுக்கு மிகவுகந்து 'வாரீர் நம்முடைய பிள்ளையே!' என்று எடுத்தணைத்துக் கொண்டார். அது முதலாக நம்பிள்ளையன்றே இவர் வழங்கப்பெற்று வந்தார். திருக்கலிகன்றி தாஸர் என்பதும் இவர்க்கு நஞ்சீயர் சாத்தின திருநாமம்.

இவருடைய ஞானவைபவத்தைப் பற்றி நாம் விரிவாக எழுதவேண்டுமோ? பெரியதிருமொழி வ்யாக்யானத்தில் (5-8-7) 'ஓதுவாய்மையு முவனியப் பிறப்பு முனக்கு முன் தந்த அந்தணன்' என்ற விடத்து "முற்பட த்வயத்தைக் கேட்டு இதிஹாஸ புராணங்களையும் அதிகரித்து பரபகஷ ப்ரதிக்ஷேபத்துக்கு உடலாக ந்யாய மீமாம்ஸைகளும்மிகரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலே யாம் நம்பிள்ளையைப் போல" என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தியொன்றே இவருடைய ஞானப்பெருமையை விளக்கக் கூடியது. திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும்

இதிஹாஸ புராணதிகளுக்கும் ஆழ்ந்து இன்சுவையே வடிவெடுத்த அர்த்தங்களை யருளிச்செய்வதில் இவர்க்கு ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லை.

லோகாசார்யரென்கிற திருநாமமும் இவர்க்கு உண்டு. அது நிகழ்ந்த வரலாறு கேண்மின். இவர் கோயிலில் வாழ்ந்த காலத்தில் ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இவர் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்து ஸகலார்த்தங்களும் கேட்டுவந்தார்கள். 'நம்பெருமாள் கோஷ்டியோ, நம்பிள்ளை கோஷ்டியோ' என்னும்படி மிகப்பெரிய ஸிஷ்யகோஷ்டி ஸம்பத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார். அப்போது முதலியாண்டான் திருப்பேரனான கந்தாடை தோழப்பரும் அங்கு வாழ்ந்து வந்தார். அவரும் வித்வானாயிருக்கச்செய்தேயும் அவரிடத்தில் ஒருவரும் ஆஸ்ரயியாதிருக்கவே அவர்க்கு பொருமையுண்டாகி ஒரு நாள் நம்பிள்ளையைப் பெருமாள் கோஷ்டியிலே திரஸ்காரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பரிபவித்து விட்டுத் திருமாளிகைக் கெழுந்தருளினார். அவருடைய தேவிகள் இந்த அஸஹ்யாபசாரத்தை யறிந்து கண்ணுங் கண்ணீருமாக வந்து 'அந்தோ! இப்படியும் பரமாசார்யர் திருவடிகளிலே அபசாரப்படுவீரோ? உமக்கு உய்யும் விரகுண்டோ? என் செய்தீர்! என்செய்தீர்! ஐயோ' என்று பலவுஞ்சொல்லி அநுதாபத்தை யுண்டாக்க, தோழப்பரும் அநுதபித்து நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே சென்று க்ஷமை வேண்ட வேணுமென்று பாரித்திருந்தார். அதற்குள்ளே நம்பிள்ளை தாமே தோழப்பர் திருமாளிகையேற வந்து

வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து தெண்டனிட்டு, தேவரீருடைய திருவுள்ளம் கன்றும்படி வர்த்தித்த அடியேனுக்கு தேவரீருடைய கூடிமையல்லது புகலில்லையென்று பலவுமருளிச் செய்து தாம் கூடிமணம் பண்ணிக்கொண்டார். அப்போது தோழப்பர் அந்த மஹா குணத்திற்கு வியந்து “ஸ்வாமிந்! தேவரீரை இத்தனை நாளும் சிறிதுபேர்களுக்கு ஆசார்யராக எண்ணி யிருந்தேன்; இப்போது லோகத்துக்கெல்லாம் ஆசார்யர் தேவரீர் என்று திண்ணமாகக் கொண்டேன்” என்றார். அது முதலாக நம்பிள்ளைக்கு லோகாசார்யரென்று திருநாமம் வழங்கி வந்தது. “துன்னுபுகழ்க் கந்தாடை தோழப்பர் தம்முகப்பால் என்னவுலகாரியனோ வென்றுரைக்க, பின்னையுலகாரியனென்னும் பேர் நம்பிள்ளைக் கோங்கி, விலகாமல் நின்றதென்றும் மேல்” என்ற உபதேசரத்தினமாலேப் பாசரம் இங்கே அநுஸந்திக்கத் தரும்.

நம்பிள்ளை திருவடிகளில் பலர் ஆஸ்ரயித்திருந்தாலும் பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர்க்கு இருந்த ஆசார்ய பக்தி ஒப்பற்றதென்று தெரிகின்றது. உபதேச ரத்தினமாலையில் ‘பின்பழாராம் பெருமாள் சீயர் பெருத்திவத்தில் அன்பதுவுமற்று மிக்க ஆசையினால் நம்பிள்ளைக்கான வடிமைகள் செய் அந்நிலையை நன்னெஞ்சே! ஊனமற வெப்பொழுதுமோர்’ என்று விசேஷித்து அருளிச்செய்கையாலே.

இப்பேராசிரியரின் திருவடிகளில் பணிந்து அல்லும் பகலும் ஸகலார்த்தங்களை யுங் கேட்டுத்தரித்த வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளையும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும்

உலகுக்குச் செய்திருக்குமுபகாரம் கைம்மாற்றறது.

பட்டருடைய ஸந்ததியில் தோன்றி மஹாவித்வானாயிருந்த நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளை பட்டரும், கந்தாடை தோழப்பர் போலவே நம்பிள்ளையிடத்தில் பொருமை கொண்டிருந்தவர். அவர் ஒருநாள் ராஜஸபைக்குச் சென்றிருந்தார். அந்த ராஜா மஹா விவேகியுமாய், தன்னிடம் வருகிற பண்டிதர்களையெல்லாம் ஸ்ரீராமாயணதி க்ரந்தங்களில் கேள்வி கேட்பவனுமாயிருந்த படியால் இந்த பட்டரையும் ஸ்ரீராமாயணத் தில் ஒரு கேள்வி கேட்டான். அதாவது ஸ்ரீராமபிரான் நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான பரத்வத்தை மறைத்துக்கொண்டு அஜ்ஞனைப் போலவும் அஸக்தனைப் போலவும் அவதரித்திருக்கையில் “மயாத்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ க₃ச்ச₂ லோகாநநுத்தமாந்’ என்று ஜடாயுவுக்கு முக்தியளித்தது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்று. இக்கேள்விக்கு த்ருப்தி கரமான விடையளிக்க பட்டருக்கு ஸ்புரியாமையாலே ஆலோசிக்கவேண்டிய தாயிற்று. அப்போது ராஜாவும் அந்யபரனாயிருக்க, இவருடைய பாக்யவஸத்தாலே அங்கு ஒரு ஸ்வாமி தென்பட்டார். அவர் நம்பிள்ளை திருவடிகளில் அர்த்தவிசேஷங் கள் கேட்டவர். இந்த பட்டர் அவரை ஏகாந்தமாக நோக்கி ‘இவ்வரசன் கேட்ட கேள்விக்கு நம்பிள்ளை எப்படி நிர்வஹிப்பது? என்று கேட்டார். அவர் “ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி” என்கிற ஸ்லோகத்தைக் கொண்டு நிர்வஹிப்பர் என்று சொல்ல, அதை இவர் தமது மனத்தில் நன்றாக வாங்கிக்கொண்டு பிறகு ராஜாவிடம்

உபந்யஸித்தார். அரசனும் பிறகு உகந்து விசேஷ ஸ்த்காரங்கள் செய்தான். அந்த ஸ்த்காரங்களை ப்ராமாணிகரானவிவர் தம் க்ருஹத்திற்குக் கொண்டுபோக விரும்பாமல் நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே கொண்டு ஸமர்ப்பித்து 'தேவரீருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் சிந்திப்போன வொரு சொல்லுக்குப் பெற்ற ஸ்த்காரமிது; இனி அடியேனை அங்கீகரித் தருளி வாழவிக்க வேணும்' என்று வேரற்ற மரம்போலே விழுந்து ப்ரார்த்திக்க, அவரையும் சேர்த்துக்கொண்டு உய்வித்தார், நம்பிள்ளையின் பகவத் விஷயோபந்யாஸங்களை அவரும் ஏடுபடுத்தி ஸபாதலக்ஷம் க்ரந்தமாக்கியிருந்தார். அதை நம்பிள்ளை ப்ரசாரத்திற்கு நியமித்தருளவில்லை.

நம்பிள்ளையின் வைபவம் அர்த்த விசேஷங்களைப் பொறுத்ததேயாதலால் அவ்வர்த்த விசேஷங்கள் திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யாநங்களிலும் வார்த்தாமாலை முதலியவற்றிலும் பாக்க்யசாலிகளால் உய்ந்து உணரத்தக்கன.

இப்பேராசிரியருடைய தனியன்:

வேதாந்த வேத்யாம்ருத வாரிராஸோ:

வேதாந்தஸாராம்ருத பூரமக்ர்யம்|

ஆத்யாய வர்ஷந்தமஹம் ப்ரபத்யே

காருண்ய பூர்ணம் கலிவிரித்யாஸம்||

அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் காஞ்சீ ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.அண்ணாஸ்வாமி

இவ்வாசிரியர் கார்த்திகைத் திங்களில் பரணீ நக்ஷத்திரத்தில் திருவவதரித்தவர். யஜ்ஞமூர்த்தி யென்கிற திருநாமங்கொண்ட அத்வைதி வித்வானாக இருந்து,

திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் எம்பெருமானாரோடு பதினெட்டுநாள் வேதாந்த வாதப்போர்புரிந்து விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த தத்துவங்களைத் தெளிய வுணர்ந்து ஸ்வாமி திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்து உத்தமாச்ரமியாகி அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானாரென்று திருநாமம் பெற்று, ஸ்வாமியின் திருவடிகளிலேயே நிழலும் அடிதாறுமாக விருந்து வாழ்ந்தவர். இவரருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள் ஞானஸாரமும், ப்ரமேயஸாரமும். இவருடைய திருக்கோலம் கச்சிப்பாடகம், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் முதலான திவ்யதேசங்களில் விளங்காநின்றது

திருப்பாணுவார் திருவாக்கில்

சிறியதோர் அநுபவம்

ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி, காஞ்சீபுரம்

இவ்வாழ்வார் அருளிய அமலனாதி பிரானில் நான்காவது பாசுரத்தில் மூன்றாமடி 'மதுரமாவண்டுபாட மாமயிலாடரங்கத் தம்மான்' என்பது. இங்குக் கூறிய வண்டும் மயிலும் ஸ்ரீரங்கநாதனே யென்று பட்டர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். அவர் அருளிச் செய்த ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (ஸ்லோ 10) "லக்ஷமீ கல்பலதோத்துங்குஸ்தநஸ்தபுக சஞ்சல:, ஸ்ரீரங்குராஜப்ருங்கேயு மே ரமதாம் மாநஸாம்புஜே" என்கிற ஸ்லோகத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதன் வண்டாகவும், மேலே (உத்.ஸத.ஸ்லோ 44) 'ப்ரலயஸமய ஸுப்தம்.. அநுஸிகி₂நி ஸிகீ₂வ க்ரீ₃ட₃ஸி ஸ்ரீஸமக்ஷம் என்ற ஸ்லோகத்தில் அப்பெருமானே மயிலாகவும் கூறப்பட்டிருப்பது காண்க.

திருமங்கையாழ்வார் பேசிய கதைகள்

ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி, காஞ்சீபுரம்

திருமங்கையாழ்வார் அநுஸந்தித்த கதைகளில் மற்று எந்த ஆழ்வார்களும் அநுபவியாமல் இவரொருவரே அநுபவித்த தென்னலாம்படியான கதை எது? என்று கேட்டால், பெரிய திருமொழியில் (5-8) ஏழையேதலன் பதிகத்தில் **★வாதமாமகன் மார்க்கடம் விலங்கு★** என்கிற இரண்டாம் பாட்டிலும், **★ மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும்★** என்ற ஐந்தாம் பாட்டிலும், **★துளங்குநீண்முடி யரசர் தம்குரிசில்★** என்கிற ஒன்பதாம் பாட்டிலும் அநுஸந்தித்துள்ள கதைகள் மூன்றும் அபூர்வமானவை; இவ்வாழ்வார் ஒருவரே அநுஸந்தித்தவை. 'ஏழைஏதலன் கீழ்மகனென்னாது' என்ற முதற்பாட்டில் அநுஸந்தித்த கதையும் அபூர்வமானதுதானே என்னவேண்டா, பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (3-10-4) **கூரணிந்த வேல்வலவன் குகனோடுங் கங்கைதன்னில், சீரணிந்த தோழமை கொண்டதுமோர் அடையாளம்★** என்றுள்ள பாசுரம் காண்க. அதில் சீரணிந்த தோழமை என்றதைத்தான் திருமங்கையாழ்வார் **ஏழைஏதலன்** பாசுரத்தினால் விவரித்தருளினார் - என்றுணர்க. மேலெடுத்த மூன்று பாசுரங்களில் அபூர்வமென்னப்பட்ட மூன்று கதைகளின் விவரணம் வருமாறு.

**வாதமாமகன் மார்க்கடம்விலங்கு
மற்றோர்சாதியென்ருழிந்திலை-உகந்து
காதலாதரம் கடலினும்பெருகச் செய்
தகவினுக்கில்லைகைம்மாறென்று**

**கோதில்வாய்மையினுயொடுமுடனே
உண்பன்நானென்றவொண்பொருள் எனக்கும்
ஆதல்வேண்டுமென்றடியிணையடைந்தேன்
அணிபொழில்திருவரங்கத்தம்மானே (2)**

ராவண ஸம்ஹாரமான பின்பு விபீஷணன் முதலிய அரக்கர்களோடும் ஹனுமான் ஸுகீவன் முதலிய வானரர்களோடும் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களோடும் புஷ்பக விமாநத்தில் ஏறி ஸ்ரீராமபிரான் ஆகாயமார்க்கமாக அயோத்திநகர் நோக்கி மீண்டெழுந்தருளும்போது கங்காநதியும் யமுநாநதியும் சேருமிடமான ப்ரயாகையில் வஸிக்கின்ற பரத்வாஜமுனிவரது விருப்பத்தின்படி அவ்வாசிரமத்தில் இறங்கி ஸேனைகளுடன் அங்கு விருந்துண்ணச் சம்மதித்து நின்றவளவிலே பரத்வாஜ முனிவர் தமது தவப்பெருமையால், அத்திரளிலுள்ளார் எல்லார்க்கும் வேண்டிய வளவு உண்கலங்களையும் உணவுகளையும் தெய்விகமாக வருவித்து வெகுஸம்ப்ரமமாக விருந்து செய்தனர். அங்ஙனம் ராமனும் அவனைச்சார்ந்தவரனைவரும் தம்மக்கென்று பரிமாறியவாழையிலையில் உண்ணுகிற பொழுது, ஏற்கனவே தவணைகடந்து விடுகின்றதென்று பரதன் வருந்தித் தீக்குதித்து உயிர்துறந்துவிடுவனோ வென்பதைச் சிந்தித்து, தாம் மீண்டுவந்த செய்தியைப் பரதனிடம் சொல்லி அவன் கருத்தை உணர்ந்துகொண்டு விரைந்து வருமாறு அனுப்பப்பட்டு பரதனிடஞ்சென்றிருந்த அனுமன் அவனுக்குச் செய்தி கூறி மீண்டனனாக, அச்சமயத்தில் அனுமானுக்

காக முனிவன் தனியே ஓரிலையை மறுபடியும் வருவிக்க வேண்டாதபடி பூரீராமன் அனுமனைத் தனது எதிரில் இருந்து தனது இலையிலேயே ஒருபகுதியில் உண்ணும்படி நியமித்து அங்ஙனமே அவனுடன் சிலபழங்களை ஸஹபோஜனஞ் செய்தனன் என்ற வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. இராமபிரான் அனுமானுடன் ஸஹபோஜனஞ் செய்த செய்தி வாலிஷ்ட ராமாயணத்திலுள்ள தென்பர்; (அந்நூல் ஜ்ஞாநவாலிஷ்டத்தினும் வேருனது; ஸ்லோகந்தோறும் காயத்ரியின் அக்ஷரங்களை முறையே முதலெழுத்தாகக் கொண்டு தொடங்குவது) ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “மலேச்சனும் பக்தனானால்” இத்யாதியான 85ம் ஸூத்ரத்தில் “தூதுமொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய ஸம்யக் ஸகுண ஸஹபோஜனமும்” என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில் “உபகாராய ஸுகூர்வோ ராஜ்யகாங்க்ஷீ விபீஷண: நிஷ்காரணய ஹநுமாந் தத்துல்யம் ஸஹபோஜனம்” என்று திருவுள்ளம்பற்றிக் கோதில் வாய்மையினு யொடுமுடனே யுண்பன்நானென்ற பெருமாளோடு பண்ணின ஸஹபோஜனமும்” என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த பூரீஸூக்தியில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள வசநம் வாலிஷ்ட ராமாயணத்திலோ பாத்தமோத்தரத்திலோ உள்ளதென்று பெரியோர் கூறுவர். அந்த வசனத்தின் கருத்தாவது – ஸுகூர்வன் விபீஷணன் முதலானவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ப்ரதி ப்ரயோஜநத்தை விரும்பிச் செய்தார்கள். அங்ஙனன்றியே அனுமான் ஒருவனே

அந்நயப்ரயோஜநகை உதவினதைதலால் அவனோடு உடனுண்பதே நமக்கு ஏற்றது என்பதாம். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் அருளிச் செய்யும் ரீதியை நோக்குமிடத்து பூரீராமன் அனுமனோடு ஸஹபோஜனம் செய்தருளினது விளங்கும்.

**மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும்
மலரடிகண்டமாமறையாளன்
தோகைமாமயிலன்னவரின்பம்
துற்றிலாமையிலத்த! இங்கொழிந்து
போகம்நீயெய்திப் பின்னும் நம்மிடைக்கே
போதுவாயென்றபொன்னருளெனக்கும்
ஆகவேண்டுமென்றடியிணையடைந்தேன்
அணிபொழில்திருவரங்கத்தம்மானே.**

கோவிந்தஸ்வாமி என்பானொரு பிராமணன் இதிஹாஸ புராணங்களைப் பலகாலுங்கேட்டு அதனாலே கண்ணபிரானுடைய பால்ய சேஷிதங்கனையும் ராஸகீர்டை (குரவைகோத்தல்) முதலிய திருவிளையாடல் களையும் ஸாக்ஷாத்தாகக்கண்டு களிக்கக் கருத்துக் கொண்டவனாய், ‘இதை எம்பெருமான் பக்கல் நாம் ப்ரார்த்தித்தால் அப்பெருமான் அருள்செய்யக்குறையில்லை’ என்றெண்ணி ‘ஊன்வாடவுண்ணுது உயிர்காவலிட்டு உடலிற் பிரியாப்புலனைந்தும் நொந்து தான்வாடவாடத் தவம்செய்கையில், எம்பெருமான் இவனது நினைவின் படியே க்ருஷ்ணாவதார க்ருத்யங்கனையெல்லாம் அவ்வண்ணமே ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்து ‘இன்னமும் உனக்கு வேண்டுவதென்?’ என்று கேட்டருளினன்; அதற்கு இவன் ‘தேவரீரோடுகூடவே அத்தாணிச்சேவகன

யிருந்து நித்யாநுபவம் பண்ணிக் களிக்க விரும்பியிருக்கிறேன்' என்றான். இவன் தன் வாயாலே இங்ஙனே கூறினனாயினும் உள்ளுவாருள்ளிற் றெல்லாமுடனிருந்தறியு மெம்பெருமான் அவனுடைய நாபியிலுள்ள உண்மைக்கருத்தை உள்ளபடியே கண்டறிய வல்லவனாதலால் 'இவனுக்கு நம்மோடு நித்யாநுபவம் பண்ணுகைதான் உண்மையான விருப்பமோ? என்று ஆராய்ந்து பார்த்தான்; பார்த்ததில் 'இவனுக்கு ஸப்தாதி விஷய போகங்களில் இன்னமும் நசைவிட்டபாடில்லை' என்றறிந்து, 'அந்தண ! நீ இன்னம் சிறிதுகாலம் இந்நிலத் திலேயேயிருந்து விஷயபோகங்களை ஆசைதீரச்செய்து தலைக்கட்டி, பின்பு நம்மோடே வரக்கடவாய்' என்றருளிச் செய்து அந்தர்த்தானமடைந்ததாக ஒரு இதிஹாஸமுண்டு.

**துளங்குநீண்முடி யரசர் தம் குரிசில்
தொண்டைமன்னவன் திண்டிறலொருவற்கு
உளங்கொளன்பினேடின்னருள் சுரந்து
அங்கோடுநாழிகையேமுடனிருப்ப
வளங்கொள்மந்திரம் மற்றவற்கருளிச்
அடியேனறிந்து உலக [செய்தவாறு
மளந்தபொன்னடியேயடைந்துய்ந்தேன்
அணிபொழில்திருவரங்கத்தம்மானே.**

சோழநாட்டரசனுடைய குமாரனும், தொண்டைநாட்டரசனுமான தொண்டை மான் சக்கரவர்த்தி திருவேங்கடமலையில் எம்பெருமானையடுத்து மிக்க பக்தியுடனே சிந்தித்து வந்தித்து வாழ்த்தி வழிபாடு செய்ய, திருவுள்ளமுகந்த அத் திருவேங்கட

முடையான் மெய்த் தொண்டனான அவ்வரசனை நண்பனாகக்கொண்டு அவன் வரும் பொழுதெல்லாம் தனது அர்ச்சாவதார வரம்பைக் கடந்து அவனுடன் பேசுவனாயின னென்றும், அவ்வரசனுக்கு அஷ்டாക്ഷர மஹாமந்தரத்தையும் அதன் அருமையான பொருள்களையும் மற்றும் பல ஹிதங்களையும் உபதேசித்தருளினதுமன்றி, அவனுக்கு பகை வெல்லுதற் பொருட்டுத் தனது சங்கசக்கரங்களையும் கொடுத்தருளின னென்றும், அவ்வரசன் அந்தப்பெருமானுக் குக் கோபுரம் மண்டபம் திருமதிள் முதலிய திருப்பணிகள் செய்தனனென்றும் ப்ரஸித்த மான வரலாறு அறிக.

நன்றி

புரீராமாநுஜன்

நன்றி

புரீ.உ.வே.ப்ர.ப.ராஜஹம்ஸாசார்யஸ்வாமி

பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி விமர்சம் ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி, காஞ்சீபுரம்

“ஸம்ஸ்ப்ருஸந் ஆஸநம் ஸௌரேர: விதுரஸ் ஸ மஹாமதி:” என்கிற மஹாபாரத ஸ்லோகத்தை நம் பூர்வாசாரியர்கள் விஸேஷமாக எடுத்தாள்கின்றனர். “விதுரர் தம்முடைய க்ருஹத்தில் கண்ணபிரானுக்குத் தாமே இட்ட ஆஸனத்தில் தமக்கே அதிசங்கையுண்டாகி அவ்வாஸனத்தைத் தடவிப் பார்த்தார்” என்று மேற் காட்டிய ஸ்லோகத்திற்குப் பொருள் அருளிச் செய்யப்படுகிறது. திருவாய்மொழியின் ஈடுமுப்பத்தாருயிரப்படியிலும் அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த திருப்பாவை ஆரூயிரப்படியிலும் ஜநந்யாசார்யரும் மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானங்களிலும் இந்த இதிஹாஸம் இங்ஙனமே அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. “ஸம்ஸ்ப்ருஸந்” இத்யாதி ஸ்லோகமும் காட்டப்பட்டுள்ளது. அந்த ஸ்லோகம் ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் உத்யோகபர்வத்தின் உள்ளீடான பகவத்யாந பர்வத்தில் 94ஆம் அத்யாயத்தில் 63ஆவது ஸ்லோகமாக இக்காலத்திய அச்சுப் புத்தகத்தில் காண்கிறது. “ஸம்ஸ்ப்ருஸந் ஆஸநம் ஸௌரேர் ஹமாம் திருபாவிஸத்” என்று மூலத்தில் பாடம் காண்கிறது. “... விதுரஸ் ஸ மஹாமதி:” என்று நம் ஆசார்யர்கள் உதாஹரித்துள்ள; ஜநந்யாசார்யர் மாத்திரம் மஹாமதிருபாவிஸத்” என்றே பாடம் காட்டியிருக்கிறார். இப்பாடபேதம் ஒரு பெரிதான விஷயமல்ல; எவ்வாறாயினுமாயிடுக. இந்த ஸ்லோகத்திற்கு நம்மவர்கள் அருளிச்செய்துள்ள பொருள் ப்ரகரணத்

திற்கு பொருந்தாதது போல் தோன்றுகிறது. விதுரர் தமது திருமாளிகையிலே தாமிட்ட ஆஸனத்தைத் தடவிப் பார்த்ததாகவன்றே நம்மவர்கள் பொருள் அருளிச்செய்திருப்பது; மூலத்தில் இந்த ஸ்லோகம் எந்த ப்ரகரணத்தில் இரா நின்றதென்றால், விதுரர் திருமாளிகையினின்றும் கண்ணபிரான் துரியோதனனது ஸபாமண்டபத்திற்கு எழுந்தருளின பிறகு அங்கு துச்சாஸநன், ஸாத்யகி, கர்ணன், சகுநி, துர்யோதனன், கண்ணன் விதுரர் முதலானோர் வீற்றிருக்கு மாற்றைக் கூறும் ப்ரகரணத்திலுள்ளது. விதுரர் திருமாளிகை விருத்தாந்தம் 91ஆவது அத்யாயத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த ப்ரகரணத்தில் இந்த ஸ்லோகம் காணப்படவில்லை. துர்யோதன சபையில் நடந்த செய்தியைக் கூறுமிடத்துள்ள ஸ்லோகத்தை மேற்கொண்டு இங்ஙனே பொருள் கூறுதல் எங்ஙனே பொருந்தும்? விதுரர் கண்ணபிரானுக்கு அந்தரங்க பக்தராதலால் அப்பிரானுடைய ஆஸனத்தைத் தொட்டுக் கொண்டு மிகவும் ஸமீபஸ்தராய் உட்கார்ந்தார் என்று தான் ப்ரகரணத்திற்குச் சேரப் பொருள் சொல்லத்தக்கதாகத் தோன்றுகிறது. விதுரர் தமது திருமாளிகையில் கண்ணபிரானுக்கு ஆஸனமிட்டதாக வாவது தாமும் ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்ததாக வாவது மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை. இப்படியிருக்க நம் ஆசார்யர்கள் “ஸம்ஸ்ப்ருஸந்” இத்யாதி ஸ்லோகத்திற்கு வேறு வகையாகப் பொருள் அருளிச் செய்தது என்னே! என்று அடியேனுடைய நெஞ்சம் ஸங்கா களங்கிதமாயிரா நின்றது.

இதற்கு இங்ஙனே சிலர் விடையளிக் கக்கூடும்; இதிஹாஸ புராணங்களெல்லாம் இக்காலத்தில் பல வகையாக விகாரப்பட்டிருப்பதால் இந்த ஸ்லோகம் மஹாபாரதத்தில் இடம்மாறி அச்சிடப்பட்டிருக்கலாம்; அச்சுப் புத்தகத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பூர்வாசார்யபுரீஸூக்திகளில் அதிசங்கை கொள்ள வொண்ணாதென்பர்.

இ தி ஹா ஸ பு ரா ண ங் க ளு க் கு ஆசார்யர்களின் காலத்திலிருந்த ஸந்நிவேசமும் இப்போதய ஸந்நிவேசமும் மாறுபாடுற்றிருக்கிற தென்பது ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம்; அத்யாயக்ரமத்திலும் ஸ்லோகங்களின் ஆநுபூர்வியிலும் பாடப் பரக்கியைகளிலும் வாசாமகோசரமான வைபரீத்யங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றமையை அடியேன் குவாலாக அறிந்துள்ளேன்; அதில் எள்ளவும் ஸம்ஸயமில்லை. “ஸம்ஸ்ப்ருஸந்” இத்யாதி ஸ்லோகத்திற்கு நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்த அர்த்தம் நன்கு பொருந்துமாறு அந்த ஸ்லோகம் எந்தப் பரகரணத்தில் இருக்கவேண்டுமோ அந்தப் பரகரணத்தில் தானே அந்த ஸ்லோகம் அமையப் பெற்ற மஹாபாரத புரீகோசம் யாரிடத்திலாவது கிடைக்கக்கூடுமா? ப்ராசீநதாள கோசங்களைச் சேமித்து வைத்திருப்பவர் பலருண்டே. அவற்றில் இந்த ஸ்லோகம் க்ரமமான ஸ்தானத்தில் அமைந்திருக்கின்றதாவென்பதை யாரேனுமொரு மஹாநுபாவர் பரிசீரமப்பட்டுக் கண்டறிந்து வெளியிடுவரேல் தலையல்லால் கைம்மாறிலேன்.

இந்தப் ப்ரஸக்தியிலே மற்றொரு விஷயமும் காட்டப்படுகின்றது. புரீவேதாந்த தேசிகனுடைய ரஹஸ்யத்ரய

ஸார க்ரந்தத்தில் இருபத்தைந்தாம் அதிகாரமான ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் “விது₃ராந்நாநி பு₃பு₄ஜே ஸூ₄சீநி கு₃ணவந்தி₃” என்றிதைக் கேட்டு துர்யோதனன் ‘பீ₄ஷ்ம த்₃ரோணாவதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மது₄ஸூ₄தந! கிமர்த்த₂ம் புண்ட₃ரீகாக்ஷ! பு₄க்தம் வருஷல பே₄ஜநம்? என்று கேட்க; “த்₃விஷத₃ந்நம் ந பே₄க்தவ்யம், த்₃விஷந்தம் நைவ பே₄ஜயேத் பாண்ட₃வாந் த்₃விஷஸே ராஜந்! மம ப்ராண ஹி பாண்ட₃வா:” என்று உத்தரமருளிச் செய்கையாலே ... என்கிற வாக்கியங்கள் காணப்படுகின்றன. இதுவும் மூல விருத்தமாயிரா நின்றது.

“விது₃ராந்நாநி பு₃பு₄ஜே” இத்யாதி ஸ்லோகம் முந்தினதாகவும், “த்₃விஷத₃ந்நம் ந பே₄க்தவ்யம்” இத்யாதி ஸ்லோகம் பிந்தினதாகவுமன்றே தேசிகனால் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூலத்தில் அங்ஙனில்லை. உத்யோகபர்வத்தில் 91ஆவது அத்யாயத்தில் 27ஆவது ஸ்லோகமாக “த்₃விஷத₃ந்நம்” என்னும் ஸ்லோகமும், 45ஆவது ஸ்லோகமாக ‘விது₃ராந்நாநி பு₃பு₄ஜே’ என்னும் ஸ்லோகமும் அச்சுப் புத்தகத்திற் காண்கிறது. “பீ₄ஷ்மத்₃ரோணாவதிக்ரம்ய” என்கிற ஸூப்ரஸித்தமான ஸ்லோகம் இந்தப் பரகரணத்தில் அடியோடு காணப்படவில்லை. விது₃ரருடைய அடிசிலைக் கண்ணபிரான் அமுது செய்த பிறகு அப்பிரானே துர்யோதனன் அதிக்ஷபித்துக் கேட்பதாக தேசிகன் முதலிய நம்மவர்கள் அருளிச் செய்திருக்கிறபடிக்கிணங்க இப்போதைய மஹாபாரதத்தில் ஸ்லோகங்களின் ஆநுபூர்வி அமைந்திருக்கவில்லை.

இப்படி ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் நாம் ஆராயப் புகுங்கால் மூலக்ரந்தங்கள்

எல்லைகடந்த விகாரத்தை அடைந்திட்டன வாக அறுதியிடுதல் இன்றியமையாததாகின்றது. மற்றும்ள்ள புராணங்களிலும் ஸ்ரீ பாஞ்ச ராத்ர ஸம்ஹிதைகளிலும் நுழைந்து பார்த்தாலோ, அவற்றிலுள்ள வியர்யாஸங்கள் பேச்சுக்கு நிலமல்ல. அந்தணர் நூலாயும் மூலப்ரமாணமாயுமுள்ள வேதங்களின் உப ப்ரும்ஹணங்களான இதிஹாஸ புராணதி களைப் பரிஷ்காரப் படுத்துதல் நமக்கு முக்கியமான கைங்கர்யமல்லவா? இவ்விஷயந்தன்னை முக்கியமாகக் குறிக்கொள்வாருண்டா?

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் இரண்டாம் ப்ரகரணத்தில் “அழகுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதி₄யாமாப்போலே’ என்ற சூர்ணிகைக்கு அடுத்தபடியாக ஹாரோபி என்றொரு ஸ்ரீஸூக்தி பிள்ளை லோகாசாரியரால் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்விடத்து வியாக்கியாந்தத்தில் (ஆய்ப்படியிலும் ஜீயர் படியிலும்)

**ஹாரோபி நார்ப்பித: கண்டே₂
ஸ்பர்ஸஸம்ரோத₄ பீ₄ருண
ஆவயோரந்தரே ஜாதா:
பர்வதாஸ் ஸரிதோ த்₃ருமா:**

என்று அந்த ஸ்லோகம் பூர்ணமாக உதாஹரிக்கப்பட்டு வியாக்கியானிக்கப் பட்டுமிருக்கிறது. இது ஸ்ரீராமாயணத்தில் பெருமாளுடைய திருவாக்காகத் தெரிகின்றது. ஆனால் இந்த ஸ்லோகம் இதுகாறும் வெளிவந்துள்ள ஸ்ரீராமாயணப் பதிப்புக்களில் ஒன்றிலும் காணப்படவில்லை. இருபது முப்பது ஓலை ஸ்ரீகோஸங்களை நாநா தேஸங்களிலிருந்து ஸம்பாதித்து வைத்துக் கொண்டு சோதித்து ஸ்ரீராமாயணத்தைப் பதிப்பித்தவர்கட்கும் இந்த ஸ்லோகம்

கிடைக்கவில்லை. நாலேந்து வருஷங்களுக்கு முன் அருமையாகக் கிடைத்ததாக ஒரு ஆப்தர் காட்டினர். சென்னை ஜி.ஏ.நடேசன் அண்டு கம்பெனியாரால் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புடன் வெளியிடப்பட்ட ஸ்ரீராமாயண ஸம்க்ஷேபத்தில் யுத்த காண்டத்தில் (பக்கம் 330ல்) இந்த ஸ்லோகம் அச்சிடப்பட்டுமிருக்கிறது. ஆனால் “ஆவயோரந்தரே” என்றவிடத்தில் புஜயோரந்தரே என்று காண்கிறது. இருந்தாலும் ஒருவிதமாக ஸ்லோக ஸந்திவேசம் கிடைத்தது பரமானந்தத்தை விளைக்கின்றது.

திருவாய்மொழி யீட்டில் (2-2-4) பூவும் பூசனையுந் தகுமே என்ற விடத்தில் “ஸரஷ ப்ருது₂ தீ₃ர்க்காகுஷல் ஸம்ப₃ந்தீ₄தே ஜநார்த₃ந:” என்று ஸ்ரீபீஷ்மர் நெடும்போது அவனுடைய பரத்வத்தை உபபாதித்துக் கொண்டு போந்து என்றவிடத்தில் அடைய வளைந்தான் அரும்பதத்தில் “இந்த ஸ்லோகம் இப்போதைய மஹாபாரத க்ரந்தங்களில் பீஷ்மருடைய வாக்யமாகக் காணப்படவில்லை யென்றும், வேறொரு இடத்தில் தருமபுத்திரரைக் குறித்து மார்க்கண்டேயருடைய வாக்யமாகக் காணப்படுகின்ற தென்றும் சொல்லுகிறார்கள் என்று எழுதப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். இதனால் முந்நூறு நானூறு வருஷங்களுக்கு முன்னமே இத்தகைய விபர்யாஸங்கள் விளைந்தனவாக அறியலாகிறது.

நமது பூருவாசாரியர்களின் திவ்ய க்ரந்தங்களில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ப்ரமாணங்களை மாத்திரமாவது நாம் நன்கு பரிஷ்கரித்து வைத்துக்கொள்வது நலம். இவ்விஷயத்தில் மஹான்கள் முயற்சி கொள்ளவேணும்.

ஸ்ரீமார்க்கண்டேயருடைய பெருமைகள்
(ந்யாயவேதாந்த வித்வான் காரப்பங்காடு ஸ்ரீ.உ.வே.வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின்
உபந்யாஸங்களிலிருந்து தொகுக்கப்பெற்றது)

இதிஹாஸ புராணங்களிலே ஸ்ரீமார்க்கண்டேயர் மஹாதபஸ்வீ, ப்ரஹ்மரிஷி, பரமபாகவதோத்தமர், மஹாத்மா என்றெல்லாம் கொண்டாடப்படுகிறார். இவர் மூப்பு மரணங்களை வென்றவர். பகவானுடைய பெருமைகளை லோகத்தாருக்கு எடுத்துரைப்பதில் ஆற்றலும் ஊற்றமும் உடையவரானபடியாலே ஓளதார்யம் மிக்கவராகக் கொண்டாடப்படுகிறார். உத்தமரான மார்க்கண்டேயருடைய சரித்ரம் நம்முடைய பாபங்களைப் போக்கி நம்மை நல்வழிப்படுத்தும்; நமக்கு எல்லா மங்களங்களையும் அளிக்கும்.

மஹர்ஷிகளிலே வஸிஷ்டர், ஸக்தி, பராஸரர், ஸுகர் மற்றும் இவர்களுடைய உபதேஸ பரம்பரையிலே வந்துள்ள வைஸம்பாயநர், ஸௌநகர், ஸூதபௌராணிகர் என்று அமைந்துள்ள பரம்பரை பரமவிலக்ஷணமான ஸ்ரீவைக்ஷணவ ரிஷி பரம்பரையாகும். இவர்களுக்குப் பெருமைகள் பலவுண்டு. அவற்றுள் மிகமுக்யமானது பகவானுடைய வைபவங்களை இவர்கள் லோகத்தாருக்கு நன்கு எடுத்துரைத்திருப்பதாகும். இவர்களுடன் நாம் ஸ்ரீமார்க்கண்டேயரையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். உண்மையில் மஹர்ஷிகளில் இவருக்குண்டான பெருமைகள் மற்ற யாருக்குமே இல்லை என்று சொல்லலாம். மஹா வைபவ ஸ்ரீஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2010

ஸாலியான இவருடைய பெருமைகள் மஹாபாரதம், ஸ்ரீமத் பாகவதம், பாத்தம்புராணம், முதலான க்ரந்தங்களிலே பரக்கச் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

பரமபதத்தில் முக்தர்களுக்குண்டான சில லக்ஷணங்கள், அவர்களுக்கு ஏற்படும் சில அநுபவங்கள் இவற்றின் ஏகதேஸம் ஸம்ஸார மண்டலத்தில் இருக்கும் சில விஸேஷ வ்யக்திகள் விஷயத்திலும் கேவலம் பகவதநுக்ரஹ மடியாக ஏற்படுகிறது, ஸ்வேதத்வீப வாஸிகள் முக்தர்களுடைய லக்ஷணங்களையும் அநுபவங்களையும் அதிகமாகப் பெற்றிருப்பவர்கள். திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடிப்பெண்களுக்கும் கிடைத்த க்ருஷ்ணாநுபவம் பரமபதத்தில் மஹாலக்ஷமிக்குங்கூட கிடையாது என்கிறார் ஸுகர் ஸ்ரீமத்பாகவதத்திலே. வடபெருங்கோயிலுடையான் விஷயத்தில் பெரியாழ்வாருக்கும், திருவேங்கட முடையான் விஷயத்தில் ஸ்ரீஅநந்தாழ்வானுக்குக் கிடைத்த புஷ்பகைங்கர்யம், ஸ்ரீகாஞ்சீ பேரருளாளன் விஷயத்தில் திருக்கச்சி நம்பிகளுக்குக் கிடைத்த திருவாலவட்ட கைங்கர்யம், அவனிடத்திலேயே நடாதூர் அம்மாளுக்குத் திருநாரணன் விஷயத்திலே ஐநந்யாசார்யருக்கும் கிடைத்த பாலமுது கைங்கர்யம் போன்ற இவற்றை பரமபதத்திலே நித்யமுக்தர்களுக்குக் கிடைக்கும் பேறுகளுக்கு ஸமமாகச்

சொல்லலாம். இத்தகைய விசேஷ வ்யக்திகளில் நாம் ஸ்ரீமார்க்கண்டேயரையும் ஒருவராகக் கொள்ளவேண்டும். இவர் நித்யமுக்தர்களைப் போன்று எப்போதும் 25 வயது யுவாவாகவே இருப்பவர்.

காலம் என்று ஒரு தத்த்வம். இது ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் உள்ள ஜீவாத்மாக்கள் அனைவரையும் தன் வஸத்தில் வைத்திருக்கும். 'ஸதாஃபஸ்யந்தி ஸூரிய:' என்று ஸ்ருதி இருப்பதால் பரமபதத்திலும் காலம் என்கிற தத்த்வம் உண்டு என்று தெரிகிறது. ஆனால் பரமபதத்தில் காலம் விடை செல்லாது. அங்கே கால பரிணாமம் என்பதே கிடையாது. நித்யவிபூதியில் உள்ளவர்கள் காலத்திற்கு வஸப்பட்டவர்கள் அல்லர். ஆனால் லீலாவிபூதியில் ஸம்ஸார மண்டலத்தில் இருப்பவர்களை காலமானது பாதித்துக்கொண்டேயிருக்கும். பிறப்பு, இறப்பு, பிணி, மூப்பு எல்லாம் காலத்தை அநுஸரித்து கர்மாதீநமாய் ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. ஸம்ஸாரிகளில் எப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கும் காலமானது சில ஸமயங்களில் அநுகூலமாய் இருக்காது. யாவராயினும் காலத்தை அநுஸரித்துத் தான் இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்தில் வாழவேண்டும். காலத்தினுடைய பெருமையைப் பற்றி பலி இந்த்ரனுக்கு உபதேஸிக்கும் ஆஸ்சர்யமான ப்ரகரணம் மஹாபாரதத்தில் ஸாந்தி பர்வத்தில் உள்ளது நம்மால் அறியத்தக்கது.

தேவாஸூர யுத்தத்தில் ஒருமுறை தேவர்களுடைய பலம் ஓங்கியிருந்தது.

இந்த்ரன் எல்லா அஸூரர்களையும் வென்றான். ஆனால் அவனுக்கு விரோச நன் புத்ரான மஹாபலி இருக்குமிடம் தெரியவில்லை. ப்ரஹ்மாவிடம் சென்று பலி எங்கு இருக்கக்கூடும் என்பதை ஒருவாறு அறிந்துகொண்டான். ஆனால் ப்ரஹ்மா பலியைக் கொல்லக்கூடாது என்று இந்த்ரனுக்கு நியமித்துவிட்டார். ப்ரஹ்மா சொன்னபடி பலி கழுதை உருவில் ஒரு பாழடைந்த வீட்டில் இருக்கிறான். அவனிடம் சென்ற இந்த்ரன் அவனைப் பலவாறு ஏளனம் செய்து பேசுகிறான். பலியுடைய பெருமைகளை அதாவது ஒரு காலத்தில் அவன் எவ்வளவு கீர்த்தி, ஐஸ்வர்யம், பராக்ரமம் இவற்றுடன் வாழ்ந்தான் என்பதை எடுத்துச்சொல்லி, அந்தப் பெருமைகள் எல்லாம் எங்கே போய்விட்டன என்று கேட்கிறான்.

“அஸூரனே! நீ இப்போது கழுதையாய் உமிகளைத் தின்று கொண்டு காலத்தைப் போக்குகிறாய்! இத்தால் உனக்கு ஸோகம் உண்டாகவில்லையா? ஒரு காலத்தில் நீ எப்படிப்பட்ட ஐஸ்வர்யத்தையும், பராக்ரமத்தையும் கொண்டு இருந்தாய் என்பது நினைவில் இருக்கிறதா? அவையெல்லாம் எங்கே போய்விட்டன? பகைவர்களுக்கு வஸப்படும்படியான இந்த நிலை உனக்கு எப்படி வந்தது? நீ அஸூரர்களுக்கு அதிபதியாய் இருந்த காலத்தில் எல்லா அஸூரர்களும் உனக்கு அடிபணிந்தவர்களாய் இருந்தனர். ஆயிரமாயிரம் தேவஸ்த்ரீகள் நடனமாடி உன்னை

ஆநந்திப்பித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆயிரமாயிரம் கந்தர்வர்கள் இசைபாடி உன்னை மகிழ்வித்துக் கொண்டிருந்தனர். ரத்நங்கள் பதிக்கப்பெற்றதும் பொன்னிறமானதுமான உன்னுடைய குடை இப்போது எங்கே போயிற்று? ஒரு காலத்தில் பல யாகங்கள் செய்து இந்த லோகம் முழுவதையும் யாகபூமியாய் ஆக்கி வைத்திருந்தாயே! நீ செய்திருக்கும் யாகங்களுக்கு ஒரு அளவே இல்லையே! ப்ரஹ்மாவினால் கொடுக்கப்பட்ட மாலையும் இப்போது உன்னிடத்தில் காணப்படவில்லையே! உன்னுடைய ஐஸ்வர்யம், கீர்த்தி, பராக்ரமம் எல்லாம் எங்கே போய்விட்டன? இவற்றை முழுவதுமாக இழந்து இருக்கும் உனக்கு துக்கம் ஏற்படவில்லையா?” என்றும், இதைப் போன்று இன்னும் பலவார்த்தைகளையும் சொல்லி பலியை ஏளனம் செய்கிறான் இந்த்ரன். இதற்குப் பதிலாக மஹாபலி சொல்லும் வார்த்தைகள் ஆஸ்ர்யமானவை.

“தேவர்களுக்குத் தலைவனான இந்த்ரனே! விவேகம் இல்லாதவனாய், பிறர்க்கு துக்கம் கொடுக்கும்படியான வார்த்தைகளைப் பேசுகிறாய்! இது உனக்குப் பொருத்தமன்று; நான் இப்போது இழந்து விட்டதாக நீ சொல்லும் ஐஸ்வர்யத்தையும், கீர்த்தியையும் மீண்டும் ஒரு காலத்தில் என்னிடத்தில் பார்க்கப்போகிறாய். இவை அனைத்தும் ஒரு காலத்தில் வரும்; மற்றொரு காலத்தில் போகும். ஜ்ஞாநத்தையும் பொறுமையை பூர்ணஸேஸ்த்யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2010

யும் உடைய ஸாதுக்கள் இவற்றால் துக்கப்படமாட்டார்கள். நீ இப்போது மதியை இழந்து உன்னைப்பற்றி மிகவும் உயர்வாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்! இன்று நான் இருக்கும் நிலை நாளை உன்னை யும் வந்து சேரும் என்பதை அறிவாய்”.

“காலம் என்கிற மஹத்தான தத்த்வம் பரப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸக்தி விசேஷம். இந்த லோகத்தில் காலத்தின் மாறுதலால் ஐஸ்வர்யம், பராக்ரமம் போன்ற எதுவும் ஒருவனிடத்தில் நிலைத்திராது. இதைக் கண்டு விவேகியாய் இருப்பவன் மனம் தளரமாட்டான். மிகவும் ஸக்தி வாய்ந்த காலத்தினால் பாதிக்கப்படாதவர் இந்த லோகத்தில் யாருமில்லை. இந்த லோகத்தில் ஒருவனுக்கு தநம் இருக்கலாம்; மற்றொருவனுக்கு அது இல்லாமற் போகலாம்; ஒருவனுக்கு அழகு இருக்கலாம்; மற்றொருவனுக்கு அது இல்லாமற்போகலாம்; ஒருவனுக்கு ஸுகபோகங்களுடன் வாழ்க்கை அமையலாம்; மற்றொருவனுக்கு அவை இல்லாமற்போகலாம்; ஆனால் யாருக்கும் இந்த நிலைகள் எப்போதும் இப்படியே இருக்கமாட்டா; காலத்தை அநுஸரித்து அவை மாறிக்கொண்டேயிருக்கும். ஸத்த்வகுணம் தலையெடுத்தவர்களாய், நல்ல ஜ்ஞாநத்தை உடையவர்களாய் இருப்பவர்கள் எல்லாவித பாபகர்மங்களில் இருந்தும் நிவ்ருத்தியை அடைவர். எப்பேர்ப்பட்டவர்களையும் காலம் தன் வஸத்தில் வைத்துள்ளது. நீ நினைக்கிறபடி

ப்ரபுத்தன்மையும் பராக்ரமும் என் வஸத்திலும் இல்லை. உன் வஸத்திலும் இல்லை. நாம் அனைவருமே காலத்துக்கு வஸப்பட்டவர்கள். இதை அறிந்த எனக்கு சோகம் கிடையாது. இப்போது எனக்கு காலம் அநுகூலமாய் இல்லை. என்னுடைய இந்த நிலை எப்போதும் இப்படியே இருக்காது. உனக்கு காலம் இப்போது அநுகூலமாய் இருக்கிறது. ஆனால் உன்னுடைய இந்த நிலையும் எப்போதும் இப்படியே இருக்காது. நீ செல்வச் செருக்கால் என்னை ஏளனம் செய்கிறாய். இந்த நிலையிலும் என்னால் வஜ்ராயுதத்தை ஏந்திய உன்னை ஒரு அடி கொடுத்தே வீழ்த்திவிட முடியும். எனக்குக் காலம் அநுகூலமாய் இல்லாதபடியால் என்னுடைய பராக்ரமத்தைக்காட்ட இது ஸமயமன்று என்று நிவ்ருத்தியை அடைந்திருக்கிறேன். நான் ப்ரஹ்மா வுடைய லோகத்தையும் ஜயித்தவன். அஸுரர்களுக்குத் தலைவனும், மிகுந்த பலஸாலியும், பராக்ரமஸாலியுமான என்னையே காலம் அழுத்திவிட்டது. நீ எம்மாத்திரம்?” என்றும், மேலும் சில வார்த்தைகளாலும் காலப்ரஹ்மத்தின் பெருமையை இந்த்ரனுக்கு எடுத்துச் சொல்கிறான் பவி. ஸம்ஸார மண்டலத்தில் காலத்தை வென்றவர் ஒருவர்தான் உண்டு. அவர்தான் ஸ்ரீமார்க்கண்டேயர். இவர் ப்ரஹ்மாவை ஒத்த தீர்க்கமான ஆயுஸ்ஸைப் பெற்றிருப்பவர். தாம் விரும்பும் போது மட்டுமே மரணத்தை

அடையும்படியான ஸக்தியை யுடையவர். ‘மார்க்கண்டேயன் கண்ட வகையே வருங்கண்டர்’ (நான். திருவ. 15), ‘புக்கடிமையினால் தன்னைக் கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை’ (திருவாய் 4-10-8), ‘மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழுநாள்’ (திருவாய் 7-5-7) ‘மன்னுநான்மறை மாமுனி’ (பெரியதிரு.5-8-6) என்று நமது ஆழ்வார்களும் இவரைத் தம் பாசுரங்களில் கொண்டாடியிருக்கின்றனர். ‘மார்க்கண்டேயனும் கரியே’ (திருவாய் 5-2-9) என்று நம்மாழ்வார் இவரை பகவத் பரத்வத்துக்கு ஸாக்ஷியாகக் கொண்டாடுகிறார். ஸாஸ்த்ர க்ரந்தங்களை ஆராய்ந்து பார்த்து பரதத்த்வத்தை நிர்ணயம் செய்ய அவஸ்யம் கிடையாது; ஸ்ரீமார்க்கண்டேயருடைய சரித்ரம், உபதேஸம் இவை போதும் – பரதத்த்வம் நாராயணன் என்று அறியிடுவதற்கு என்பது ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம்.

ஸ்ரீமார்க்கண்டேயருடைய சரித்ரமாவது என்ன? ம்ருகண்டு மஹர்ஷிக்குத் திருக்குமாரராகப் பிறந்தவர் ஸ்ரீமார்க்கண்டேயர். இவர் சிறு பிராயத்திலிருக்கும்போது விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். அதை இவருடைய பெற்றோர்கள் ரஸித்துக்கொண்டு இருந்த போது ஒரு அஸரீரி குரல் இவருடைய ஆயுஸ் முடியப்போகிறது என்று உரைத்தது. இத்தால் மிகவும் மனவருத்த முற்றுத் துடிதுடித்த தம் பெற்றோர்கள் வருத்தம் தீருவதற்காக இவர் ஸிவனைக் குறித்துத் தவம் செய்தார். தம்

காசம் பொன்னும் மணியும்

(ஸ்ரீ.உவே.வாகம்ருதவர்ஷீ வேளுக்குடி வரதாசார்ய ஸ்வாமி)

ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்வரனால் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார் களுள் தலைவர் நம்மாழ்வார். அவருளிச் செய்த திருவாய்மொழி அருளிச்செயலில் தலையானது. “வேதாதிகளில் பௌருஷ மாநவ கீதா வைஷ்ணவங்கள்போலே இது அருளிச்செயலில் ஸாரம்” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியும், “உண்டோ சடகோபர்க்கொப்பொருவர் உண்டோ திருவாய்மொழிக்கொப்பு” என்ற உபதேச ரத்தினமாலே ஸ்ரீஸூக்தியும், “ஆழ்வாருக்குப் பின்பு நூருயிரம் கவிகள் போருமுண்டாய்த்து. அவர்கள் கவிகளோடு கடலோசையோடு வாசியில்லை” என்ற ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியும், “பெருமானடிசேர் வகுளா பரணன் ஓராயிர மறையின் தமிழில் ஒரு சொல் பொறுமோ உலகிற்கவியே” என்ற மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் வசனமும், “குறுமுனிவன் முத்தமிழும் என் குறளும் நங்கை சிறுமுனிவன் வாய்மொழியின் சேய்” என்ற திருவள்ளுவர் வசனமும், “எங்கள் தென்குருகூர்ப்புனிதன் கவி ஓர் பாதத்தின்முன் செல்லுமே தொல்லை மூலப் பரஞ்சுடரே” என்ற கம்பர் வாக்கும், “உருபெருஞ் செல்வமும் தந்தையும் தாயும் உயர்குருவும் வெறிதரு பூமகள் நாதனும் மாறன் விளங்கியசீர் நெறிதரும் செய்தமிழ் ஆரணமே” என்ற எம்பெருமானார் ஸித்தாந்தத்தைக் காட்டும் அமுதனார் திருவாக்கும் இங்கே அநுஸந்தேயங்கள். இப்படி சீர்மைமிக்கு விளங்கும் திருவாய்மொழி, தன்னிடம் ஆயிரமாயிரமான அர்த்தரத்நங்களை அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் பேழையாகும்.இதனை

ரஸிகப்பெருமக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுமது ஈடு முப்பத்தாருயிரமாம் நம்பிள்ளை திவ்யஸூக்தி. அர்த்தரத்நங்கள் பலவற்றுள் ஒன்றை யநுபவிப்போமிங்கு.

“காசை யிழந்தவனுக்கும், பொன்னை யிழந்தவனுக்கும் ரத்நத்தை யிழந்தவனுக்கும் துக்கம் ஒத்திராதினே” என்று “ஆடியாடி” திருவாய்மொழி அவதாரிகையில் ஈட்டு திவ்யஸூக்தி அமைந்துள்ளது. நம்பிள்ளைக்கு பூர்வர்களான நஞ்ஜீயரும், பிள்ளானும் தங்கள் வ்யாக்யாநங்களான ஒன்பதினாயிரப்படி, ஆருயிரப்படியில் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டிற்றிலர். நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளால் ஏவியிட அதனால் மாறன் மறைப்பொருளை இருபத்து நாலாயிரப்படியில் சொன்ன பெரியவாச்சான்பிள்ளை இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டியருளுகிறார். ஆகையால் இது நம்பிள்ளை ப்ரஸாதித்த சீரிய அர்த்தமாகும். இதனை விளக்கமாக அநுபவிப்போமாக.

காசாவது விபவாவதாரம்; பொன்னுவது அர்ச்சாவதாரம்; மணியாவது விபவாவதாரத்தையும் தத்ப்ரதி நிதியான அர்ச்சாவதாரத்தையும் அநுபவிக்கிற அடியார்களான பாகவதர்கள். இங்கே, “காசினே” (பெரிய.திரு.7-10-4), “செம்பொனேதிகமும்” (திருவாய் 1-10-9), “செழுமாமணிகள்” (திருவாய் 5-8-9) என்ற பாசுரங்கள் அநுஸந்தேயங்கள். புருஷார்த்தங்களில் ஸர்வேஸ்வரனுடைய விபவாவதாரத்தைப் பற்றின அநுபவம் உயர்ந்தது. அர்ச்சாவதாராநுபவம் மிக உயர்ந்தது. பாகவதாநுபவம் மிகமிக உயர்ந்தது. எல்லேநிலமானது என்றபடி.

ஸ்ரீஸைலேஸத்யபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2010

இவ்விஷயத்தை ஆழ்வார் பாசுரங்கொண்டு நாமனுபவிப்போம்.

“பெருநிலங் கடந்த நல்லடிப்போது அயர்ப்பிலன்” (1-3-10), “அஞ்சிறைய மடநாராய் ... என்விடுதூதாய்” (1-4-1), நம்பியைத் தென்குறுங்குடிநின்ற’ (1-10-9), “வாயுந்திரையுகளும்... நாராய்...நீயும் திருமாலால் நெஞ்சம் கோட்பட்டாயே” (2-1-1), “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொலோ” (2-3-10), “ஆடி ஆடி அகம் கரைந்து ...வாடிவாடும் இவ்வாணுதலே” (2-4-1) என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் ஆறினுடைய அர்த்தத்தை அநுபவித்தால் இது விளங்கும்.

ஆழ்வார் மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றவர். மதியான ஜ்ஞாநத்துக்கநுகுணமாகத் தாமான தன்மையிலும், நலமான ப்ரேமத்துக்கநுகுணமாகப் பிராட்டியான தன்மையிலும் பாசுரமருளிச்செய்வார். “ஜ்ஞாநத்தில் தன்பேச்சு, ப்ரேமத்தில் பெண் பேச்சு” என்றிறே ஆசார்யஹ்ருதய திவ்யஸூக்தி. கீழே காட்டப்பட்ட ஆறு பாசுரங்களில் முதலாவது, மூன்றுவது, ஐந்தாவது பாசுரங்கள் ஆழ்வாரால் தாமான தன்மையிலும், இரண்டாவது, நான்காவது, ஆறாவது பாசுரங்கள் நாயிகையான தன்மையிலும் அருளிச்செய்யப்பட்டவைகளாகும்.

இப்படி ஸ்தலநிர்தேஸமாயிற்று. இனிப்ரக்ருத விஷயாநுபவத்திலே இழிவோம்.

“பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போது அயர்ப்பிலன்” (1-3-10) என்று விபவாவ தாரமான ஸ்ரீதிரிவிக்கரமனை அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டார். அது கழிந்த காலவ்ருத்தாந்தமாகையாலே ஆழ்வார் ஆசைப்பட்ட காலத்தில் அவருக்கு அவ்வநு வபம் கிடைத்திலது. அந்த துக்கத்தாலே

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2010

ஆழ்வார் நாயிகாபாவம் தலையெடுத்து பக்ஷி களைத் தூதுவிட்டார் அஞ்சிறைய மடநாரையிலில். “தென்குறுங்குடி நின்ற .. எம்பிரானை என் சொல்லி மறப்பனோ” (1-10-9) என்ற விடத்தில் மாநலாநுபவமாத்ரமே யாய்த்து. பாஹ்யாநுபவத்தை ஆசைப்பட்டு, அது கிடையாமையாலே மிகவும் துக்கிதராய் ஓர் பிராட்டிதஸையைப் ப்ராப்தராய், ஆற்றமையாலே நோவுபடுகிறுளாய், லீலோத்யாநத்திலே புறப்பட்டு, அங்கே உள்ள நாரை முதலான பதார்த்தங்களும் பெருமானை விட்டுப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடுகிறுர் வாயுந்திரையுகளில். இது அர்ச்சாவதாராநு பவ அலாபத்தால் வந்தக்லேஸமிறே. “ஆய அறியாதவற்றேடு அணைந்தமுத மாறன்” என்று மணவாளமாமுனிகளும், “காற்றும் கழியும் கட்டி அழ” என்று அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரும் அருளிச் செய்தார்களிறே. ஊனில் வாழியிறே நல்லேபோ...என்னம்மான் தானும் யானும் எல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம்” (2-3-1) என்று பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவத்தைப் பெற்று, ஆழ்வார் எல்லை நிலமான பாகவதாநுபவத்தை “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ (2-3-10) என்று ஆசைப்பட்டார். இவர் ஆசைப்பட்ட அடியார்கள் நித்யஸூகிகளிறே. அவ்வநுபவம் காலாந்தரத்திலே தேஸாந் தரத்திலே கிடைக்குமதுஒன்றுஆகையாலே இப்போதே இங்கேயே என்றவர்க்குக் கிடைத்திலது. அதனாலே மிகவும் துக்கிதராய் நாயிகாபாவம் தலையெடுத்து தாய்ப் பாசுரமாக அருளிச் செய்கிறுர் “ஆடியாடி” என்று. இம் மூன்றிடங்களிலும் துக்கம் ஒத்திராது என்பதனை நாம் காணலாம்.

அஞ்சிறைய மட நாரையில் நாரையைத் தூதுவிட கூடிமராநார். வாயுந்திரையுகளில் அந்த நாரைக்குமாகத் தாம் அழுதார். ஆடியாடியில் தன் தஸையைத் தன் வாயாலே சொல்லமாட்டாதே தாய்ப் பாசுரமாகச் செல்லுகிறது. ஆடியாடியில் ஆழ்வார் மோஹங்கதரிநே. இப்படியிநே இம்முன்றிடங்களில் துக்க தாரதம்யம். இதுக்கு அடி இழந்த வஸ்துக்களின் தாரதம்யமிநே. அஞ்சிறையமடநாரையில் விபவாநுபவத்தையிழந்த துக்கம். இதிநே காசையிழந்தபடி. அர்ச்சாவதாராநுபவத்தையிழந்த துக்கம் வாயுந்திரையுகளில். இதிநே பொன்னையிழந்தபடி. காசும் பொன்னும் இரண்டும் ஒன்றேயாயினும் உத்கர்ஷாப கர்ஷ ஹேதுவான மாற்றில் தாரதம்யம் உண்டு. அப்படியே விபவத்துக்கும் அர்ச்சைக்கும் ஸௌலப்பயத்திலே தாரதம்ய முண்டு. அன்றிக்கே காசு என்றது அல்பகாலீனத்வத்தைப்பற்றவுமாம். விபவம் காதாசித்கம். அர்ச்சாவதாரம் ஸார்வ காலீனமிநே. “பெருநிலங் கடந்த நல்லடிப் போது அயர்ப்பிலன்” என்று அவதாரத்திலே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு அது பெருமையாலே வந்தக்லேஸம். “அது காலாந்தரத்திலேயன்றே. நாம் பிற்பாடரா னேம்” என்றறியிருக்கலாம். “நம்பியைத் தென் குறுங்குடிநின்ற” என்ற அர்ச்சை தான் அங்ஙனன்றிக்கே பிற்பாடர்க்கும் இழக்க வேண்டாதபடி ஸர்வர்க்கும் ஸர்வதா முகக்கொடுக்குமிடமிநே. இது பெருமையாலே வந்த ஆற்றுமையாகையாலே வாயுந்திரை ஆற்றுமை விஞ்சியிருக்கும். அஞ்சிறையமடநாரையில் தூதுவிட தரிப்புண்டாய், வாயுந்திரையுகளில் பிறர்க்கு மாகத் தாம் நோவுபடுமது ஆற்றுமையின்

கனத்தையே காட்டுமிநே. “அடியார்கள் குழாங்கள் உடன் கூடுவது என்று கொலோ” என்று நித்யஸூரி பரிஷத் அநுபவத்தை ஆசைப்பட்டு அது கிடையாமையால் வந்த பரமக்லேஸமிநே ஆடியாடியில்.

இதிநே மணியையிழந்தபடி. செழுமாமணிகளிநே. செழுமாமணிகளாகி ரூர்-திருமழிசைப்பிரான் போல்வார் என்றிநே ஈடு. பெருமான் தனக்கும் ப்ராணபூதரிநே நித்யஸூரிகள். ப்ராணபூதர் என்றது “ஜ்ஞானீ து ஆத்மைவ” “அறிவார் உயிரானாய்” (6-9-8) என்றதைப்பற்ற. “என்னதுன்னதாவி யிலே அறிவார் ஆத்மா என்று அவன் மதம் தோன்றும்” என்றிநே ஆசார்யஹ்ருதய திவ்யஸூக்தி. ஆக ஆடியாடியில் ஆற்றுமை கரைபுரண்டிருக்கும் இழந்தவஸ்துவின் கௌரவத்தாலே என்றதாயிற்று.

ஆக ஆழ்வார் திருவுள்ளம், விபவாநு பவத்தைப்பற்ற அர்ச்சாநுபவம் ஸ்ரேஷ்ட மாய், அதனையும் பற்ற பாகவதாநுபவம் பரமஸ்ரேஷ்டமாய் ஸீமா பூமியாய் இருக்கு மென்று நாமறிந்தோம்.

பாகவதர்கள் ஸேஷிகள் என்பதனை ‘பயிலும் சுடரொளி’யிலும், பாகவதர்கள் ப்ராப்யர்கள் என்பதனை “நெடுமாற்கடிமை” யிலுமிநே ஆழ்வார் அறுதியிட்டது. நாயனாரும் ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே “பயிலும்” பதிகத்தை ஜீவாத்மஸ்வரூப பரமாகவும், “நெடுமாற்கடிமை” பதிகத்தை ப்ராப்யபரமாகவுமிநே எடுத்துதாஹரித்தது. ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வாரும், இவ்விரண்டு திருவாய்மொழிகளையுமிநே ஆசார்யருசி பரிக்ருவீதார்த்த ப்ரதிபாதகமாகக் கொண்டு சரமபர்வ நிஷ்டரானது. ஆக பாகவதாநு பவமே பரமப்ராப்யம் என்றபடி.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸ்ரீஸௌலேஸத்யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2010

புருஷகாரம் – சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்

அக்டோபர் இதழ்
தொடர்ச்சி

(புனிமதுபயவேதாந்த வித்வான் ஸதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி)

ஆகவே பிராட்டி பெருமானின் நினைவை அநுஸரித்து (பின்பற்றி) அவனை அருளாலே திருத்தவில்லை. அவனுக்குப் “பெருமாளுடன் நட்புகொள்” என்று உபதேசந்தான் செய்வானேன் என்றால், பெருமாள் ராவணனைக் கொல்லவே நினைத்திருந்தும், ‘என்னுடன் ஒத்துப்போ’ என்று அங்கதனை அனுப்பி உபதேசம் செய்தார். ஏன்? ‘அது யுத்தத்தின் முறை’ என்று. அதுபோலவே பிராட்டியும் புருஷகாரம் செய்பவளின் முறையென்றே பெருமானைப் பின்பற்றி இராவணனுக்கு உபதேசம் செய்தாள்— என்பது ஸமாதாநம்.

ஆனால் இதில் ஒரு குறை தோன்றுகிறது. அதாவது – “தேவர்கள் இராவணன் தங்களுக்குத் துயர்விளைவித்த படியாலே அவனைக் கொல்லவேணும் என வேண்டினார்களேயல்லது, இராவணனும் விபீஷணன் போலாகி அவர்களுடன் பொருந்தி, அவர்களுக்கு நன்மை செய்பவனானால், அவர்கள் தடுக்கப் போவதில்லை. ஆகவே பெருமாள் அவனைக் கொன்றே தீரவேண்டுமென்பதில்லை. அவனைப் பிராட்டி அருளாலே திருத்திச் சேர்த்துவிட, பெருமானும் விபீஷணனைப் போல் ஏற்றுக்கொண்டு தேவர்களுடன் ஒத்துப்போகச்செய்து இராவணனையும் அரக்கர்களையும் வாழ்வித்திருக்கலாம். ஆகவே ‘அருளாலே திருத்தாதது பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்குச் சேர’ என்று சொல்லக்கூடாதே’ என்று.

புனிமதுபயவேதாந்தம்— டிஸம்பர் 2010

ஆகவே, புனிமத் பரமஹம்ஸேத் யாதி ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எம்பார்ஜீயர்ஸ்வாமி வேறுவிதமாக ஸமாதாநமருளிச் செய்கிறார். அதனையும் இனிக்காணலாம். பிராட்டி அருளாலே திருத்துகையாவது – இராவணனின் கெட்ட நினைவு நீங்கும்படி அவன்திறத்தில் விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணுகையேயாம்; அவ்விதம் பிராட்டி விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினாலும் அது பலிக்கவேண்டுமானால், “இவள் கடாக்ஷம் பலித்திடுக” என்று எம்பெருமான் நினைப்பிட்டால்தான் பலிக்கும். எம்பெருமானே இராவணனைக் கொல்வதிலேயே விருப்பமுடையவன். அந்த எம்பெருமானை, “இராவணனும் வாழ வேணும்” என்கிற தன் நினைவுக்குத் எதிர்த்தட்டான ‘இராவணனைக் கொல்ல வேணும்’ என்கிற நினைவை மறக்கச் செய்யவேணும். தன்னைவிட்டுப்பிரிந்தது முதல் இரவும்பகலும் இடைவிடாமல் உருவிக்கிடக்கும் எம்பெருமானைத் தான் கிட்டிநின்று தன் உபதேசத்தாலே அழகாலோ வஸப்படுத்திக் கொண்டா லல்லது மறக்கப்பண்ணமுடியாது. இது செய்யமுடியாதபடி இராவணன் செய்து விட்டபடியால், பிராட்டி அவனை அருளால் திருத்தவில்லை.

மற்றொரு காரணமுமுண்டு – இவ்வவதாரத்தில் இராவணனை எதிரியாகவே கொள்ளவேண்டிய நிர்பந்தமுண்டு பெருமாளுக்கு. பெருமானின் அந்நினைவுக்கு

மாறாக அருளாலே தனக்குத் திருத்த ஸக்தியுண்டாகிலும் பெருமானின் நினைவைப் பின்செல்லவேண்டிய தன் பாரதந்தர்யத்தாலே இராவணனை அருளாலே திருத்தவில்லை.

இவ்வதாரத்தில் இராவணனை எதிரியாகவே கொள்ளவேண்டிய நிர்பந்தமென்? என்னில் கேண்மின். பாற்கடலின் நடுவில் “ஸ்வேதத்வீபம்” என்கிற ஓர் பெரியதீவு உண்டு; அதில் எம்பெருமானுக்கு ஓர் கோயிலுண்டு; அதில் அநந்தன்மேல் பிராட்டி திருவடி வருட எழுந்தருளியிருக்கிறான் எம்பெருமான். ஜயன் விஜயன் என்கிற பரமபதத்தில் வாயில்காப்பவர்கள் மற்றொரு உருக்கொண்டு இங்கும் எம்பெருமானின் கோயிலை – வாயிலை “நாயகனாய்நின்ற” என்கிறபடியே காத்து வருகிறார்கள். இந்நிலை – இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்திலிருந்து விடுபடாமல். ஆனால் விடுபட்ட முக்தரைப்போலே இந்த ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் நசையற்றுக்கிடக்கும், ஸுத்தஸத்த்வமே தலையெடுத்த ஸநகாதிமுனிவர்களுக்குக் காட்சிகொடுக்கவாம். அந்த ஸ்வேதத்வீபத்தில் ஸநகர் முதலான முனிவர்கள் நினைத்தபோது போய் எம்பெருமானை ஸேவித்து வருவார்கள். அந்த ஸ்வேதத்வீபத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு, ஒருஸமயம் “ஸௌர்யம்” என்கிற குணம் தலையெடுத்து அதனடியாக தன் தோள்

தினவெடுக்க, அத்தினவு அடங்கும்படி, தன்னுடன் யுத்தம்செய்து மகிழ்விக்க வல்லார் யார் என்று பார்த்தான்; தன் கோயில் காப்பவர்களான ஜயவிஜயர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தன்னுடன் யுத்தம் செய்யத் தகுதி கிடையாது; அவர்களை யுத்தத்துக்கு அழைத்தாலோ அவர்கள் தன் திருமேனியில் பரிவுள்ளவர்களாகையாலே தன்னுடன் யுத்தம்செய்ய இசையார்கள்; என்செய்யலாமென ஆலோசிக்கிறான்; அப்போது ஒரு வழி தோற்றுகிறது; அதாவது அவர்களுக்கும் அநுபவித்தே அறக்கூடிய பாகவதாபசாரத்தை உண்டாக்கி, அதனடியாக அவர்களைத் தன்னுடன் யுத்தம் செய்ய உபயோகப் படும் “ஸௌர்யம் – வீர்யம்” என்கிற இரண்டு குணங்களைத் தவிர மற்றவை மறந்துபோம்படியாக பூமியில் பிறக்கப் பண்ணி, தானும் அவதரித்து, அவதாரத்தில் தன்னை அவர்கள் எதிரிடப் பண்ணி அவர்களுடன் யுத்தரஸம் அநுபவிக்கலாம் என்பதே தோன்றினவழி.

அதற்கு அடிகோலுகிறான்; எங்ஙனே? என்னில்; ஸ்வேதத்வீபத்தில் அரவணையில் பிராட்டியுடன் வீற்றிருக்கும் எம்பெருமான் ஒருநாள் பிராட்டியுடன் ஏதோ வம்புவளர்த்து, அவள் கோபித்துக் கொண்டு எழுந்துபோம்படியாகச் செய்கிறான். அவள் அகன்றவுடன் அவள் பிரிவால் மிகவும் வருந்துபவனாய் ஜயவிஜயர்களை அழைத்து “எனக்கு மனம் ஸரியில்லையாகையால் யாரையும் உள்ளே

விடவேண்டாம்” என்று நியமிக்கிறான். நீங்கள் ஸபிக்கும்படிச் செய்தவனும் அவர்களும் அவ்விதமே காவலிருக்கிறார்கள். இவர்களுடன் யுத்தரஸம் கள். அப்போது என்றும்போல் வழக்கமாக அநுபவிக்கத் தேடின வழியிது. ஆகவே வரும் பிரமணின் புத்ரர்களான ஸநகாதி ஜயவிஜயர்கள் மூன்று பிறவிகள் எனக்கு முனிவர்கள் நால்வர், எம்பெருமானைத் திருவடிதொழ அங்கு வருகிறார்கள். எதிரிகளாக மண்ணலுகில் பிறந்து, ஜயவிஜயர்கள் அவர்களை உள்ளே பெருமையம் வீர்யம் தவிர மற்றெல்லாப் புகவிடாமல் தடுக்கிறார்கள். அம்முனிவர் செயல்களையும் மறந்து, என்னை களும் உடனே கோபங்கொண்டு எதிரிட்டு மகிழ்விப்பார்களாக. அவர்களு ஜயவிஜயர்களை “நீங்கள் அறிவுகேட்டை டைய மூன்று பிறவிகளிலும் முறையே உண்டாக்கும் பூவுலகில் பிறப்பீர்களாக” திருவநந்தனையும், பிராட்டியையும், என்று ஸாபமிட்டுவிடுகிறார்கள். சுதர்ஸநத்தையும் கொண்டு ஜயவிஜயர்களும் பயப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஸாப விமோசநத்தையும் சாபமிட்ட முனிவர்களும் ஸத்தவகுணமே பண்ணிவைக்கிறேன்; யாரும் கலங்க வேண்டாம்” எனப் பணித்தான். இத்தால் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் திருவநந்தனின் அவ தார விசேஷமென்பதும் தெளிவாகிறது. அவர்களின் முதற்பிறவி. “ஹிரண்யாக்ஷன் – ஹிரண்யகஸிபு” என்பது. அப்பிறவியில் எம்பெருமான் மஹாவராஹமாக உருக்கொண்டு பூமியை ஜலத்தில் ஒளித்த ஹிரண்யாக்ஷனுடனும், நரஸிம்ஹ வடிவு கொண்டு ப்ரஹ்லாதனை ஹிம்ஸித்த ஹிரண்யகஸிபுவுடனும் யுத்தரஸம் அநுபவித்து, அவர்களின் அந்தப் பிறவியைப் போக்கினான். அவர்களின் மறுபிறவியான ராவண கும்பகர்ணர்களுடன் சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக அவதரித்து ஸீதாபஹாரத்தை வ்யாஜமாக்கி யுத்தரஸம் அநுபவித்து அவர்களின் பிறவியைப் போக்கினான். அவர்களின் மூன்றும்பிறவி ‘ஸிஸுபாலன் தந்தவக்தரன்’ என்பது. எம்பெருமான்

கண்ணனாக அவதரித்து ஸிஸுபாலனை தர்மபுத்ரரின் ராஜஸூயயாகத்தில் ஸுதர்ஸநத்தாலும், தந்தவக்தரனை ஸ்யமந்தகமணியைத் திருடி ஓடினபோது துரத்திச் சென்று ஸுதர்ஸநத்தாலும் கொண்டு அவர்களின் பிறப்பையும் ஸாபத்தையும் முடித்தான். ஆகவே, எம்பெருமான் இராமனாய்ப் பிறந்தது இரவணனுடன் யுத்தரஸம் அநுபவிக்கவே யாகையால், பிராட்டி எம்பெருமானின் இந்நினைவறிந்தவளாகையாலே இரவணனை அருளாலே திருத்தவில்லை.

ஆனால் திருத்த வேண்டாத— திருத்தமுடியாத— திருந்தாத இரவணனுக்குப் பிராட்டி ஹிதோபதேஸந்தான் பண்ணுவாவினன்? என்னில் – பிறர்துன்பங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத பிராட்டி அறப்பெரியனவான சித்து – அசித்து – ஈஸ்வரன் என்கிற மூன்று தத்தவத்தையுமே விளாக்குலை கொள்ளும் படியான தன் அறிவும் அடியோடு கலங்கி இன்னது செய்வதென்பதை அறிய வொட்டாமல் பண்ணும் ஸீலகுண முடையவளாகையாலே, இரவணனின் கெட்ட செயலால் ஒருநாடாக வீண் போவதைக் கண்டு கலங்கி, தன்னை மறந்து உபதேஸித்தாள். ஆனால் இப்படிக்கலங்கித் தன்னை மறந்து இரவணனுக்கு உபதேஸித்ததை “சேதனை உபதேஸத்தாலே திருத்துவள்” என்றதற்கு உதாஹரணமாகக் காட்டலாமோ? என்னில்; “உபதேஸம் பெறத் தகுதியில்லாத இரவணனுக்கும் உபதேஸிக்கக் கண்டால்

உபதேஸம் செய்யத் தகுதியுள்ளவிடத்தில் “உபதேஸமடியாகத் திருத்துவள்” என்பது உறுதியாகுமாகையாலே இந்த இரவணனுக்கு உபதேஸித்ததையும் உதாஹரணமாக்கலாம்.

“பிராட்டி இரவணனையும் உபதேஸத்தால் மீளாதபோது அருளாலே திருத்தினாள்” என்றுவைத்தே ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகிறது. காகாஸுரன் “மலராள்தனத்துள்ளான்” என்கிறபடியே பெருமாளுக்கு மிக போக்யமான பிராட்டியின் திருமுலைத் தடத்தைத் தன் அலகால் கொத்தி, புண் உண்டாக்கினபடியாலே அவன்மேல் கருணையற்றுச் சீறி ‘வெறும் காகந்தானே’ என்று பாராமல் அஸ்தரங்களில் தலையான ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தை ஏவுகிறார் பெருமாள்; ஆனால் அந்த அஸ்தரம் சடக்கென அவன் தலையை அறுக்காமல் அவன் புகல்தேடிச் சென்ற விடமெல்லாம் (ஆசார்யனை ஸிஷ்யன் போலே) அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுகிறதே; இது எதனால்? பெருமானின் சீற்றத்துக்கிலக்கான காகாஸுரனின் தூர்க்கதியைக் கண்ட பிராட்டி, அவன் தன் திருமுலைத்தடத்தில் உண்டாக்கின வேதனையைக் குழந்தை தாய்ப்பால் அருந்தும்போது கடித்தால் அதனை மாதாவானவள் போல பொறுத்துக் கொண்டு ‘அவ்வல்பமான அபராதத்துக்கு ப்ரஹ்மாஸ்தரம் விடுவதா? இதென்ன தயையற்ற தன்மை?’ எனவெண்ணி தன் கடாசுத்தால் ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தை அவன் தலையை அறுக்காமல் பின்தொடரும்படி நியமிக்கிறாள். (தொடரும்)

பரம்பொருள்- (விசிஷ்டாத்வைத) வைணவ அத்வைத ஒப்புநோக்கு (ஸுதர்ஸநர் ஸ்ரீ.உ.வே.க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்ஸ்வாமி)

(12-12-75 அன்று ஸுதர்ஸநர் ஆற்றிய உரையின் சுருக்கம்)

விஷ்ணுவைப் பரம்பொருளாகக் கொண்ட மதம் வைணவமாகும். வேதங்களிலும், சங்க இலக்கியங்களிலும் இந்த மதம் மிகுதியாகப் பேசப்பட்டுள்ளது. நம் தமிழ் நாட்டில் அவதரித்த ஆழ்வார்களாலும், அவர்கள் வழிவந்த ஸ்ரீராமாநுஜர் முதலான ஆசார்யர்களாலும் இம்மதம் உபதேசத்தின் மூலமும், நூல்களாலும் மிகவும் பிரசாரம் செய்யப்பட்டது. தத்த்வஹித புருஷார்த்தக் கொள்கைகளையிட்டு இம்மதம் 'விசிஷ்டாத்வைதம்' என்றும், பரம்பொருள்கொள்கையைவிட்டு 'வைஷ்ணவம்' என்றும் வழங்கப்படுகிறது. ஆக தமிழ்நாட்டில் 'வைணவம்' என்னும் சொல் விசிஷ்டாத்வைத வைணவத்தையே குறிக்கும்.

ஆழ்வார்களுக்குப்பின், அவர்களது அருளிச்செயல்களோடு தொடர்பில்லாத ஆதிசங்கராசார்யர் வேதவாக்யங்களுக்கு ஒருவிதமாகப் பொருள்கொண்டு 'அத்வைதமதம்' என்று இப்போது வழங்கும் மதத்தை பாரததேசம் முழுவதும் பிரசாரம் செய்தார். அவருக்குப் பின், ஆழ்வார்களை அடியொற்றிய நாதமுனிகள், யாமுந முனிகள், ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் முதலான ஆசார்யர்கள் நாடுமுழுவதும் விசிஷ்டாத்வைத மதத்தைப் பரப்பினர். "அத்வைதம்" "விசிஷ்டாத்வைதம்" என்னும் சொற்களின் பொருளை முதலில்

நாம் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

"த்₃வயோர்ப₄வ: த்₃விதா; த்₃விதைவ த்₃வைதம்; ந த்₃வைதம்-அத்₃வைதம்" என்று வடமொழியிலக் கணப்படி அத்₃வைத பதத்தை விரிப்பார். அதாவது - "எந்த மதத்தில் இரண்டு பொருள்கள் ஒப்புக்கொள்ளப்படுவதில்லையோ, அது அத்வைதம்' என்பது இதன் பொருள். ஆக, அத்வைத மதத்தில் ஒரே பொருள் மெய்ப்பொருளாக ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. வேறு எந்த மெய்ப்பொருளும் இல்லை என்றதாகிறது. இதற்கு நேர்மாறாக, ஸ்வதந்த்ரமான ஓர் பரம்பொருளும், அதைக்காட்டிலும் தனிப்பட்ட பரதந்த்ரமான உலகும், ஆக இரண்டு பொருள்களை உண்மையாக ஒப்புக்கொள்வது த்வைத மதமாகும்.

இனி, 'விசிஷ்டாத்வைதம்' என்னும் பதத்தின் பொருளை ஆராய்வோமாக. "விசிஷ்டஸ்ய (ப்₃ரஹ்மண:) அத்₃வைதம்-விசிஷ்டாத்வைதம்" என்று வடமொழியிலக்கணப்படி விசிஷ்டாத்வைத பதத்தை விவரிப்பார். அதாவது - "எந்த மதத்தில் பல பொருள்களோடு பிரிக்கமுடியாதபடி கூடிய பரம்பொருள் ஒன்றேயாக ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதோ, அது விசிஷ்டாத்வைதம்" என்பது இதன் பொருள்.

வேதவாக்யங்கள் "பேதஸ்ருதி" "அபேதஸ்ருதி" என்று இருவகைப்பட்டவையாய் உள்ளன. ப்ரஹ்மமாகிற

பரம்பொருளும், அறிவுள்ள சித்தும் (ஜீவரும்), அறிவற்ற அசித்துமடங்கிய உலகமும் வெவ்வேறு என்று கூறுகிற வாக்யங்கள் 'பேதஸ்ருதி' எனப்படும். இவையிரண்டும் ஒன்றே எனக்கூறுகிற வாக்யங்கள் 'அபேதஸ்ருதி' எனப்படும். மேலெழப்பார்க்கும்போது முரண்பட்ட வையாகத் தோன்றும் இவ்விருவகை வாக்யங்களை அத்வைதமதம் பின்வரு மாறு பொருந்தவிடுகிறது. " 'எவ்விதமான வேறுபாடுமற்ற ஞானஸ்வரூபமான ஒன்றே மெய்ப்பொருள்' என்றும், 'அதுவே மாயையால் மறைக்கப்பட்டு அறிவுள்ள பல ஜீவர்களாகவும், அறிவற்ற அசேதநப் பொருள்களாகவும் காட்சி யளிக்கிறது' என்றும் அபேதஸ்ருதிகள் கூறுகின்றன; பேதஸ்ருதிகள் பொய்த் தோற்றமான உலகில் உள்ள வேறுபாடு களைக் காட்டுகின்றன" என்கிறது அத்வைதமதம். ஆக, இம்மதத்தில் அபேதஸ்ருதிகளுக்கு முக்யத்வமும், பேதஸ்ருதிகளுக்கு அமுக்யத்வமும் கொள்ளப்படுகின்றது என விளங்குகிறது.

த்வைதமதத்தில் இதற்கு நேர்மாறாக - உலகமும், பரம்பொருளும் தனித்தனி உண்மையான பொருள்களே என்று கொள்ளப்படுகையால் பேதஸ்ருதி களுக்கு முக்யத்வம் கொடுக்கப்படுகிறது. "ப்ரஹ்மமும் உலகமும் ஒன்றே" என்று கூறும் அபேதஸ்ருதிகள் - அரசனுக்கு குடிகள் அடங்கியிருப்பவர்கள் என்னும் கருத்தில் 'இந்நாடு முழுவதும் இவ்வரசனே' என்று கூறுவதுபோலே,

'ப்ரஹ்மத்திற்கு உலகம் அடங்கியிருப்பது என்னும் பொருளைத் தருகின்றன' என்று த்வைதமதத்தில் கொள்ளப்படுவதால், அம்மதத்தில் அபேதஸ்ருதிகளுக்கு அமுக்யத்வம் கொள்ளப்படுகிறது என விளங்குகிறது.

இனி, விஸிஷ்டாத்வைத மதத்தில் - மேலெழப்பார்க்கும்போது, முரண்பாடுடையனவாகத் தோன்றும் 'பேதஸ்ருதி' 'அபேதஸ்ருதி' என்னும் இவ்விருவிதமான வாக்யங்களும், 'கடக ஸ்ருதி' என்னும் மூன்றாவது வகையான வாக்யங்களைக் கொண்டு சமரசப்படுத்தப் படுகையால், எல்லா வேதவாக்யங்களுக் கும் முக்யத்வம் கொடுக்கப்படுகிறது. அதாவது - உலகனைத்தும் பரம்பொரு ளான நாராயணனுக்கு ஸரீரமென்றும், அவன் அவ்வுலகை உள்நுழைந்து நியமிக்கும் ஆத்மா என்றும் பல வேதவாக்யங்கள் முழங்குகின்றன. இவையே கடக ஸ்ருதிகள் (பேத அபேத ஸ்ருதிகளை சமரசப்படுத்தும் வாக்யங்கள்) எனப்படுகின்றன. இவை அவ்விருவித மான வாக்யங்களையும் எப்படி சமரசப் படுத்துகின்றன? எனில்; பேதஸ்ருதிகள் ப்ரஹ்மத்தையும் உலகையும் வெவ்வேறு மெய்ப்பொருளாகக் கூறுவது உண்மையானதே. ஆனாலும், த்வைதிகள் கூறுவதுபோல் அவை தனித்தனியா னவை அல்ல. ப்ரஹ்மத்தோடு ஸரீரமாக - விட்டுப்பிரிக்கமுடியாதபடி - ஒன்றிநிற் பது உலகம். உயிரான ப்ரஹ்மமில்லை யேல் உடலான உலகம் இல்லை என்னும்

படி ப்ரஹ்மமும் உலகமும் இணைந்திருக்கின்றனவாகையால், இரண்டும் ஒன்றே என்பதும் முக்யமே. ஆக, கணக்கற்ற சேதநாசேதநப் பொருள்களடங்கிய உலகினுள், உடல்மிசை உயிரெனக் கரந்து (மறைந்து) நாராயணனாகி பரப்ரஹ்மம் எங்கும் பரந்திருக்கிறானாகையாலே, ப்ரஹ்மம் ஒன்றே மெய்ப்பொருள் என்று கூறும் அபேதஸ்ருதி களுக்கும் முக்யத்துவம் கொடுக்கப்பட்டதாகிறது.

இனி, அத்வைதிகள் பரம்பொருளை எவ்வித வேறுபாடுமற்றது என்று ஒப்புக் கொள்கிறார்கள் என்று கூறியதைச் சிறிது விளக்குவோம். உலகிலுள்ள எந்தப் பொருளை எடுத்துக்கொண்டாலும் அது மூன்று வகையான பேதங்களை (வேறுபாடுகளை) உடையதாகக் காணப்படுகிறது. அவையாவன – ஸஜாதீயபேதம், விஜாதீயபேதம், ஸ்வகத பேதம் என்பவை. இதை ஓர் உதாரணத்தைக்கொண்டு விளக்குவோம். ஓர் மரத்தை எடுத்துக்கொண்டால், மற்ற மரங்கள் அதோடு ஒரே ஜாதியை (வகுப்பைச்) சேர்ந்தவையாகையால் ஸஜாதீயங்கள் எனப்படுகின்றன. ஆக, அந்த மரத்துக்கு மற்ற மரங்களோடு உள்ள வேறுபாடு ஸஜாதீயபேதம் எனப்படுகிறது. முற்கூறிய மரத்தோடு வேறுபட்ட ஜாதியை (வகுப்பைச்) சேர்ந்த மனிதர்கள் விஜாதீயங்கள் எனப்படுவர். ஆகையால், அந்த மரத்திற்கும், மனிதர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு விஜாதீயபேதம் ஸ்வகதபேதம் எனப்படுகிறது. அந்த மரத்திலேயே அதன் பகுதிகளாயிருக்கும் கிளை, இலை, பூ, பழம், அதன் நிறம் முதலானவை ஸ்வகதங்கள் (தன்னிலேயே இருப்பவை) எனப்படுகின்றன. ஸ்வகதங்களான இவற்றைக்காட்டிலும் மரத்திற்குள்ள வேறுபாடு ஸ்வகதபேதம் எனப்படுகிறது. இப்படி உலகிற்காணும் எந்தப்பொருளை எடுத்துக்கொண்டாலும், அதனிடம் முற்கூறிய மூன்றுவகையான பேதங்களும் இருப்பதைக் காணலாம். ப்ரஹ்மத்திடம் முற்கூறிய மூன்று வகையான பேதங்களும் இல்லை என்று கூறுகிறது அத்வைதமதம்.

இதை இனி விளக்குவோம். “சிந்மாத்திரமான (அறிவொன்றேயான) ப்ரஹ்மத்தைப்போலே, சிந்மாத்திரமான வேறொரு பொருள் இல்லாமையால் ப்ரஹ்மம் ஸஜாதீயபேதமற்றது. சிந்மாத்திர மல்லாத அசித்தான (அறிவற்றதான) எப்பொருளும் உண்மையாக இல்லாமையால், ப்ரஹ்மம் விஜாதீயபேதமும் அற்றது. சிந்மாத்திரமான அந்த ப்ரஹ்மத்திடம் அதன் பகுதியாக எந்த குணங்களும் உண்மையாக இல்லாமையால் ப்ரஹ்மம் ஸ்வகத பேதமும் அற்றது” என்கிறது அத்வைத மதம். இதிலிருந்து 1. உலகில் வெவ்வேறாக அறியப்படும் ஜீவர்களும் ப்ரஹ்மத்தோடு ஸ்வரூபைக் கயம் உடையவர்களே 2. பல வகையாக உலகில் காணப்படும் அறிவற்ற அசேதநப் பொருள்கள் எல்லாம் பொய்யானவை. 3. ப்ரஹ்மத்திடம் தாழ்ந்த

குணங்கள்போலே நல்ல குணங்களும் ஒன்று கூட இல்லை— என்பவை அத்வைத மதத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகள் என விளங்குகிறது.

விசிஷ்டாத்வைத வைஷ்ணவ மதத்தில், எவ்வுலகிலுமுள்ள எல்லாச் சேதநாசேதநங்கனையும் ஸரீரமாகக் கொண்டு, அவற்றை எப்போதும் உள் நுழைந்து நியமிக்கின்றவனாய், எல்லாக் கல்யாணகுணங்களும் நிறைந்தவனான நாராயணன் ஒருவனையே பரம்பொருளாகக் கொள்வதால், ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகத பேதங்கள் மூன்றுமே உண்டு.

ஜ்ஞானாநாநந்தஸ்வரூபனாயிருக்கும் நாராயணனைப் போலவே, ஜ்ஞானாநாநந்த ஸ்வரூபர்களாயிருக்கும் கணக்கற்ற ஜீவர்களாகிற ஸஜாதீயர்களையும் எப்போதுமுள்ளவர்களாக ஒப்புக்கொள்வதால், இம்மதத்தில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸஜாதீயபேதம் உண்டு. ப்ரஹ்மத்தோடு ஸஜாதீயர்களான இந்த ஜீவர்கள் 1.ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்றவர்களாய்ப் பரமபதத்தில் எப்போதுமே அவனோடு கூடியிருக்கும் நித்யர்கள் என்றும், 2.இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்திலிருந்து ஒவ்வொரு காலத்தில் மோக்ஷமடைந்த முக்தர்கள் என்றும், 3. இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்திலேயே கட்டுண்டு கிடக்கும் பத்தர்கள் என்றும் மூன்று வகைப்படுவர். ஒவ்வொரு வகையிலும் கணக்கற்றவர்கள் என்றும் உளர் — என்கிறது விசிஷ்டாத்வைதம்.

அறிவும், ஆநந்தமும் அற்றவையா யிருக்கையாலே — ஜ்ஞானாநாநந்தஸ்வரூபனாய், அவற்றை குணமாகவுடையவனாயிருக்கும் நாராயணனைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்ட கணக்கற்ற அசேதநப் பொருள்களையும் ஒப்புக் கொள்ளுகையாலே, இம்மதத்தில் ப்ரஹ்மத்திற்கு விஜாதீயபேதமும் உண்டு. இவ்வசேதநப் பொருள்கள் 1. பரமபதத்திலுள்ள ஸூத்த ஸத்த்வப்பொருள்கள் என்றும், 2. இவ்வுலகிலுள்ள முக்குணமயமான மிஸ்ரஸத்த்வப் பொருள்கள் என்றும், 3. முக்குணமும் அற்றதாகையாலே ஸத்த்வ ஸூந்யம் எனப்படும் காலம் என்றும் மூன்று வகைப்படும். முதல் வகையில் சேர்ந்த ஸூத்தஸத்த்வம் பரமபதத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் நகரம் முதலான வையாகவும், நாராயணன் தான் விரும்பியேற்கும் திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களாகவும், நித்யமுக்தர்கள் விரும்பி ஏற்கும் ஸரீரங்களாகவும் பரிணமித்து நிற்கிறது. இவ்வுலகிலுள்ள அசேதநப்பொருள்களைப் போல் இது சேதநரைக் கட்டுப்படுத்துவதன்று. அவர்களுக்குப் பெருமையளிப்பதேயாயிருக்கும். இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்த மிஸ்ரஸத்த்வம் — மூலப்ரக்ருதி என்னும் காரணப்பொருளாகவும், அதன் கார்யங்களான மஹான், அஹங்காரம், பதினொரு இந்த்ரியங்கள், ஐந்து தந்மாத்தரைகள், ஐந்து பூதங்கள் எனும் இருபத்துமூன்று தத்துவங்களாவும், ஆக இருபத்துநாலு தத்துவங்களாகப் பிரிந்து நிற்கிறது. இத்தத்துவங்களிலிருந்து

ப்ரஹ்மாண்டம் முதலாக நமது ஸரீர மீரூகப் பல அசேதநப்பொருள்கள் ப்ரஹ்மத்தால் படைக்கப்பட்டு, ஜீவர்களை இவ்வுலகில் கட்டுப்படுத்திவைக்கின்றன. மூன்றாவதான ஸத்தவஸூந்யம் எனப்படும் காலம்-கல்பம் முதலாக, கணம் ஈரூகப் பலவகையான பிரிவுகளை உடையதாய், தான் தனித்துக் காணப்படாமல், மற்ற பொருள்களோடு கூடவே காணப்படுவதாய் விளங்குகிறது.

தாழ்ந்தகுணம் ஒன்றும் இல்லாத பரம்பொருளான நாராயணனுக்கு ஜ்ஞாநம், பலம், ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், ஸக்தி, தேஜஸ், ஸௌலப்யம் (எளிமை), ஸௌஸீல்யம் (நீர்மை), வாத்ஸல்யம் (பேரன்பு) ஆர்ஜவம் (நேர்மை), ஔதார்யம் (வண்மை) முதலான – ஒவ்வொன்றுமே எல்லைகாணமுடியாத இயல்வான கணக்கற்ற குணங்களை ஒப்புக்கொள்வதால், இம்மதத்தில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்வகதபேதமும் உண்டு.

வேதாந்தங்கள் பல வாக்யங்களில் ஜ்ஞாநம், ஆநந்தம், ஸக்தி, பலம், ஜகத்காரணத்வம் முதலான இயல்வான கணக்கற்ற கல்யாணகுணங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு உள்ளதாக ஒதுகின்றன. சில வாக்யங்கள் பொதுப்படையாக ப்ரஹ்மம் 'நிர்க்குணம்' (குணமற்றது) என்றும் ஒதுகின்றன.

“இந்த நிர்க்குணவாக்யங்கள் குணத்தைக் கூறும் வேதவாக்யங்களைத் தள்ளிவிடுகின்றன. ஆகையால் ப்ரஹ்மம் கல்யாண குணங்களற்றது என்பதே பூர்வஸூத்ரபாத்தரம்- டிஸம்பர் 2010

உண்மை” என்று கூறுகிறது அத்வைதமதம்.

விஸிஷ்டாத்வைதமதமோ வெனில், இரண்டுமே சமவலிமையுள்ள வேத வாக்யங்களாகையால், ஒன்றைக் கொண்டு மற்றொன்றைத் தள்ளுவது சரியல்ல என்றும், இரண்டு வாக்யங்களிலும் மேலெழுத்தோன்றும் முரண்பாடு பின்வரும் முறையில் நீங்கிவிடுகிறது என்றும் காட்டுகிறது- நிர்க்குண வாக்யங்கள் பொதுப்படையாக குணங்கள் இல்லை என்கின்றன. சில வாக்யங்கள் தாழ்ந்த குணங்களைக் குறிப்பிட்டு எடுத்து, அவை ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை என்கின்றன. பல வாக்யங்கள் கல்யாண குணங்களைக் குறிப்பிட்டு எடுத்து அவை ப்ரஹ்மத்திற்கு உண்டு என்று முழங்குகின்றன. ஒரு வாக்யமாவது முற்கூறிய கல்யாணகுணங்களில் ஒன்றையாவது எடுத்து அது இல்லை என்று கூறவில்லை. இதிலிருந்து – பொதுப்படையாக குணங்கள் இல்லை என்ற நிர்க்குண வாக்யம், குறிப்பிட்டுத் தள்ளப்பட்ட தாழ்ந்த குணங்கள் இல்லை என்று கூறும் கருத்துடையவையென்றே கொள்ள வேண்டும் என விளங்குகிறது – என்கிறது விஸிஷ்டாத்வைதம். இவ்வண்ணமாக பேதாபேதஸ்ருதிகள் விஷயத்திற்போலே, இவ்விஷயத்திலும் விஸிஷ்டாத்வைத மதத்திலேயே எல்லா வேதவாக்யங்களும் முக்கியமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

சிந்மாத்தரமான ப்ரஹ்மத்தை

அநாதிகாலமாக மாயை, அவித்யை எனப்படும் அஜ்ஞாநம் மறைப்பதால் சித்துக்கள் (ஜீவர்கள்) அசித்துக்கள் (அறிவற்ற பொருள்கள்) எனும் வேறுபாடுகள் நிறைந்த உலகமாகிற பொய்த்தோற்றம் உண்டாகிறது என்றும், “நானே ப்ரஹ்மம்” என்னும் ஜ்ஞாநம் ஜீவனுக்கு உண்டாவதாலே இவ்வஜ்ஞாநம் நீங்கி, ஜீவன் தன் நிலையான ப்ரஹ்மநிலையை அடைகிறான் என்றும் கூறுகிறது அத்வைதம்.

அநாதிகாலமாக மாயை எனப்படும் அசேதநப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தத்தால் பத்தஜீவர்களுக்கு அஜ்ஞாநம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றும், என்றுமே அஜ்ஞாநத்தின் நாற்றமும் அற்ற ஸர்வஜ்ஞான பரம்பொருளின் அருளாலே, அவனைப் பற்றிய உண்மையறிவு பெற்ற ஜீவனுக்கு, அநாதிகாலமாயிருக்கும் இவ்வஜ்ஞாநம் நீங்குகிறது. அவன் பரமபதம் சென்று ப்ரஹ்மத்தோடு பெரும்பாலும் ஒத்த பெருமைகளை யுடைய முக்தனாகிறான் என்கிறது விஸிஷ்டாத்வைதம்.

ப்ரஹ்மத்தோடு ஸ்வரூபைக்யம் ஏற்பட்டபின்பு இவ்வுலகிலேயே முக்தி ஏற்படுகிறது என்பது அத்வைதம்.

ப்ரஹ்மத்தைப்பற்றிய உண்மையறிவு ஏற்பட்டபின் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் நீங்கப்பெற்று அப்ரக்ருதலோகம் சென்று, ப்ரஹ்மத்தை அநுபவித்து, அதன் போக்குவீடாகக் குற்றேவல் புரிந்து ப்ரஹ்மத்தை உகப்பிப்பதே மேலான

மோக்ஷமாகும் என்கிறது விஸிஷ்டாத்வைதம்.

முடிவுரை

அத்வைதத்தில் – எவ்வேறுபாடு மற்ற ப்ரஹ்மம் ஒன்றே தத்த்வம் (மெய்ப்பொருள்). விஸிஷ்டாத்வைத வைஷ்ணவத்தில் – சேதநாசேதங்களடங்கிய உலகோடு கூடிய ப்ரஹ்மம் ஒன்றே தத்த்வம்.

அத்வைதத்தில் – ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு ஸ்வரூபைக்யத்தைச் சொல்லும் வேத வாக்யங்களால் ஐக்யத்தை நேரே அறிவது ஹிதம். விஸிஷ்டாத்வைதத்தில் – அருளோடு கூடிய ப்ரஹ்மமே ஹிதம்.

அத்வைதத்தில் – அஜ்ஞாநம் நீங்கப் பெற்று ஜீவன் ப்ரஹ்மமாவதே புருஷார்த்தம்; விஸிஷ்டாத்வைதத்தில் – உகப்போடு கூடிய ப்ரஹ்மத்தை அநுபவித்துக் கைங்கர்யம் செய்வதே புருஷார்த்தம்.

இவ்வண்ணமாக, தத்த்வ ஹித புருஷார்த்தக் கொள்கைகளில் விஸிஷ்டாத்வைத வைணவமும், அத்வைதமும் மிகவும் வேறுபட்டிருக்கின்றன. ஒரே வேத ஸாஸ்த்ரங்களை ப்ரமாணமாக ஒப்புக் கொள்ளுகையாகிற ஒரே ஒற்றுமையே அவற்றினிடையே உள்ளது.

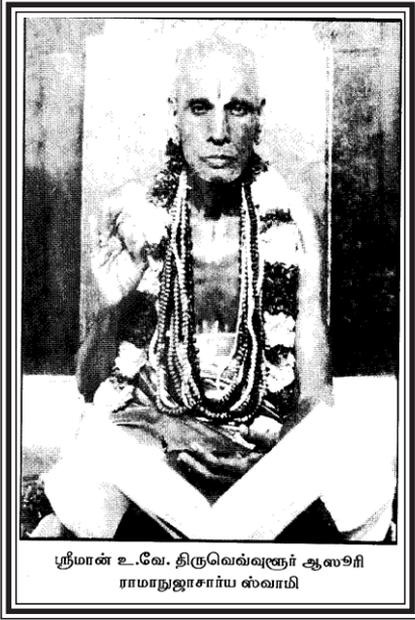
மஹநீயர்களைப் போற்றுவோம்
ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த மஹாவித்வான்
ஆஸூரி பெரிய ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி

தானையெழுதிய தன் சரிதையில் ஆஸூரிஸ்வாமியைப்பற்றி அண்ணாஸ்வாமி
(ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி, காஞ்சீபுரம்)

அடியேனுக்கு ஆசார்யஹ்ருதயம் சந்தை ஆரம்பித்து நடந்துவருகையில் திருத்தகப்பனாருக்குத் திருமேனியில் அஸக்தி அபிவிருத்தியடைய ஆரம்பித்தது. அப்போது ஸ்ரீபெரும்பூதூருக்கு எழுந்தருளி ஸ்வாமியை மங்களாஸாஸநம் செய்துவரவேணுமென்கிற ருசி உத்கடமாக விளைந்திருந்தது. மாட்டுவண்டியை அமர்த்திக்கொண்டு நிதானமாகச் சென்று அவ்விடம் சேர்ந்தாயிற்று. அடியேனும் பிதாமஹியும் கூடவே சென்றிருந்தோம். அப்போது அங்கு குருபுஷ்யோத்ஸவம் நடந்து கொண்டிருந்ததாக ஞாபகம். அப்போது அவ்விடத்தில் ஸ்ரீமத். ந்யாயவேதாந்த மஹாவித்வத்வரேண்யரான குண்டலம் நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி விசேஷ வைபவத்தோடு எழுந்தருளியிருக்கிறார். அங்கு நடந்த ஓர் செய்தியைத் தெரிவிக்கிறேன் கேண்மின்; திருவுள்ளார் ஸமீபத்தில் பாலவேடு என்றொரு அக்ரஹாரமாம். அவ்வூரில் ரங்கராமாநுஜாசார்யார் என்றொரு வித்வான். அவர் வடகலை ஸம்பிரதாயஸ்தர்; ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் விசேஷோத்ஸவ ஸந்தர்ப்பங்களில் அவர் அவ்விடம் வருவது வழக்கமாம். வருகிறபோதெல்லாம் அங்குள்ள வித்வான்களோடு ஸம்பிரதாயார்த்த சர்ச்சைகள் செய்வராம். அந்த வழக்கப்படி அன்றைக்கு அவர் அவ்விடம் வந்திருந்து, ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2010

ஸ்வாமி திருவீதிப்புறப்பாடு நடைபெறும் போது மேலேசொன்ன குண்டலம் ஸ்ரீமத் ஸ்வாமியோடு சர்ச்சை செய்து கொண்டிருக்கிறார். குண்டலம் ஸ்வாமியின் பாண்டித்யம் வாசாமகோசரம்; ஸர்வதோமுகமானது. அந்த ஸ்வாமி ஸாமாந்ய ஸாஸ்த்ரங்களிலே நிகரற்ற ப்ரசண்ட வித்வான். அந்த ஸ்வாமியை சதுஸ் ஸாஸ்த்ர பண்டிதரென்று சொல்லுவர்கள். அந்த ஸ்வாமியோடு, மேலே சொன்ன பாலவேடு பண்டிதர் வாதம் செய்ய வந்தால் “விவாத₃ஸ்ச விவாஹ₃ஸ்ச ஸமயோரேவ ஸோப₄தே” என்பதையறிந்த மஹான்கள் அந்த ஸ்வாமியினுடைய வித்யார்த்திகளிடத்திலே அந்த பாலவேடு பண்டிதரைக் கொண்டு விடுவர்களாம்.

அக்காலத்தில் குண்டலம் ஸ்வாமி ஸந்நிதியிலே ஸாமாந்ய விசேஷ ஸாஸ்த்ரங்களைப் பலர் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அவ்விடத்து ஸம்ஸ்க்ருத பாடஸாஸையில் ஏறக்குறைய நூறு வித்யார்த்திகள் நாநாதேஸங்களிலிருந்து வந்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உள்ளூரிலும் பலர் “விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்” என்னும்படிக்கு நிதர்ஸநமாக வித்யார்த்தி தஸையிலேயே உத்துங்க வித்வான் களென்னும்படியிருந்தார்கள். அன்னவர் களுள் அப்போது ஸ்ரீமத். ஆஸூரி

ஸ்ரீமான் உ.வே. திருவெவ்வூர் ஆஸூரி
ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி

ஆசைப்பட்டு ஏதோ ஆரம்பித்தார். அவருக்கு ஸ்ரீமத் குண்டலம்ஸ்வாமி சில வார்த்தைகள் மட்டும் ஸாதித்துவிட்டு அவரை ஆஸூரிஸ்வாமியிடம் காட்டிக் கொடுத்து விட்டுத் தாம் இயல் கோஷ்டிக்கு எழுந்தருளி விட்டார். வேதபாராயண கோஷ்டிக்குப் பின்னாலே இவ்விரண்டு ஸ்வாமிகளுக்கும் சர்ச்சை நடந்துவருகிறது. க்ரமேண வேடிக்கை பார்ப்பதற்குப் பலர் கூடிவிட்டார்கள். அந்தத்திரளில் அடியேனுமிருந்து கொண்டு வேடிக்கை பார்க்கிறேன். ஸம்பரதாய விஷயங்களை முதன் முதலாக அடியேன் கேட்கப்பெற்ற ஸமயம் அதுதான். ஆஸூரி ஸ்வாமி அப்போது ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து திருநகூத்தர மாயிருப்பார். அப்போதே இவர் மஹாவாவதுகராதலால் பாலவேடு பண்டிதர் வாயெடுக்கவொட்டாதபடி விஷயங்களைப் புங்காநுபுங்கமாகத் தாழாதே சார்ங்க முதைத்த சரமழைபோல் வர்ஷித்தவதிஸயம் என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றது.

ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி ப்ரதம பரி க ண நீ ய ரா க வி ரு ந் த ா ர் . திருத்தகப்பனார் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எழுந்தருளியிருந்தவன்று, பாலவேடு பண்டிதர் ஸ்ரீமத் குண்டலம் ஸ்வாமியோடு வாதிக்க

ஸ்ரீமதுபயவேதாந்த வித்வான் V.V. அய்யங்கார்ஸ்வாமி (கரியமாணிக்கத்தில் அரியமாணிக்கங்கள் என்கிற கட்டுரையில் காஞ்சீஸ்வாமி)

ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து குணஸீலம் செல்லும் வழியில் கரியமாணிக்கமென்னும் விலகணமான அக்ரஹாரம் விளங்கு வது ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகம் நன்கறிந்ததே. முதற்கண் இத்தலத்தின் வைலகணயத் தைப்பற்றி சிறிது விஜ்ஞாபிக்கக் குதூஹலமுண்டாகிறது. ஆழ்வாரருளிச் செயல்களில் திவ்யதேஸவாஸிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கொண்டாடிக் கூறும் பாசுரங்கள் பல இருந்தாலும், இந்த விஷயத்தில் பெரியாழ்வார் திருமொழி யில் திருக்கோட்டியூர்ப்பதிகமொன்றே

நிகரற்றதென்று அடியேன் மிக்க இளமை யிலேயே க்ரஹித்தவன். “நாவகாரியம் சொல்லிலாதவர் நாடொறும் விருந்தோம் புவார் தேவகாரியம் செய்து வேதம் பயின்றுவாழ் திருக்கோட்டியூர்” “குற்றமின்றிக் குணம் பெருக்கிக் குருக்களுக்கனுசூலராய் செற்றமொன்று மிலாத வண்கையினூர்கள் வாழ் திருக்கோட்டியூர்” “காசின்வாய்க்கரம் விற்கிலும் கரவாது மாற்றிலிசோறிட்டுத் தேசவார்த்தை படைக்கும் வண்கையினூர் கள்வாழ் திருக்கோட்டியூர்” என்றிப்படி

ஸ்தல வாஸிகளின் பெருமையை வாயார வாழ்த்திப் பேசின பாசுரங்கள் அருளிச் செயலில் வேறு இருப்பதாக அடியேனுக்குத் தோன்றவில்லை. மேலே குறித்த கரியமாணிக்கத்திற்குச் சிலவாண்டுகட்கு முன் முதன்முதலாகச் சென்றகாலே அங்குள்ள ஸ்வாமிகளின் வைலக்ஷண யத்தை உற்று நோக்கினபோது மேலே குறித்த திருக்கோட்டியூர்ப் பாசுரங்களே நினைவுக்கு வந்தன. திருக்கோட்டியூர்க்குப் பெரியாழ்வார் திருவுள்ளம்பற்றிய ஏற்றத்திற்கு முக்கியமான காரணம் அத்திருப்பதியில் செல்வநம்பியென்கிற மஹான் எழுந்தருளியிருந்ததேயாம். அவரைப் பெரியாழ்வார் தமது இரண்டு திவ்யப்பிரபந்தங்களிலும் சிறப்பித்தருளினார். திருப்பல்லாண்டில் 'அல்வழக் கொன்றுமில்லா அணிகோட்டியர்கோன் அபிமானதுங்கள் செல்வன்' என்றார். அடுத்து திருமொழியில் நாவகாரியப் பதிகத்தில் 'நளிர்ந்தசீலன் நயாசலன் அபிமானதுங்களை நாடொறும் தெளிந்த செல்வனைச் சேவகங்கொண்ட செங்கண்மால்' என்றார்.

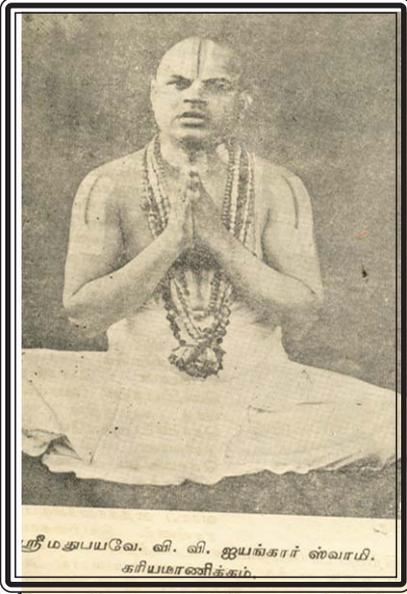
ப்ரக்ருதமான கரியமாணிக்கத் தலத்திலும் அந்தச் செல்வநம்பியை நினைப்பூட்டா நின்றுகொண்டு நித்ய வாஸம் செய்யும் மஹான் ஸ்ரீமதுபயவே. வி.வி.ஐயங்கார்ஸ்வாமி யென்று ப்ரஸித்தரான பெரியார். இவர் பாம்பே மாநகரத்தில் சிறந்த உத்யோக பதவியில் வாழ்ந்து விஸ்ராந்தி பெற்றுப் பத்துவருடங்களுக்கு மேலாக பகவத்

விஷய ரஹஸ்ய இதிஹாஸபுராண ப்ரவசனமே போதுபோக்காக ஸ்வக்ராமத் திலேயே வாழ்ந்துவருகிறார். 'ரூபமே வாஸ்யைதந் மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே' என்கிற ஸ்ருதிக்கு ப்ரத்யக்ஷ லக்ஷயமாக விளங்குமிந்த ஸ்வாமியின் பெருமை களைப்பற்றி விஸ்தரிக்கத் தேவையில்லை. ஸ்ரீவசநபூஷண நிஷ்டாகரிஷ்டரான இந்த ஸ்வாமி இத்தலத்தில் நெடுநாளாகவுள்ள தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதியைத் திருப்பணிகள் விசேஷங்களாலும் மற்றும் பரிஷ்காரப்ரணிகளாலும் பரமவி லக்ஷண மாக்கியிருப்பது பாராட்டத்தக்கது. உள்ளூர் வாஸிகளைச் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொண்டு தமக்கு உசாத்துணையாக்கிக்கொண்டும் ஆளுமாளாரென்கிற இழவுதீர எம்பெருமானுக்கு மங்களாஸாஸன பரராக்கியும் போருகின்ற இந்த மஹாஸ்வாமிக்கு பல்லாண்டு பாடுவது முதன்மையான காரியம்.

ஸ்ரீராமாநுஜன் -226

(அண்ணாஸ்வாமியின் தானையெழுதிய தன்சரிதையிலிருந்து)

ஸ்ரீமதுபயவே வி.வி.ஐயங்கார் ஸ்வாமியை அறியாத லௌகிகர்களும், வைதிகர்களும் மிகச் சிலரேயிருக்கக் கூடும். இந்த ஸ்வாமியின் நட்பு அடியேனுக்குப் பல ஸம்வத்ஸரங்களாகவுண்டு. இவர் பல ஸம்வத்ஸரங்கள் லௌகிக உத்யோகத்தில் அமர்ந்திருந்த வராயினும் இவரை நேரில் ஸேவிப்பவர்கள் இவரைப் பரமவைதிகோத்தமராகவே அறுதியிடுவர்கள்.

ஸ்ரீமதபயவே. வி. வி. ஜயங்கார் ஸ்வாமி.
கரியமாணிக்கம்.

இங்கே திருவுருவப் படத்தில் எப்படி ஸேவைஸாதிக்கிருரோ அப்படியேதான் ஸதாஸர்வதா ஸேவை ஸாதித்தருள்வர். சிலபேர்கள் போடோ க்ராப் எடுப்பதற்காக தனிப்படகோலஞ் செய்து கொள்வதுண்டு; இந்த ஸ்வாமியின் திருக்கோலம் அங்ஙனே அமைந்ததன்று. ஸஹஜமான திருக்கோலமே யிது. பகலோடு இரவோடு வாசியற எக்காலத்திலும் இவ்வண்ணமாகவே ஸேவை ஸாதித்தருள்வர். நாலாயிர திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யானங்களிலும், ஸ்ரீவசநபூஷணதி ரஹஸ்யங்களிலும், ஸ்ரீராமாயணதிகளிலும் ப்ரவசந பர்யந்தமான ப்ராவீண்ய முடையவர். தினப்படியாக காலையிலும் இரவிலும் தம்முடைய ஆப்த ஸுஹ்ருந் மணிகளுக்கு இந்த ஸத்க்ரந்தங் களை ப்ரவசநம் செய்துபோருமவர். இந்த ஸ்வாமி பாம்பே நகரத்தில் வஸித்த முப்பது வருஷ காலத்தில் இத்தகைய போதுபோக்கு இல்லாத நாள் தேறவே மாட்டாது. ஸகலோபசாரங்களுடனும் காலை மாலைகளில் பெருமாள் திருவாராதனம் செய்தருளும் பரிசு பரமவிலக்ஷணமானது. அதிதி ஸத்காரச்

சிறப்போ அளவு கடந்தது. ஸாத்விகர்களை ஆராதிப்பதில் ஸ்வாபாவிகமான குதூஹலம் வாய்ந்தவர். பாம்பே மாநகரத்தில் இந்த ஸ்வாமியை அடியேன் பத்தெட்டு பர்யாயம் ஸந்திக்க நோர்ந்ததுண்டு. “உலகிலேந்து பெருஞ் செல்வத்தராய்த் திருமாலடியார்களை பூசிக்க நோற்றார்களே” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பலஸ்ருதி இந்த ஸ்வாமி பக்கலிலே பஹுமுகமாகப் பலித்திருக்கிற படியைக் கண்டு மிகவுமுகந்தேன். நமது நம்பிள்ளை ஸந்நிதி திருப்ரதிஷ்டையானது முதலாக நம்பிள்ளையின் ப்ரதிமாஸ திருநக்ஷத்ர நிர்வாஹ கைங்கர்யம் இந்த ஸ்வாமியினுடையதாக நடைபெற்று வருகிறது. இந்த ஸ்வாமி உத்யோகத்தில் நின்றும் விஸ்ரந்தராய், திருவரங்கம் பெரியகோயிலுக்கு அருகேயுள்ள கரியமாணிக்கமென்

னும் ஸ்வக்ராமத்திலே தேவேந்திர பவனமான தமது திருமாளிகையிலே நித்ய வாஸமாயிருந்து கொண்டு அடிபணிந்தவர் களுக்கு ஸ்வரூபக்ரந்த ப்ரவசநமே செய்து போருகின்றார். ஸ்ரீகுலசேகராழ்வார் ‘இருமுப்பொழுதேத்தி எல்லையில்லாத தொன்னெறிக்கண் நிலை நின்ற தொண்டர்’ என்று ஸாதித்தருளின பாசரத்திற்கு இந்த ஸ்வாமியையே அடியேன் லக்ஷியமாகக் கருதியிருப்பது. இந்த ஸ்வாமிக்குத் திருத்தேவியார் வாய்த்திருக்குமழகைப் பற்றியும் அடியேன் இங்குச் சிறிது விஜ்ஞா பிக்க விரும்புகிறேன். “ராக₄வோர்ஹதி வைதேஹீம் தஞ்சேயமஸிதேக்ஷண” என்று திருவடி ப்ரஸம்ஸித்த ப்ரம்ஸை இங்குத்தான் மிகப்பொருத்தமானது. “நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வார்” என்ற ஆழ்வாருடைய மங்களாஸாஸநம் நன்கு பலித்திருக்கிறபடி. இவர்களுக்கு ஒளரஸ புத்ரனில்லாததொரு குறையுண்டு. ஸஹோதர புத்திரனை ஸ்வீகாரம் செய்து கொண்டு ஒருவாறு குறைதீர்ப்பெற்றது. அவனும் மேதாவியாய் ‘பிது:ஸதகுணென்னலாம் நிலைக்கு வரக்கூடியவனாய் விளங்கிவருகிறான்.

103. அத₄ரமது₄ராம்பே₄ஜம் தத்கர்ணபாஸம்ருனாலிகா
வலயமபி₄மாமாஸ்தாம் ரங்கே₃ந்து₃ வக்த்ரஸரஸ்சிரம்
நயந ஸப₂ரம் நாஸாஸைவால வல்லரிகர்ணிகா
மகரமலகஸ்ரேணீ பர்யந்தநீலவநாவலி||

விளக்கவுரை: பெரியபெருமாளுடைய திருமுகமண்டலம் ஒரு தடாகமாகவுள்ளது. குளத்தில் தாமரைப் பூக்களிருக்கும். இங்கு உதடுகள் தேன்நிறைந்த தாமரைமலர்களாகவுள்ளன. காதுமடல்கள் தாமரைக்கொடிபோன்று உள்ளன. திருக்கண்கள் மீன்களாக உள்ளன. மூக்கு பாசிக்கொடிபோன்று உள்ளது. காதிலுள்ள குண்டலங்கள் மகரங்களாக உள்ளன. கேசபாசம் குளக்கரையிலுள்ள கறுத்த சோலையாகவுள்ளது. இத்தகைய பரம விலக்ஷணமான பெரியபெருமாளுடைய திருமுக மண்டலம் நெடுங்காலம் எளியேனைக் கடாக்கித்தவாறு இருக்கவேண்டும். (103)

104. ரமயது ஸ மாம் கண்ட₂: ஸ்ரீரங்கு₃நேதுருத₃ஞ்சித
க்ரமுகதருணக்₃ரீவாகம்பு₃ ப்ரலம்ப₃மலிம்லுச:
ப்ரணயவிலக₃ல்லக்ஷமீ விஸ்வம்ப₄ராகரகந்தலீ
கனகவலயகிரீட₃ா ஸங்க்ராந்த ரேக₂ இவோல்லஸந்||

விளக்கவுரை: கீழே அமுதக்கடலாகவும், அழகிய பொய்கையாகவும் அநுபவித்தார். இதில் கடலில் தோன்றிய சங்கினுடையவும், பொய்கைக்கரையிலுள்ள பாக்குமரத்தினுடையவும் அழகு பேசப்படுகின்றது. பெரியபெருமானது கழுத்து செழித்து வளர்ந்த பாக்குமரத்தினுடைய இளங்கழுத்தினுடையவும், சங்கினுடையவும் அழகைக் கொள்ளைகொள்ளக் கூடியதாய் பசுகுபசுகு என்றுள்ளது. பெருமானது கழுத்தில் மூன்று ரேகைகள் உள்ளன. அவை எவ்வாறு வந்ததெனில்; பெருமனைத் திருமகளும், மண்மகளும் தமது வாழைத்தண்டு போன்றகைகளால் கழுத்தை அன்போடு தழுவிக்கொள்கின்றனர். அவர்கள் கையில் அணிந்துள்ள வளையல்கள் விளையாட்டாக பெருமாள் கழுத்தில் பதிந்து மூன்று ரேகைகளாகக் காட்சியளிக்கின்றன. அத்தகைய அழகிய திருக்கழுத்து எளியேனை மகிழ்விக்கவேண்டும். (104)

105. அதி₄ஷ்ட₂ாநஸ்தம்பெ₄ள பு₄வநப்ருது₂ யந்த்ரஸ்ய கமலா
கரேனோராலாநே அநிகரிக₄டோந் மாத₂முஸலௌ

ஸ்ரீரங்க₃ராஜஸ்தவவுரை

ப₂ணீந்த்₃ர ஸ்பீ₂தஸ்ரக்₃ வ்யதிகரித ஸந்தி₃க்₃த₄ விப₄வௌ

ப₄ஜௌ மே பூ₄யாஸ்தாம் அப₄யமபி₄ ரங்க₃ப்ரணயிந:॥

விளக்கவுரை: இதில் திருக்கைகள் வருணிக்கப்படுகின்றன. பெரியபெருமாளது திருக்கைகள் ஸகலசேதநாசேதநங்கனையும் தன்னகத்தே கொண்ட உலகமாகிய பெரிய யந்திரத்திற்கு ஆதாரமாகவுள்ள தூண்களாக விளங்குகின்றன. ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியாகிய பெண் யானை எங்கும் செல்லாதவாறு கட்டிப்போடக்கூடிய கட்டுத்தறியாகவும் விளங்குகின்றது. மேலும் ஹிரண்யராவணாதிகள் போன்ற சத்ருக்களாகிற யானைக் கூட்டங்களை முடிக்கக்கூடிய உலக்கையாகவும் உள்ளது. ஆதிசேஷன் மீது ஸயனித்துக்கொண்டிருப்பதாலும், திருத்துழாய் மாலை அணிந்திருப்பதாலும் இது திருக்கையா? ஆதிசேஷன் உடலா? திருத்துழாய் மாலையா? என்று ஸந்தேஹிக்கத்தக்க வகையில் உள்ளன. அத்தகைய திருக்கைகள் அடியேனுக்கு அபயமளிக்கட்டும். (105)

106. ப்ரதிஜலதி₄தோ வேலாஸய்யாம் விபீ₄ஷணகௌதுகாத்

புநரிவ புரஸ்கர்த்தும் ஸ்ரீரங்கி₃ண: ப₂ணிபுங்க₃வே

ஸமுபத₃த₄த: கஞ்சித்தகஞ்சித் ப்ரஸாரயதோ

ப₄ஜத்₃வயமபி ஸத₃ா த₃ாநஸ்ரத்₃த₄ாலுதீ₃ர்க்க₄ம் உபாஸ்மஹே॥

விளக்கவுரை: ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஸமுத்ரராஜ ஸரணுகதியின்போது கடலோடு கடல் போட்டியிட்டாற்போல் கருணையங்கடலாகிய காகுத்தன் கருங்கடலை நோக்கி, ஒரு கையை மடித்துத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு, மற்றொரு கையை நீட்டிக்கொண்டும் ஸயனித்துக் கொண்டிருந்தாரல்லவா? அது கண்டு ஆநந்தம் கொண்ட விபீஷணன் அதே காட்சியை இடையறாது காணவிரும்பினான். அவனது மகிழ்ச்சிக்காக மீண்டும் அக்காட்சியைக் காண்பிப்பது போல திருவநந்தாழ்வான் மீது ஒரு கையைமடித்துத் தலையணையாக வைத்துக் கொண்டும் மற்றொரு கையை நீட்டிக்கொண்டும் ஸயனித்துக்கொண்டிருக்கிறார். எப்போதும் அடியவர்களுக்கு தானம் பண்ணுவதிலேயே நோக்கமுடையதாயும், அது காரணமாகவே நீண்டிருப்பதாயும் உள்ள எம்பெருமானது இரண்டு திருக்கைகளையும் சிந்திப்போமாக. (106)

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்

தாற்பார்யம்: உம்முடைய எதிரேவந்த கண்ணன் பின்யெங்கே போனானென்னச் சொல்லுகிறார்.

தன்னோடொத்த பருவத்தரான இடைப்பிள்ளைகள் கூற்றும் சூழ்ந்துவர, அவர்கள் நடுவே இவன் நாயகமணிபோல் வந்தான்; வரும்போதே என்னைக் குளிர்க் கடாக்கித்தான். புன்முறுவலோடுகூடிய வதநாரவிந்தமாகிற பெருஞ்செல்வத்தைக் காட்டி என்னைமயக்கி என்நெஞ்சினுள்ளே நுழைந்துவிட்டானென்கிறார். (71)

72. तदिदमुपनतं तमालनीलं तरल-विलोचन-तारकाभिरामम्।

मुदित-मुदित-वक्त्रचन्द्रबिम्बं मुखरित-वेणु-विलास-जीवितं मे॥

ததி₃த₃முபநதம் தமாலநீலம் தரலவிலோசந-தாரகாபி₄ராமம்।

முதி₃த-முதி₃த-வக்த்ரசந்த₃ரபி₃ம்ப₃ம் முக₂ரித-வேணு-விலாச-ஜீவிதம் மே॥

பதவுரை: (தமாலநீலம்) தமால-தமாலமரம்போல், நீலம்-நீலவர்ணமாயும், (தரலவிலோசந தாரகாபி₄ராமம்)தரல-சஞ்சலமாயிருக்கிற, விலோசந-கண்களுடைய, தாரகா-கருவிழியினால், அபி₄ராமம்-ஸுந்தரமாயும், (முதி₃தமுதி₃தவக்த்ரசந்த₃ரபி₃ம்ப₃ம்)முதி₃தமுதி₃த-அதிஸந்தோஷத்தையுடைய, வக்த்ரசந்த₃ரபி₃ம்ப₃ம்-சந்த்ரமண்டலம்போன்ற முகத்தையுடையதாயும், (முக₂ரிதவேணுவிலாச ஜீவிதம்) முக₂ரித-ஊதப்பட்ட, வேணு-குழலினுடைய, விலாச-ஸ்வரபேதங்களுக்கு, ஜீவிதம்-ப்ராணாதாரமாயுமிருக்கிற, தத் இத₃ம்-அப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வரூபமானது, மே-எனக்கு, உபநதம்-எதிர்கொண்டுவருகிறது.(72)

தாற்பார்யம்: அங்கே புகுந்தபின் அவன் செய்ததைச் சொல்லுகிறார்.

என் ப்ராணபூதான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், என் மனத்தில் புகுந்து, ப்ரியாமவர்ணனாய், கண்களில் அலைகிற கருவிழிகளை யுடையனாய், ஸந்தோஷத்தினால் அலர்ந்த முகத்தையுடையனாய் வேணுகாநம் செய்துகொண்டு இவ்விடத்திலேயே பொருந்தி நின்றானென்கிறார். (72)

73. चापल्यसीम चपलानुभवैकसीम चातुर्यसीम चतुराननशिल्पसीम।

सौरभ्यसीम सकलाद्भुतकेलिसीम सौभाग्यसीम तदिदं ब्रजभाग्यसीम॥

சாபல்யஸீம சபலாநுப₄வைகஸீம சாதூர்யஸீம சதுராநந ஸில்பஸீம।

ஸௌரப்₄யஸீம ஸகலாட்₃பு₃தகேலிஸீம ஸௌப்₄க்யஸீம ததி₃த₃ம் வ்ரஜப்₄க்யஸீம॥

ஸ்ரீஸைஸேஸத₃யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2010

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்

பதவுரை: (சாபல்யஸீம) சாபல்ய—நவநீத செளர்யாதிகளிலுண்டான சஞ்சலவ்யாபாரத்துக்கு, ஸீம—எல்லையானதும், (சபலாநுப₄வைக ஸீம) சபலா—லக்ஷ்மியினுடைய, அநுப₃வ—ஸுகாநுபவத்துக்கு, ஏகஸீம—ப்ரதாநமான எல்லை நிலமானதும், (சாதுர்யஸீம) சாதுர்ய—ஸாமர்த்யத்துக்கு, ஸீம—முதல்தரமான இருப்பிடமானதும், (சதுராநநஸில்பஸீம) சதுராநந—ப்ரஹ்மாவினுடைய, ஸில்ப—ஸ்ருஷ்டி நைபுண்யத்துக்கு, ஸீம—முடிந்தநிலமானதும், (ஸௌரப₄யஸீம) ஸௌரப₄ய—பரிமளத்துக்கு, ஸீம—முக்யமான ஸ்தாநமானதும், (ஸகலாத்₃பு₄த கேலிஸீம) ஸகல—ஸமஸ்தமான, அத்₃பு₄த—ஆஸ்சர்யங்களுக்கும், கேலிஸீம—விளையாடுமிடமானதும், (ஸௌப₄ாக்₃யஸீம) ஸௌப₄ாக்₃ய—ஸௌந்தர்யத்துக்கு, ஸீம—குடியிருக்குமிடமானதும், (வ்ரஜப₄ாக்₃யஸீம) வ்ரஜ—திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளா ருடைய, ப₄ாக்₃ய—புண்யவிஸேஷத்துக்கு, ஸீம—பரீபாகஸ்தாநமாயுமிருக்கிற, தத்—அப்படி ஜகத் ப்ரஸித்தமான, இத₃ம்—இந்த பரவஸ்துவானது, (என்னெதிரில் தோற்றுகிறது) (73)

தாத்பர்யம்: இதில் நெஞ்சிலிருக்கும்போதை அவனை யநுபவிக்கிறார்.

அவனங்கிருக்கும்போது பிள்ளைவிளையாட்டுக்களனைத்தையும் விளையாடா நின்றான். ஸ்ரீதேவி ஸவிலாஸமாக நித்யவாஸம் செய்கைக்கு இவனொருவனே தகுதியாயிருந்தான்; அதுக்குத் தக்க நைபுண்யமும் இவனிடத்தில் பூர்ணமாயிருந்தது. ப்ரஹ்மா, தன்னுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸாமர்த்யத்தையெல்லாம் பூர்ணமாகச்செலுத்தி ஸ்ருஷ்டித்தானாயிற்றிவனை; உயர்ந்த பரிமளமும் ஸ்ருங்கார ரஸமும், ஸகலமான மங்களங்களும் இவனிடத்தில் குடிகொண்டிருந்தது. ஆய்ப்பாடியிலுள்ள ப்ரஜைகளுடைய புண்யமெல்லாம் திரண்டதோர் வடிவாயிருந்தான். இப்படிப்பட்டவன் என்னெஞ்சில் வாஸம்பண்ணு நின்றானென்கிறார். (73)

74. माधुर्येण द्विगुणशिशिरं वक्त्रचन्द्रं वहन्ती

वंशीवीथीविगलदमृतस्रोतसा सेचयन्ती।

मद्वाणीनां विहरणपदं मत्तसौभाग्यभाजां

मत्पुण्यानां परिणतिरहो नेत्रयोस्सन्निधत्ते ॥७४

மாது₄ர்யேண த்₃விகு₃ணஸரிஸிரம் வக்த்ரசந்த்₃ரம் வஹந்தீ

வம்ஸீவீதீ விக₃லத₃ம்ருத-ஸ்ரோதஸா ஸேசயந்தீ

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்

மத்₃வாணீநாம் விஹரண பத₃ம் மத்தஸௌப₄ாக்₃யப₄ஜாம்

மத்புண்யாநாம் பரிணதிரஹோ நேத்ரயோஸ் ஸந்நித₄த்தே॥

பதவுரை: (மத்₃வாணீநாம்) மத்—என்னுடைய, வாணீநாம்—கவிகளுக்கு, விஹரணபத₃ம்—லீலாஸ்தாநமாய், (மத்த ஸௌப₄ாக்₃ய ப₄ஜாம்)மத்த—முதிர்ந்த, ஸௌப₄ாக்₃ய—பரிபாகத்தை, ப₄ஜாம்—அடைந்திருக்கிற, (மத்புண்யாநாம்)மத்—என்னால் செய்யப்பட்ட, புண்யாநாம்—ஸுக்ருத விசேஷங்களுடைய, பரிணதி:—மூர்த்திகரித்த அவஸ்தாவிசேஷமாயிருக்கிற க்ருஷ்ண மூர்த்தியானது, மாது₄ர்யேண—போக்யதையினால், (த்₃விசு₃ணஸிஸிரம்) த்₃விசு₃ண—இரண்டுமடங்கு அதிகமாக, ஸிஸிரம்—குளிர்ந்திருக்கிற, வக்த்ரசந்த்₃ரம்—சந்த்ரன் போலழகிய முகத்தை, வஹந்தீ—சுமந்ததாய், (வம்ஸீ வீதீ₂ விக₃லதம்ருத ஸ்ரோதஸா)வம்ஸீ—குழலினுடைய, வீதீ₂—க₃ாநத₄ரையில்நின்றும், விக₃லத்—வழிந்துவருகிற, அம்ருத—அம்ருதத்தினுடைய, ஸ்ரோதஸா—வெள்ளத் தினால், ஸேசயந்தி—(கேட்பவர்கள் செவிகளைக்குளிர்)நனைத்ததாய்க் கொண்டு, நேத்ரயோ:—(என்)கண்களில், ஸந்நித₄த்தே—கிட்டிச் சேர்ந்திருக்கிறது. (74)

தாத்தர்யம்: இதில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மெள்ள மெள்ள அங்கு நின்றும் கிளம்பித் தம் கண்முன்னேதோற்ற, அப்பொழுதநுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய முகமானது முன்னமே சந்த்ரமண்டலம்போல் மிக அழகியதாயிருக்கும்; அதுக்குமேலே, இங்கு நடைதரும்போதை எத்தனை நாள் அநுபவிக்கிலும் ஆராத மாதுர்யம் கூடி முன்னிலுமினிமை இரட்டித்திருந்தது. இன்னமும், வேணுகாநம் பண்ணாநின்றுகொண்டு அந்த ரஸத்தினால் வன்நெஞ்ச ருடைய நெஞ்சையும் நீராகக் கரையாநின்றான். நான் இவனையல்லது மற்றயாதொன்றையும் வாயிட்டுத்துதியேன்; அநேக காலம் செய்த புண்யங்களெல்லாம் பரிபாகத்துக்கு வந்து அதனாலே நானிவனைக் கண்களால் காணப்பெற்றே னென்கிறார். (74)

75. तेजसेऽस्तु नमो धेनुपालिने लोकपालिने ।

राधापयोधरोत्सङ्गशायिने शेषशायिने ॥

தேஜஸேஸ்து நமோ தே₄நுபாலிநே லோகபாலிநே

ராத₄பயோத₄ரோத்ஸங்க₃ஸாயிநே ஸேஷஸாயிநே॥

பதவுரை: (லோகபாலிநே)லோக—ஸகல ஜகத்துக்கும், பாலிநே—

ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்

அநிஷ்டத்தைப்போக்கி இஷ்டத்தையளிக்கும்தும்,(தே₄நுபாலிநே) தே₄நு—
(இப்பொழுது இடைக்குடியில் அவதரித்து) பசுக்களை, பாலிநே—ரக்ஷிப்பதும்,
ஸேஷஸாயிநே—திருவநந்தாழ்வான்மேல் பள்ளிகொண்டதும், (ராத₄ர
பயோத₄ரோத்ஸங்க₃ஸாயிநே) ராத₄—இப்பொழுது ராதிகையினுடைய, பயோத₄ர
உத்ஸங்க₃—கொங்கைத்தலத்தில், ஸாயிநே—கண்வளர்ந்தருளுவதுமான, தேஜஸே
—க்ருஷ்ணரூபியான தேஜஸ்ஸின்பொருட்டு, நம: அஸ்து—(என்னுடைய)
ப்ரணமம் உண்டாயிடுக.(75)

தாத்தர்யம்: இப்படி தம் கண்ணுக்கு விஷயமானவனை நமஸ்கரிக்கிறார்.

ப்ரஹ்மணி பிபீலிகாந்தமான ஸகலப்ராணிகளையும் தானிருந்தவிடத்திலே
யிருந்து ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே ரக்ஷிப்பவனாய், ஆஸ்ரித ரக்ஷணர்த்தமாக
ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலில் சாயும்போது தன்ஸுகுமாரமான
திருமேனியில் அந்நீர் உறுத்தாமைக்காக அதிஸுகுமாரனாய் நித்யஸூரிகளில்
தலைவனான திருவநந்தாழ்வானை படுக்கையாக விரித்து அதில் சாய்ந்தருளின
ஸர்வேஸ்வரனான நீ, இப்பொழுது ஆஸ்ரித ரக்ஷணர்த்தமாக க்ருஷ்ணாவதாரம்
செய்து பசுமேய்க்குமாயனாகவும், ராதிகையினுடைய ஸ்தநதேஸத்தை
விட்டுப்பிரியாத விடபுருஷனாகவுமாய்; எதுசெய்யினும் குறைவற்ற
தேஜஸ்ஸையுடையனான உன்னைநான் வணங்கினேனென்கிறார் (75)

76. धेनुपालदयितास्तनस्थली धन्यकुङ्कुमसनाथकान्तये।

वेणुगीतगतिमूलवेधसे, तेजसे तदिदमो नमो नमः॥

தே₄நுபால₃யிதா—ஸ்தநஸ்த₂லீ த₄ந்யகுங்கும ஸநாத₂காந்தயே।

வேணுகீ₃த-க₃திமூலவேத₄ஸே தேஜஸே ததி₃த₃மோம் நமோ நம:॥

பதவுரை: (தே₄நுபால₃யிதா ஸ்தநஸ்த₂லீ த₄ந்யகுங்குமஸநாத₂காந்தயே)
தே₄நுபால₃யிதா—ஆயர்மாதர்களுடைய, ஸ்தநஸ்த₂லீ—கொங்கைத்தலத்திலிட்ட,
த₄ந்ய—அழகியதான, குங்கும—அலங்காரார்த்தமான குங்குமத்தோடு, ஸநாத₂—
கூடியிருக்கிற, காந்தயே—எழிலையுடையதும், (வேணு கீ₃த₃திமூலவேத₄ஸே)
வேணுகீ₃த—குழலோசையினுடைய, கதி—ஒழுங்குக்கு, மூலவேத₄ஸே—
ஆதிருவும், ஓம்—பரமாத்மஸ்வரூபியுமான, தேஜஸே—தேஜஸ்ஸின் பொருட்டு,
தத் —அப்பரவஸ்துவினுடைய வஸீகரணஹேதுவாக ஸாஸ்த்ரப்ரஸித்தமான, நம:—
நமஸ்காரம்; இத₃ம் —இப்படி அவ்வழகில் ஈடுபட்ட நான் செய்கிற, நம:—
நமஸ்காரம். (76)

நண்ணுகையாவது - ப்ராப்தி பர்யந்தமாகக் கிட்டுகை. இப்படியிருப்பாருடைய ஹ்ருத₃யத்திலே நின்றுமிருந்தும் கிடந்தும் (பெரிய.திருவ 35) பிரியாதநாராயண!; இவருடைய நாராயண ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம் இப்படிபோலே காணுமிருப்பது; ஆகையிறே “வாராய்” “போகாய்” என்று க₃த்யாக₃திகளுக்கு யோக்யமாக்கலாயிருப்பது. யோக்யத்தில் க₃த்யாக₃தியும், ஆஸ்ரயணமும், அநுவர்த்தநமும், நியாய்மனக்குகையும் கூடாதிறே. (இங்கேவாராய்) நான் அழைக்கிறவிடத்தே வாராய்.

(எண்ணற்கரியபிரானே) எண்ணுமவர்களுக்கும் கிட்டவும் கூட அரியனானவனே! “இன்னஸாத₄நத்தை அநுஷ்டித்தால், அத்தாலே இன்ன ப₂லம் கிடைக்கும்” என்று எண்ணியிருக்கையும் இன்னஸாத₄நத்தாலே உன்னைக்கிட்டலாமென்றிறே எண்ணியிருக்கையும்; எண்ணியேபோமித்தனை. (பிரானே) சிந்தைபிரியாமையும், எண்ணற்கரியனாகையும் தம்பேரூயிருக்கை. (திரியையெரியாமே காதுக்கிடுவன்) “நீ என்னை அழைக்கிறது - திரியை என்காது

“நின்று மிருந்துங்கிடந்துந் திரிதந்தும்” (பெரிய.திருவ 35) என்கிறபடியே இஷ்டஸர்வ சேஷ்டா விஷயமாகக் கைக்கொண்டு, ஶ்ணகாலமும் விட்டுப்பிரியாதே வர்த்திக்கும் நாராயணனே? நானழைக்கிறவிவ்விடத்தே வாராய்.

(எண்ணற்கரியபிரானே) உன்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லாதார்க்கு நினைக்கைக்குங் கூடவரியனாயிருக்கும் உபகாரகனானவனே! ஆஸ்ரிதார்க்கு ஸுலப₄னாயிருக்கையும், அநாஸ்ரிதார்க்கு து₃ர்லப₄னாயிருக்கையும் மங்க₃ளாஸாஸநபரராயிருப்பார்க்குத் தம்பேரூயிறேயிருப்பது. நீ என்னை அழைக்கிறது, திரியை என்காது எரிய இடுகைக்கன்றேவென்ன; (திரியை யெரியாமே காதுக்கிடுவன்) திரியை

“நின்றுமிருந்தும் கிடந்தும் திரிதந்தும் ஒன்றுமோ வாற்றினென் நெஞ்சகலான்” என்னுமளவும் கடாஷித்து, சிந்தைபிரியாமைக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (நின்றுமியாதி₃).

கீழ் “சிந்தை பிரியாத” என்று வைத்து, “இன்னொர்க்கரியன்” என்கை சேராமையாலே, “நண்ணித் தொழாதவர்களுக்கு எண்ணற்கரியவன்” என்றர்த்த₂மருளுகிறார் (உன்பக்க லியாதி₃). (நினைக்கைக்கும் கூட) என்கையாலே, “நெஞ்சால் நினைக்கை ஸுகரம்; அதுக்கும் அரியன்” என்று கருத்து. இத்தால் வாசிககாயிகா₅விஷயத்வம் கைமுதிகந்யாயலித்த₄ம். “சிந்தைபிரியாமையும், எண்ணற்கரியனாகையும், இவர்க்கு உபகாரமான வழி யென்னென்ன வருளுகிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி₃). ஆஸ்ரிதர் மங்க₃ளாஸாஸநபரராகையாலும், அநாஸ்ரிதார்க்கு து₃ர்லப₄னாகையாலே இவனுக்கு ஒரு தீங்கு வாராதென்றும் “இதுவே இவர்க்குப் புருஷார்த்த₂ம்” என்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்தபர்யம். “சடக்கென வரவேணுமென்று கர்ணபூ₄ ஶ்ணங்களைக் காட்டுகிறார்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளுகிறார் (திரியை யித்யாதி₃).

எரியஇடுகைக்கன்றோ?” என்ன; எரியாமேகாதுக்கிடுவன். (கண்ணித்யாதி₃)
 “திரியேற்றிக்காதுபெருக்கினால் உனக்கிடுவதாய் கண்ணுக்கு நன்றாய்,
 அழகுமுடைத்தான கனகக்கடிப்பும்; “இவையா-இவை யிருக்கிறபடிபாராய்”
 என்று கொண்டாடுகிறார்; உபாத₄நகெ₃ளரவத்தால் வந்த நன்மையன்றிக்கே,
 பணித்திருத்தத்தால் வந்தவழகு தோன்றியிருக்கிறபடிபாராய். (கனகம்) பொன்.
 (ஆ) கொண்டாட்டம். (2)

3. வையமெல்லாம்பெறும் வார்கடல்வாழும்
 மகரக்குழை கொண்டுவைத்தேன்
 வெய்யவேகாதில் திரியையிடுவன்
 நீ வேண்டியதெல்லாம் தருவன்
 உய்யவிய்வாயர் குலத்தினில்தோன்றிய
 வொண்சுடராயர் கொழுந்தே
 மையன்மைசெய்திள வாய்ச்சியருள்ளத்து
 மாதவனே யிங்கேவாராய்.

அவ.- மூன்றும்பாட்டு. பொற்கடிப்பளவேயோ? காதுபெருக்கினால்

உன்காதுகளுக்கு எரிச்சல் வாராதபடி அநுகூலமாக இடுவன். (கண்ணுக்கித்யாதி₃)
 திரியேற்றிக் காதுபெருக்கினால் உனக்கிடுவதாகச் சமைத்து, கண்ணுக்கு மிகவும்
 அழகையுடைத்தாயிருக்கிற பொற்கடிப்புக்களானவியையு மிருக்கிறபடி பாராய்.
 “அழகும்” என்ற விடத்தில் ச ஸப்₃தும் – அவ்யயம். “நன்று மழகு முடைய” என்றும்
 “கநகக்கடிப்பு” என்றும் சொன்னவியை யிரண்டாலும் – பணித்திருத்தமும் உபாத₄ந
 வைலக்ஷணயமும் சொல்லுகிறது. (2)

வ்யா.- மூன்றும்பாட்டு. (வையமித்யாதி₃) பொற்கடிப்பளவேயல்ல, காது
 பெருக்கினால் இடும்படியாக பூ₄ மியெல்லாம் பெறும் பெருவிலையனாய், நீண்டகடலிலே
 (கடிப்பு) குண்ட₃லம். “இவையா” என்றது – இவையென்றாய், “கடிப்பும்” என்ற சகாரத்தை
 அத்தோடே சேர்த்து, “இருக்கிறபடிபாராய்” என்றத₄யாஹரித்து அர்த்த₂மருளுகிறார்
 (இவையுமித்யாதி₃). (2)

அரு.- மூன்றும்பாட்டு. (வையமித்யாதி₃) கீழ்ப்பாட்டில் கநகக்கடிப்பைக்
 காட்டியிருக்க, மீளவும் மகரகுண்ட₃லத்தைக் காட்டுகைக்கு ப்ரஸக்தியென்னென்ன; அவன்
 கடிப்பு காட்டின மாத்ரத்தாலே இசைந்து வாராமையாலே ஸ்லாக்₄யமான மகர குண்ட₃லத்தைக்

இடுகைக்கு மஹார்க்க₄மான மகரக்குழையும் கொண்டுவைத்தேனென்கிறார்.

ஸ்வா.- (வையமித்யாதி₃) பூ₄மியெல்லாம் பெறும்பெருவிலைய. ஸமுத்₃ரத்திலே வாழுகிற மகரம்போலே யிருக்கையாலே “மகரக்குழை” என்கிறது. (வார்) நெடுமையும், சூட்சியும், ஜலமும் (மகரக்குழை) காதுப்பணி. (கொண்டுவைத்தேன்) சமைத்துக்கொண்டு வைத்தேன். (வெய்யவே காதித் திரியையிடுவன்) கண்டுதிஸமிக்கும்படி வெச்சாப்போடே திரியையிடுவன். ஏவகாரம் “வெய்யத்திரியையே” என்று காட்டுகிறது. “மெய்யவே” என்று பாட₂மாயிற்றுகில், “நீ யொன்றைக்காட்டி ஒன்றை இடக்கூடும்” என்று அவனிரூய்க்க, “என் வார்த்தை மெய்யையுடைத்தாயேகாணிருப்பது”

வர்த்திக்கும் மகரம்போலேயிருக்கிற காதுப்பணி கொண்டு வைத்தேனென்ன; நீ இது சொல்லுகிறது – இப்போது என்காதுக்குத் திரியிடுகைக்காகவன்றோ? திரியிட்டபோதே காது தின்று வரும். எனக்கு வேண்டாவென்ன; (வெய்யவேகாதித் திரியையிடுவன்) கண்டுதி ஸமிக்கும்படி வெச்சாப்போடே காதுகளிலே திரியையிடுவென்ற விடத்திலும் அவன் இசையாமையாலே, இசைகைக்காக (நீ வேண்டியதெல்லாம் தருவன்) நீ விரும்பியிருக்கும் அபூபப₂லாதி₃களெல்லாம் தருவேனென்ன;

அவ்வளவிலும் அவன் வாராமையாலே, (உய்யவிவ்வாயர் குலத்தினிற்றேன்றிய வொண்சுடராயர் கொழுந்தே) இருந்ததேகுடியாக உஜ்ஜீவிக்கும்படி இவ்விடைக் குலத்திலேவந்து பிறந்து, அதுதானே உனக்குமிகவும் தேஜஸ்ஸாம்படியிருப்பானாய், வேரிலே வெக்கை தட்டினால் கொழுந்து முற்பட வாடுமாபோலே, இடையருக்கு ஒரு வ்யஸநம்வரில் முந்துற உன்முக₂ம் வாடும்படி அவர்களுக்குத் தலைவனானவனே!

காட்டுகிறுளென்கிறார் (பொற்கடிப்பித்யாதி₃). “வார்” என்றதினர்த்த₂ம் (நீண்ட) என்றது. “வெய்யவே” என்றதுக்கு அவதாரிகை (நீ இதுவித்யாதி₃). (தின்றுவரும்) என்றது தினவுதின்று மென்றபடி. (வெச்சாப்பு) அல்பமான உஷ்ணதை. (இசைகைக்காக) என்றதை, (தருவேனென்ன) என்றத்தோடே அந்வயித்துக்கொள்வது. ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம் (நீ விரும்பியித்யாதி₃).

(வாராமையாலே) என்றதுக்கு, (ஸ்துதிபூர்வகமாகவழைக்கிறாள்) என்றத்தோ டந்வயம். (இருந்ததே குடியாக) என்றது – குடியிருந்ததே ஹேதுவாகவென்றபடி. ஸமபி₄வ்யாஹார தாத்தர்யம் (அதுதானேயித்யாதி₃). ஒண்மையின் ப₂லிதார்த்த₂ம் (மிகவும்) என்றது. கொழுந்துபத₃தாத்தர்யம் (வேரிலேயித்யாதி₃). (வெக்கை) அனல். “இளவாய்ச்சியர்” என்றத்தை சீழும்மேலும் அந்வயித்து “உள்ளத்திருப்பானாய்”
ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2010

என்கிறாள். (நீ வேண்டிதெல்லாம் தருவன்) நீ விரும்பினவையெல்லாம் தருவன்; ஒரு பழம்பணியாரம் அபூபாதி₃களிறே அவன்வேண்டுவது.

(உய்யவித்யாதி₃) இவ்வாயர் குலத்திலுள்ளார் உஜ்ஜீவிக்கும்படி அவதரிக்கையாலே மிக்க தேஜஸ்சையும் பெற்று, ஆயர்க்குக் கொழுந்துமானவனே! கொழுந்தாவது - ஆயர்காரணமாகத் தான் கார்யமாகை. திருவாய்ப்பாடியிலே ஒருவர்க்கொருவ்யஸநமுண்டானால் வாடுவதுக்ருஷ்ணன் முக₂மிறே. இளவாச்சியரை ஸௌந்த₃ர்யத்தாலே மயக்கும்படியான வ்யாபாரங்களைச்செய்து, அவர்களை அநவரத₃ சிந்தனைபண்ணுவிக்கவல்ல. (மாதவனே) ஸ்ரிய:பதியே. உன்னை அநவரத₃ சிந்தனை பண்ணுவிக்க வல்லள்அவளிறே. (இங்கேவாராய்) அங்கு நில்லாதே யிங்கேவாராய். (3)

**4. வணநன்றுடையவயிரக்கடிப்பிட்டு
வார்காது தாழப்பெருக்கிக்
குணநன்றுடைய ரிக்கோபாலபிள்ளைகள்
கோவிந்தா நீ சொல்லுக்கொள்ளாய்
இணைநன்றழகிய விக்கடிப்பட்டா
லினியபலாப்பழம்தந்து
சுணநன்றணிமுலை யுண்ணத்தருவன்நான்
சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய்.**

அவ.- நாலாம்பாட்டு. உன்தரத்தாரான பிள்ளைகள் காதுபெருக்கித்

(மையன்மை செய்திளவாய்ச்சி யருள்ளத்துமாதவனே) “ஒருபருவத்தினிடைப் பெண்களை உன்னுடைய ஸௌந்த₃ர்யாதி₃களாலே மதிமயங்கும்படிபண்ணி, அவர்களுடைய நெஞ்சுக்கு ஸர்வகாலமும் விஷயமாம்படி யிருப்பானாய், உன்னுடைய நெஞ்சைத் திறைகொள்ளும் பிராட்டிக்கு வல்லப₄னானவனே’ (இங்கு வாராய்) என்று ஸ்துதிபூர்வமாக வழைக்கிறாள். (3)

வ்யா.- நான்காம்பாட்டு. (வணமித்யாதி₃) இப்படி ஸ்துதித்துக்கொண்டழைத்த

என்றத₄யாஹரித்து அர்த்த₂மருளுகிறார் (ஒரு பருவத்தினித்யாதி₃). (திறை) கப்பம். திறைகொள்ளுகையாவது - அபஹரிக்கையென்றபடி. (3)

அரு.- நாலாம்பாட்டு. (வணமித்யாதி₃) கீழ்ப்பாட்டில் ப₃ஹுமுக₂மாக ஸ்துதித்து அழைத்திருக்கவும், இப்பாட்டில் புந: “வாராய்” என்றழைக்கையாலே, அதுக்கருகு₃ணமாக

திரிகிறபடி பாராயென்கிறாள்.

ஸ்வா.- (வணமித்யாதி₃) (குணநன்றுடையர் இக்கோபால பிள்ளைகள்) (வணநன்றுடைய) நன்றான நிறத்தையுடைத்தான கடிப்பிட்டுக் காதுவடிந்து தாழ்ப்பெருக்கித் திரிவாராய், தாய்மார் தமப்பன்மார் சொல்லிற்றுச் செய்யும் கு₃ணவான்களாய்த் திரிகிறபடிபாராய். நீ சொல் கறையாயிரா நின்றாயே. (கோவிந்தா) சிலர்க்கு ஸுலப₄னுமாய் துர்லப₄னுமாயிரா நின்றாயே நீ. கோபாலர் பிள்ளைகளையும் கண்டாயே.

(இணைநன்றழகிய) ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாய் ஸ்வப₄ாவமே அழகிதான இவ்வயிரக்கடிப்புக்களை உன்காதிலேயிட்டால், உனக்கினிய பலாப்பழம்தந்து; (சுணநன்றணிமுலை யுண்ணத்தருவன் நான்) சுணங்கையுடைத்தாய் நன்றாய் அழகிதான முலையை உண்ணத்தருவன். (சுணங்கு) முலைமேல் தோன்றும் நிறம். (நன்று) மார்த₃வம். (சோத்தம் பிரானிங்கேவாராய்) ஸ்தோதாக்களுக்கு

விடத்திலும் வாராமையாலே, “இதுதன்னைச் சொன்னாலாகிலும் வருமோ” என்று, இந்த இடைப்பிள்ளைகளானவர்கள் நல்ல நிறத்தை யுடைத்தான வயிரக்கடிப்பிட்டு, ஒழுகு நீண்ட காதானது தோளளவும் தாமும்படி பெருக்கி, தாய்மார் முதலானார் சொல்லிற்றுச் செய்து மிகவும் கு₃ணமுடையரா யிருக்கிறபடி பாராய்!; நீயும் இப்படியிருக்க வேண்டாவோ?. (கோவிந்தா! நீ சொல்லுக்கொள்ளாய்) ஸௌலப₄யத்துக்கு ‘கோவிந்தன்’ என்று பேரிட்டுக் கொண்டிருக்கிற நீ என்சொல்லு கைக்கொள்ளுகிற யில்லையே யென்ன;

“உன்சொல்லுக்கேட்டு, நான் கடிப்பிடுவித்துக்கொண்டால் நீ எனக்கு என்னம்பு தருவாய்” என்ன; (இணைநன்றழகிய விக்கடிப்பிட்டால்) ஒன்றுக் கொன்றொப்பாய் மிகவு மழகியதாயிருக்கிற விந்தக்கடிப்பை யிட்டால், (இனியபலாப்பழம்தந்து) உனக்கினி தான பலாப்பழம் தந்து, (சுணநன்றணிமுலையுண்ணத் தருவன் நான்) சுணங்கை

வருகிறார் (இப்படியித்யாதி₃). (இதுதன்னை) என்றது - மேலே சொல்லுகிற வார்த்தையை. (வருமோவென்று) என்றதுக்கு, (கைக்கொள்ளுகிறாயில்லையே யென்ன) என்றத்தோடந்வயம். “இக்கோபாலபிள்ளைகள் நன்று வணமுடைய வயிரக்கடிப்பிட்டு வார்காது தாழ்ப்பெருக்கி கு₃ணமுடையராயிருக்கிறபடி பாராய்” என்று அத்த₄யாஹரித்து அந்வயித்தர்த்த₂மருகிறார் (இந்தவித்யாதி₃). வார்பத₃ார்த்த₂ம் (ஒழுகுநீண்ட) என்றது. இவ்வளவுக்கும் ஹார்த்த₃ாபி₄ப்ராயம் (நீயுமித்யாதி₃). (ஸௌலப₄யத்துக்கு) “ஸுசகமாக” என்று ஸேஷம்.

“உண்ணத்தருவன் நான்” என்னுமளவுக்கும் அவதாரிகை (உன் சொல்லித்யாதி₃).

எளியனாய், மஹோபகாரகனாயிறே யிருப்பது. (4)

5. சோத்தம்பிரா னென்றிரந்தாலும்
கொள்ளாய் சுரிசுழலாரொடு நீபோய்
கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்கு வந்தால்
குணங்கொண் டிடுவனே நம்பீ!
போத்தும்பெரியன வப்பம்தருவன்
பிரானேதிரியிட வொட்டில்
வேய்த்தடந்தோளார் விரும்புகருங்குழல்
விட்டுவேநீ யிங்கேவாராய்.

ஸ்வா.- அஞ்சாம்பாட்டு. (சோத்தமியாதி₃) “உன்னை ஸ்தோத்ரம் செய்து இரந்து கொண்டாலும் வருகிறாயில்லை” என்ன; “நீ அழைக்க நான் வந்தால் குணங்கொள்ளாமல், நேற்று என்னை அடித்தவளன்றோநீ” என்ன, “அதுவோ? பருவத்தால் இளையருமாய், “சுரிசுழல் படைத்தவரோடே நீபோய், கைகோத்துக்குரவை பிணைந்து இருவர்க்கொருவனாய், வளைய நின்றும் குரவைக் கூத்தாடி வந்தால் உன்னை குணங்கொண்டிடுவனே?” என்றவாறே,

யுடைத்தாய் நன்றாய் அழகியதான முலையை நீ அமுது செய்யும்படி தருவன் நானென்ன. (சுணங்கு) முலை மேல் தோன்றும் நிறம். நன்றுகையாவது – மருதுவாயிருக்கை. (அணி) ஸந்நிவேஸ வைலக்ஷணம். (சோத்தம் பிரானிங்கே வாராய்) இப்படிச் சொன்னவளவிலும் வாராமையாலே “பிரானே! உன்னைக் கும்பிடுகிறேன், நீ இங்கேவாராய்” என்று இரந்தழைக்கிறாள். “சோத்தம்” என்கிறவிது – அஞ்ஜலி பண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அநுகூலமாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவதொரு ஸப்₃த₃விஸேஷம். (4)

வ்யா.- ஐந்தாம்பாட்டு. (சோத்தமியாதி₃) “சோத்தம் பிரானிங்கே வாராய்” என்றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே, “பிரானே உன்னைத் தொழுகிறேனென்று

(என்னம்பு) என்னத்தை. (தருவாயென்ன) என்றதுக்கு, (அமுது செய்யும்படி தருவன் நான் என்ன) என்றத்தோடநவயம். “பிரான் சோத்தம் இங்கே வாராய்” என்றநவயித்து அர்த்த₂ம் (இப்படியித்யாதி₃). (4)

அரு.- அஞ்சாம்பாட்டு. (சோத்தமியாதி₃). “இரந்தாலும் கொள்ளாய்” என்கைக்கு, இவளிரந்தவிடமுண்டோ வென்ன, கீழ்ப்பாட்டில் இரந்த ப்ரகாரத்தைக் காட்டாநின்ற

“அது நம் குறையன்றோ? என்று வந்து கிட்டினான்.

கிட்டினவளவில் ப்ரீதையாய், “குணங்கொண்டநம்பீ” என்று இவள் திரியிடப்புக, அவனிசையாமையாலே, (திரியிடவொட்டில் பேர்த்தும் பெரியனவப்பம் தருவன்) நீ “சிறிதுசிறிது” என்று பொகடப்பொகட விரும்பும் படி பெரிதான வப்பம் தருவன்” என்றவாறே, அவனிசைய, “பிரானே” என்று தானும் கொண்டாடி, வேய்போலே பசுத்து இடவிய தோனையுடையவர்கள்

இரந்தாலும் என் சொல்லைக்கைக்கொண்டு நீ வருகிருயில்லை” என்றவாறே, “நீ யழைக்க நான் வந்தவிடத்தில் குணங்கொள்ளாமல் நேற்று என்னை யடித்தவளன்றோ நீ” என்ன; அதுவோ? (சுரிசுழலாரொடு நீ போய்கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்கு வந்தால் குணங்கொண்டிடுவனோ நம்பீ) “ஆளற்றவிடத்திலே நீ போய், சுருண்டகுழலை யுடையராயிருக்கும் பெண்களோடே கைகோத்துக்குரவை பிணைந்தாடி இங்கே வந்தால், பொடியாதே குணவானென்று உன்னைக் கைக்கொள்வனோ நம்பீ?” என்று இவள் சொன்னவாறே, நிருத்தரனாய் நிற்க;

அவ்வளவிலே கையிலே திரியை எடுத்து “இத்தை யிடும்படி வாராய்” என்ன; அவன் “அதுஇடவொட்டேன்” என்ன; (பிரானே திரியிடவொட்டில் – பேர்த்தும் பெரியனவப்பம் தருவன்) “எனக்கெல்லாப்படியாலும் உபகாரகனவனே! திரியித்தனையும் இடவொட்டுதியாகில், நீ சிறிது சிறிதென்று பொகடப்பொகட, நீ

கொண்டு, ஹேதுபூர்வகமாக ஸப்₃த₃ார்த்த₂ மருளுகிரூர் (சோத்தமித்யாதி₃). “கொள்ளாய்” என்றதுக்கு முன்னே “என் சொல்லை” என்று அத்யாஹாரம் கண்டுகொள்வது. (வாராமையாலே) என்றதுக்கு, (என்றவாறே) என்றத்தோடே அந்வயம். “குரவை பிணைந்து வந்தால் நான் அததைக் குணமாகக் கொள்வனோ” என்கைக்கு ப்ரஸக்தியருளிச் செய்கிரூர் (நீ அழைக்கவித்யாதி₃). (அதுவோ) என்றதுக்கு – நேற்று நானடித்ததோவாராமைக்கு ஹேதுவென்று கருத்து. அன்றிக்கே, நேற்று நானடித்தது குற்றமில்லாமலோ வென்றாகவுமாம். “நீ போய் சுரிசுழலாரொடு கோத்துக் குரவை பிணைந்தால்” என்றது குற்றமானபடியைக்காட்டா நின்றுகொண்டு ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம் (ஆளற்றவிடமித்யாதி₃). (ஆளற்றவிடம்) ஏகாந்தஸ்த₂லம், (நிருத்தரனாய் நின்ற) என்றதுக்கு – குற்றம் தன் மேலுண்டா யிருக்கையாலே யென்று கருத்து.

மேலுக்கு உக்திப்ரத்யுக்தி முகேநவவதாரிகை (அவ்வளவிலேயித்யாதி₃). அந்வயித்தெடுத்த ப்ரதீகத்துக்கருகுணமாகத் தாத்பர்யம் (எனக்கித்யாதி₃). “பேர்த்தும்” என்றதுக்கு (பின்னையும்) என்றர்த்த₂மாய்த் தாத்பர்யம் (நீ சிறிதித்யாதி₃). சிறிது-அல்பமென்ற பூர்ஸலேஸத்யாபாத்ரம்- டிஸம்பர் 2010

விண்ணெல்லாங்கேட்க 2-3-6

விரும்பும்படி குழல்படைத்த. (விட்டுவே) நீ இங்கேவாராய். விஷ்ணுஸப்தும் - ஸாதாரண வ்யாவ்ருத்தமானபடி தோன்ற நீ இங்கே வாராயென்று பிடித்துத் திரியிடுகிறாள். கேசவனை - “விட்டுவே” என்கிறாள். கருங்குழலாலே “ப்ரசஸ்தகேஸன்” என்றது பின் நாட்டினபடி. (5)

**விண்ணெல்லாங்கேட்க வழதிட்டாயுள்
வாயில்விரும்பி யதனைநான் நோக்கி
மண்ணெல்லாங்கண்டென் மனத்துள்ளேயஞ்சி
மதுசூதனே யென்றிருந்தேன்
புண்ணேதுமில்லையுள் காதுமறியும்
பொறுத்திறைப்போதிருநம்பீ!
கண்ணுவென்கார்முகிலே கடல்வண்ண
காவலனே முலையுணையே. (6)**

அவ.- ஆறும்பாட்டு. விஷ்ணுவை மது₄ஸூதனென்கிறாள்.

ஸ்வா.- (விண்ணித்யாதி₃) மண்தின்றாய்” என்று ஆய்ச்சி அடித்தவாறே, “ஆ” என்ன, ஆகாஸமெல்லாம் தன் குரலாம்படி அழப்புகுந்தான்; அழுதவாறே,

விரும்பும்படி பெரியனவான அப்பங்களைத் தருவேன்” என்றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே ; (வேயித்யாதி₃) பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் மூங்கில்போலேயாய், பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையரான பெண்கள் விரும்பும்படியாய், இருண்டு நீண்ட திருக்குழலையுடையான விஷ்ணுவே! நீ இங்கே வாராயென்று அவன் வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லிப் புகழ்ந்து கொண்டு அழைக்கிறாள். (5)

வ்யா.- ஆறும்பாட்டு. (விண்ணித்யாதி₃) “மண்தின்றாய்” என்று அடித்தவாறே, “ஆ”என்ன, ஆகாஸப்பரப்படங்கலும் கேட்கும்படியழுத வுன்னுடைய வாயிலே படி. (அவன் வாராமையாலே) என்றதுக்கு, (புகழ்ந்துகொண்டு அழைக்கிறாள்) என்றத்தோடந்வயம், வேய்போலேயிருக்குமதாய் தடமாயிருந்த தாளென்று ஸப்த₃ார்த்த₂ம் திருவுள்ளம் பற்றித் தாத்தார்யார்த்த₂ம் (பசுமைக்கு மித்யாதி₃). “விரும்பும்” என்றத்தால் ப₂லிதம் (நீண்ட) என்றது. (5)

அரு.- ஆறும்பாட்டு (விண்ணித்யாதி₃) அழகைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு ஸப்த₃ார்த்த₂மருளுகிறார் (மண்தின்றவித்யாதி₃). “கேட்கும்படி” என்றது -

தென்மொழியும் வடமொழியும்

(காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.அண்ணாஸ்வாமி)

உலகில் பல பாஷைகள் தோன்றி யிருந்தாலும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷைக்கும் தமிழ்ப்பாஷைக்குமுள்ள சிறப்பு மற்றெந்த பாஷைக்குமில்லை யென்னலாம். ஆனால் தேசாபிமானம், பாஷாபிமானம், ஜாத்யபிமானம், குலாபிமானம் என்று சொல்லப் படுகிற பலவகை அபிமானங் களுள் பாஷாபிமானமும் ஒன்றாதலால் அவரவர்களுக்குத் தம் தம் பாஷைகளில் உள்ள அபிமானம் பேர்க்கவும் பேராதது. வடுகு கன்னடம் மலையாளம் ஹிந்தி முதலிய பாஷைகளைப் பயின்றவர்கள் அவ்வப் பாஷைகளுக்குச் சிறப்பு நினையாமலில்லை. அது கூடாதென்றாவது தகாதென்றாவது இப்போது நாம் மறுக்க வந்தோமல்லோம்.

பிரகிருதத்தில் நம்முடைய இக் கட்டுரையை ந ஹி நிந்தா ந்யாயத்திற் கொள்க. ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானைத் துதிக்கும்போது ‘அந்தமிழினின்பப் பாவினை அவ்வட மொழியை’ என்றும், ‘செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி’ என்றும் இங்ஙனே வருளிச்செய்கிறார்கள். இவ்வுபய பாஷைகளின் ஸ்வரூபமாக எம்பெருமானே யேத்துகின்றார்கள்.

தமிழும் அப்பர்மஹான பாஷை தானே யென்று சிலர் முற்காலத்திலேயே சொல்லத் தலைப்பட்டார்கள். அதை மறுத்து இது அகஸ்த்யரென்னும் மஹர்ஷியினால் குலாவப்பட்ட திவ்யபாஷையென்று நிரூபித்தார்கள் நம் ஆசார்யர்கள். ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியிலுள்ள பல ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸங்க்ரஹித்து ‘ஆகஸ்த்ய மும் அநாதி’ என்றார் ஆசார்ய ஹ்ருதயகாரர். ‘ஸாகாகஸ்த்ய ப்ரஸூதாத்விதி பரிஜ

க்ருஹே’ என்றார் தேசிகர். பாதுகா ஸஹஸ்ரத்திலும் ‘கும்பீஸூநோரஸூர கபளக்ராஸிந:’ என்றது காண்க.

தந்தையும் தனயனும் போலவோ தமையனும் தம்பியும் போலவோ மிக்க வறவு கொண்டாடி விளங்குகின்ற இவ்விரு பாஷைகளின் சுவையை உட்புகுந்து அநுபவிக்கபெறுவதென்பது தனிப்பட்ட வொரு பாக்யமாகும். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையின் சுவட்டையும், சுவையையும் நன்கறிந்த மஹாகவிகள் தங்கள் அருமருந் தன்ன வாக்கைப் பெரும்பாலும் விஷயாந் தர வர்ணனைகளிற் செல்லவிட்டார்களே! என்கிற வருத்தமொன்று மாத்திரம் நமது நெஞ்சை விட்டகலாதது. ஆயினும் அவர்களுடைய சொற்சுவை பொருட்சுவை கள் பெரிதும் ரஸிக்கத்தக்கனவென்பதில் ஐயமில்லை.

ஈண்டு ஒரு விஷயத்தை யெடுத்துக் கொண்டு பேசுவோம். காளிதாஸர் ஒரு நாடகத்தில் ஒரு பெண்மாதை வருணிக்கிறார் விக்ரமோர்வஸீய நாடகத்தில்:—

‘ஆபரணஸ்யாபரணம் ப்ரஸாத நவிதே: ப்ரஸாதநவிஸேஷ: உபமாநஸ்யாபி ஸகே ப்ரத்யுபமாநம் வபுஸ் தஸ்யா:’ என்று இதைக் காணும்போது எமக்குத் தோன்றிய தாவது—நம்பெருமாள் ஸந்திதியில் எம்பெருமானுக்குப்படியேத்தம் முதலானவை சொல்லும்போது ‘ஆபரணத்துக்கு அழகு கொடுக்கும் பெருமாள்!’ என்று விருதுது வது நெடுநாளாகவுள்ளதொரு வழக்கம். அதைக் காளிதாஸர் கேட்டிருக்கக்கூடும். அந்தப் பொருளை தாம் எடுத்துக்கொண்ட வர்ணனீய விஷயத்தில் ஏறிட்டுக் கூறிவிட்டார்.

கம்பர் பிராட்டியைப்பற்றி பேசங்கால்

வெகுஅற்புதமாகக் கூறியுள்ள பாசுரமொன்று கேண்மின்.

“இழைகளுங் குழைகளுமின்ன முன்னமே மழைபொரு கண்ணினை மடந்தை மாரொடும் பழகியவெனினும் இப்பாவைதோன்றலால் அழகெனு மவையு மோரழகு பெற்றவே.”

(மிதிலைக்காட்சி படலம் - 34)

காதணிகள் முதலிய ஆபரணங்கள் பலவும் இந்தச் சீதை அவதரிப்பதற்கு முன்னமே கண்ணழகிகளான பல மாதருடனே பழகிய வையாயிருந்தாலும் அவை இப்பிராட்டியவதரித்த பின்பு இவளிடத்து வந்து சேரப் பெற்று, பிறர்க்கு அழகைத் தருவனவென்று

சொல்லப்படுகிற அவ்வணிகலன்களும் தாம் புதுமையாக அழகு பெற்றன- என்பது இச் செய்யுளின் தாத்தர்யம். பிறமாதர்கள் ஆபரணங்களை அணிந்தே அழகு தோன்றப் பெறுவார்கள்; ஆபரணமில்லையென்றால் கண்ணூற் காண வழங்காது. பிராட்டியோ வென்னில் இயற்கையழகு மலிந்தவளாத லால் ஆபரணமணிந்து அழகுபெற வேண்டியவளல்லள். ஆயினும் மங்களார்த்தமாக ஆபரணங்களணிந்து விளங்குகின்றன ளென்ற விஷயம் எவ்வளவு சமத்காரமாகப் பேசப்பட்டுள்ளதென்று பாருங்கள்.

நல்வார்த்தையொன்று

**ஹேம்ந: கே₂தே₃ ந த₃ஹேந
ச்சே₂தே₃ந கஷணேந வா |
ஏததே₃வ மஹத்₃ து₃:க₂ம்
யத்₃ கு₃ஞ்ஜாலமதோலநம்**

பொன்னைத் தீயிலிட்டுச் சுடுகிறோம்; உளியையிட்டு வெட்டுகிறோம்; உரை கல்லிலேயிட்டுக் கனக்க உரைக்கிறோம்; இன்னமெத்தனை ஹிம்ஸைகள் செய்யினும் அவற்றால் பொன் சிறிதும் வருந்தமாட்டாது. வருத்தமில்லையென்பது மாத்திரமேயன்று; அந்த ஹிம்ஸைகளெல்லாம் தனக்குப் பரமபோக்யமே என்பது தோன்ற ஒளியை மிகுத்துக் காட்டுதலும் செய்யும். பொன்னைத் தீயிலிட்டுச் சுடும்போதும் உளியையிட்டு வெட்டும்போதும் உரைகல்லில் உரைக்கும் போதும் அதற்கு ஒளிமிகுதலைக் காண்கின்றோ மன்றோ. ஆனால் அந்த பொன்னுக்கு ஒரு வருத்தம் மாத்திரம் சாலவுண்டு. அஃது என்னென்னில், ‘மிக அற்பமானதொரு குன்றுமணியோடொக்க நம்மை நிறுப்பதே!’ என்கிறவிதுவே அதற்கு மிக்க வருத்தமாம்.

தராசின் ஒரு தட்டில் குன்றுமணியையும், மற்றொரு தட்டில் பொன்னையுமிட்டு நிறுக்கக் காண்கிறோமன்றோ பொன் என்று போற்றப் படுகின்ற நமக்கு கடைகெட்ட குன்றுமணி தானா ஈடாகவேணும் என வருந்தி மிகவும் குன்றிப்போகா நின்றதாம்.

இதன் ஸ்வாபதேசார்த்தமாவது - பகவான் தூதனுப்பப் பெறுகை, தாம்பினால் கட்டுண்கை - முதலானவற்றால் சிறிதும் வருத்தமுருன்; அவற்றால் மிக்க முகமலர்ச்சியும் பெற்றிடுவான். பாண்டவதூதன் என்றும் தாமோதரன் என்றும் சந்தோஷமாக திருநாமம் வஹித்து விளங்கவும் காண்கிறோம். ‘ஓத்தார் மிக்காரை யிலையாய மாயாய! என்னப்பட்ட தன்னை அதிகுஷாத்ர வஸ்துக்களான சிலவற்றோடே ஒப்பிடுகிறார்களே! என்பதுதான் துக்கஹேதுவாம். “ஓட்டுரைத்திவ் வலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும் பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதீ!” என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

- காஞ்சீ ப்.ப. அண்ணாஸ்வாமி